Bibliotek 1800

Florence Marryat

Florence Marryat

Der er ingen død

eBibliotek 1800

2023

1. Familieånder

Allerede i flere år har det været min hensigt at skildre de vidunderlige erfaringer, jeg har gjort under mit studium af spiritismen. Ved udførelsen af denne plan vil jeg indskrænke mig til at berette kendsgerninger, til at beskrive, hvad jeg har set og hørt med egne øjne og øren og for øvrigt lade mine læsere selv uddrage læren af det. Jeg attrår ikke at ville forkynde nogen ny lære og ønsker frem for alt ikke at fremkalde strid. Men venter jeg end ikke at omvende eller overbevise nogen, så venter jeg dog at blive *troet*, skønt mange af de hændelser, jeg vil fortælle om, er så forunderlige, at de næsten er utrolige. Byron siger: "Den, som benægter, hvad han ikke kan modbevise, er en tåbe." Og skønt Carlyle giver os den trøstende forsikring, at Storbritanniens befolkning hovedsagelig består af tåber, gør jeg sikker regning på, at de få, som ikke er det, vil skænke mig tiltro.

Hvorfor skulle jeg ikke blive troet? Da lady Brassey udgav sin bog *Cruise of the "Sunbeam"*, da sir Samuel og lady Baker fortalte deres oplevelser i Centralafrika, da Livingstone skrev sin beretning om de mærkelige ting, han havde set og hørt under sin søgen efter Nilens kilder, og Henry Stanley fuldendte og fortsatte hans værk – ventede de da, at folk skulle trække på skuldrene af deres beretninger og erklære ikke at tro et ord af, hvad de fortalte? Og dog måtte man tro dem på deres ord alene, for næppe én af tusinde kunne jo af personlig erfaring bevidne rigtigheden af deres udsagn.

Hvilket *bevis* havde det store publikum for, at *Sunbeam* havde sejlet jorden rundt, eller for, at sir Samuel Baker virkelig havde set de sjældne dyr, fugle og planter, han beskriver, eller for, at Livingstone og Stanley havde truffet på og talt med de mærkelige og ukendte stammer, som aldrig havde set hvide mænd, før de så dem? Men hvis en af disse forfattere havde fortalt, at han på sine rejser havde opdaget et helt bjerg af det reneste guld, så ville tusinder af lykkejægere på hans ord have forladt deres hjemstavn og skyndt sig af sted for at sikre sig en part af den gyldne skat.

Hvorfor? Fordi disse forfattere var kendte personligheder, som havde et ry for sandfærdighed, og som hurtigt ville være blevet opdaget, hvis de havde gjort forsøg på at bedrage.

De selv samme betingelser for at blive troet har jeg. Jeg har et kendt forfatternavn, en temmelig god forstand og to skarpe øjne. Hvad jeg har oplevet, kan andre, der besidder den samme udholdenhed, også opleve. Man måtte rejse jorden rundt for at se alt, hvad ejerne af *Sunbeam* så; man må ofre tid, arbejde og penge for at se, hvad jeg har set, og for mange vil det måske ikke være indsatsen værd. Men, når nu jeg har rejst i det omstridte land, som de færreste virkelig tror på, og de fleste har en sand rædsel for, og vil fortælle, hvad jeg har set der, så har verden ikke mere ret til at tvivle på mit udsagn end på lady Brasseys eller Livingstones og Stanleys.

Det er mig kært som indledning til mine personlige erfaringer at kunne meddele, at min fader, afdøde kaptajn *Marryat*, ikke alene troede på ånder, men selv var "åndeseer". Måske har jeg fra ham arvet min evne til at modtage åbenbarelser fra åndernes verden; i alt fald er jeg glad ved, at

han delte min tro i den retning. Selv om jeg ikke havde andre grunde, ville denne omstændighed give mig mod til at fortælle, hvad jeg har oplevet. Min fader havde ikke – således som hans fortrolige venner Charles Dickens, lord Lytton og mange andre geniale mænd – nogen særlig stærkt udviklet fantasi; heller ikke var han i mindste måde nervøs eller overspændt. Næsten alle hans værker er grundet på personlige oplevelser. Han havde sin force i humoristisk at beskrive, hvad han med egne øjne havde set.

Han havde en ejendommelig evne til at lade sine erindringer fremtræde i et kraftigt og malende sprog. Og grunden til, at hans bøger næsten er ligeså populære den dag i dag som den gang, de blev til, ligger i, at de væsentligt støtter sig på virkelige begivenheder. Hans ånd var lige så kraftig og sund som hans legeme, hans mod var – såvel i moralsk som i fysisk henseende – ubetvingeligt, og det er en bekendt sag, at han var alt andet end lettroende.

Jeg har hørt min fader fortælle en del historier om overnaturlige hændelser, som han selv havde oplevet, men jeg vil indskrænke mig til at genfortælle dem, som bevisligt er i det mindste meget bemærkelsesværdige sammentræf. I mit værk *The Life and Letters of Capt. Marryat* fortæller jeg en tildragelse, som er optegnet i hans private dagbog og fundet mellem hans papirer.

Han havde en yngre broder ved navn *Samuel*, som han holdt overordentlig meget af. Denne broder døde ganske pludseligt i England, mens min fader deltog i den første Burmakrig. Da der udbrød skørbug blandt hans matroser, fik han ordre til at føre

sit skib over til Pulau Penang og blive der i nogle uger for at skaffe mandskabet frisk frugt og grøntsager.

En nat, da min fader lå i sin køje, åbnedes pludselig døren til hans kahyt, og han så i det klare tropiske månelys sin broder Samuel træde ind. Han så ud, ganske som da de sidst sås, og sagde med fuldstændig tydelig stemme: "Frederick, jeg er kommet for at sige dig, at jeg er død." Da skikkelsen trådte ind i kahytten, rejste min fader sig hurtigt op i den tro, at det var en, der ville stjæle, men da han så, hvem det var, og hørte ham tale, sprang han ud af køjen for at holde ham tilbage, men skikkelsen var forsvundet. Så levende et indtryk gjorde dette på min fader, og så lidt anså han dette syn for en drøm eller et sansebedrag, at han straks tog sin dagbog frem og optegnede alle omstændigheder derved, samt dag og time.

Da han ved krigens afslutning kom tilbage til England, meldte de første depecher, som kom ham i hænde, broderens død. Netop i den time, hans skikkelse havde vist sig i kahytten, var han gået bort.

Men den af min faders historier, som interesserer mig mest, tildrog sig i min levetid. Vi plejede at kalde den:

Den brune dame på Rainham

Jeg ved, at denne tildragelse er nået til publikum ad andre veje, og jeg har selv lagt den til grund for et juleeventyr; men da den bevisligt har fundet sted, bør den ikke udelades her.

Min fader tilbragte de sidste femten år af sit liv på sit gods Langham i Norfolk. Blandt hans venner der på egnen var også sir Charles og lady Townshend til Rainham. Slottet og titlen havde den gang nylig skiftet ejer, og den nye baron havde ladet

boligen tapetsere, male og montere på ny over det hele. Nu var han kommet med sin hustru og en hel del venner for at overtage den. Til hans store ærgrelse opstod der kort efter hans ankomst rygter om, at det spøgte i huset, og nu rejste alle deres gæster hjem, den ene efter den anden, under forskellige intetsigende påskud.

Årsagen til alt dette var et gammelt portræt, som forestillede en dame iført brun atlaskes dragt med gul besætning og en pibekrave om halsen – en ung dame, som så meget uskadelig og skikkelig ud. Men alle påstod at have set hende gå omkring i huset, nogle havde mødt hende i korridoren, andre i deres soveværelser, og hverken gæster eller tjenestefolk ville blive på gården. Baronen var naturligvis meget ked af dette og betroede sig i den anledning til min fader, som ærgrede sig meget over de formentlige puds, som blev spillet hans ven.

Der var en hel del smuglere og krybskytter i Norfolk den gang. Dette vidste min fader god besked med, da han var øvrighedsperson i grevskabet, og han følte sig overbevist om, at det var nogle af dem, der gjorde forsøg på at skræmme Townshends bort fra gården. Han bad derfor sin ven om at blive der en nat og sove i spøgelsesværelset, da han følte sig temmelig sikker på at kunne befri dem for denne plage. Hans tilbud blev modtaget, og han flyttede ind i det værelse, hvor portrættet hang, og i hvilket damen ofte var blevet set. Han havde om natten en ladt revolver liggende ved sin side, mens han sov.

To døgn gik imidlertid, uden at han så noget som helst usædvanligt, og den tredje dag var den sidste, han skulle være der. Den tredje aften bankede to unge mænd, baronens nevøer,

på hans dør, mens han var i færd med at klæde sig af, og bad ham komme over i deres værelser og sige dem sin mening om en ny bøsse, som netop var kommet fra London. Min fader var i skjorte og benklæder, men da det var sent, og alle andre var gået til ro, gik han med dem, som han var. Da de forlod værelset, greb han sin revolver: "- – i tilfælde af, at vi møder den brune dame," sagde han leende. Værelserne lå i den anden ende af korridoren, og da bøssen var undersøgt, erklærede de unge mænd, at de ville følge min fader tilbage: "I tilfælde af, at vi møder den brune dame," gentog de smilende. De tre herrer fulgtes så tilbage.

Den lange korridor var mørk, for lysene var blevet slukket, men da de var kommet et stykke ned i den, skimtede de i den anden ende af den et svagt skin af en lampe. "Det er en af damerne, der vil ned at se til børnene," hviskede de unge Townshends til min fader.

Soveværelserne lå lige overfor hinanden på hver sin side af gangen, og hvert værelse havde en dobbelt dør med et rum imellem, som det er tilfældet i så mange gammeldags huse på landet. Da min fader, som sagt, kun var i skjorte og benklæder, smuttede han indenfor en af de ydre døre for at skjule sig, til damen var kommet forbi. De andre fulgte hans eksempel.

Jeg har hørt ham fortælle, hvorledes han gennem dørsprækken så hende komme nærmere og nærmere, indtil hun var så nær, at han kunne skelne hendes dragts farve og snit. Da genkendte han efter portrættet den brune dame. Han havde fingeren på revolverens aftrækker og ville lige til at opfordre skikkelsen til at forklare sin nærværelse, da den standsede netop udenfor den dør, bag hvilken han stod. Hun holdt den

tændte lampe, hun bar, op til sit ansigt og viste grinende tænder ad ham på en ondskabsfuld og djævelsk måde. Dette gjorde min fader, som var alt andet end from, fuldstændig rasende; med et spring satte han ud i gangen og affyrede sin revolver lige i ansigtet på hende.

Skikkelsen forsvandt øjeblikkelig – den skikkelse, som tre mænd i adskillige minutter klart og tydeligt havde set – og kuglen gik igennem den ydre dør og borede sig ind i fyldingen på den indre. Min fader har aldrig senere prøvet på at give sig i lag med den brune dame, og man siger, at hun viser sig på Rainham den dag i dag. At hun den gang gjorde det, er der ikke skygge af tvivl om.

Men kaptajn Marryat nøjedes ikke med at tro på ånder; han forfægtede også sin tro i sine skrifter. Intetsteds taler han dog tydeligere end i følgende uddrag af *Dødssejleren*

"Tror du, Phillip," siger Amine til sin mand, "at verden udelukkende er befolket med sådanne forgængelige væsener som vi, herrer over dyrene og dog kun lidet bedre selv? Har du ikke fra dine egne hellige skrifter gentagne beviser for, at højere ånder viser sig her på jorden og blander sig mellem menneskene? Hvorfor skulle da *det*, der skete *den* gang, ikke kunne ske nu, og hvorfor er det mere syndigt at bede dem om hjælp nu end for nogle tusinde år siden? Hvorfor skulle de færdes hernede den gang og ikke nu? Hvad er der blevet af dem? Er de gået til grunde? Er de blevet kaldt tilbage? Hvortil? Til Himlen? Hvis de var kaldt til Himlen, så er jo verden og menneskeslægten blevet overladt til Djævelen og hans

håndlangere. Tror du, at vi stakkels dødelige er blevet således forladt? Jeg siger dig rent ud: Jeg tror det ikke. Vi står ikke længere i den forbindelse med disse ånder, som vi en gang gjorde, fordi vi er blevet mere oplyste og derfor skammer os derved, men at de endnu eksisterer, at der er en hær af gode og onde ånder, som usynlige kæmper mod hinanden – det er min fulde og faste overbevisning." –

Dette eksempel afgiver tilstrækkeligt vidnesbyrd om min faders tro i den henseende. Han ville aldrig have skrevet dette, hvis han ikke havde været rede til at hævde det. Han hørte ikke til disse elendige litterære kujoner, som man kun alt for ofte træffer nu til dags, der ikke tør udtale med munden, hvad de i hjertet mener. Havde han levet nu, ville han uden tvivl have været en af de ivrigste og mest uforbeholdne tilhængere af spiritismen. At hans datter ikke behøver at skamme sig, når hun træder i *hans* fodspor, anser jeg for en given sag.

Længe før spørgsmålet om spiritismen kom almindeligt på tale, havde jeg imidlertid gjort mine egne små private erfaringer i den retning. Fra min tidligste barndom har jeg været vant til at se visse skikkelser, som viste sig for mig om natten. Jeg var meget bange for dem; særlig husker jeg en skikkelse, en meget lille, vanskabt kone, som stadig var om mig. Hun stod gerne på tåspidserne og så på mig, når jeg lå i min seng, og hvor mørkt end værelset var, kunne jeg altid, så længe hun var der, se hver ting derinde, som om det var højlys dag.

Da jeg havde været gift i omtrent to år, blev hovedkvarteret for min mands regiment kommanderet til Rangoon, mens venstre fløj under anførsel af major Cooper blev sendt til Canton for at hjælpe til ved bombardementet. Major Cooper

havde kun været gift i kort tid, og hans hustru kunne ikke gøre fordring på at rejse med hovedkvarteret til Burma; men da hun hverken havde venner eller bekendte i Madras og desuden ventede sin nedkomst, tillod obersten hende at tage med os til Rangoon, hvor hun tog ophold i et hus i nærheden af os.

En tidlig juli morgen blev jeg opskræmt ved en billet fra hende, hvori der kun stod de ord: "Kom hurtigst muligt!" Jeg gik straks hen til hende, da jeg troede, hun var blevet syg. Jeg fandt hende siddende oprejst i sengen. "Hvad er der i vejen?" udbrød jeg. "Mark er død," svarede hun, "han har siddet i den stol der hele natten" – hun pegede på en stol, der stod ved sengen – "jeg lagde nøje mærke til hans ansigt og skikkelse; han havde sin hjemmeuniform på. Han så ikke op, men sad med spidsen af sin felthue trukket ned over ansigtet. Men jeg kunne se hans nakke og hår, og jeg *ved*, at det var ham. Jeg talte til ham, men han svarede ikke, og jeg er vis på, at han er død."

Jeg tænkte naturligvis, at dette syn ene og alene var fremkaldt af frygt, særlig på grund af hendes nuværende sygelige tilstand. Jeg kaldte hende en lille tosse, sagde, det var ikke andet end indbildning, og mindede hende om, at efter de sidste beretninger fra krigsskuepladsen var major Cooper fuldstændig rask og ventedes med det allerførste. Men jeg kunne le så meget, jeg ville – hun blev ved sit, og da jeg så, hvor nedslået hun var, tilbød jeg at blive natten over hos hende. Så snart vi var kommet i seng, påstod hun, at hendes mand sad på den samme stol som sidste nat, og beskyldte mig for at lyve, da jeg erklærede slet ikke at kunne se noget. Jeg satte mig op i sengen og anstrengte mine øjne, men skønt lampen brændte klart, kunne jeg ikke se andet end en tom lænestol, og det sagde

jeg hende. Hun vedblev imidlertid at påstå, at major Cooper sad der, og beskrev hans udseende og bevægelser. Nu stod jeg op og satte mig i stolen, men da udbrød hun: "Nej, nej, lad være! De sidder jo på ham." Det var indlysende, hun så ånden lige så tydeligt, som om den havde været af kød og blod. Jeg sprang i en fart op og følte mig temmelig uhyggelig til mode ved dette. Hele resten af natten lå jeg ved siden af hende og lyttede til hendes klagende forsikringer om, at hendes mand enten var døende eller død.

Hun ville ikke på nogen måde af med mig, og den tredje nat måtte jeg gennemgå samme pinsel som den anden. Men derpå viste ånden sig ikke mere for hende, og jeg fik lov til at tage hjem. Men først viste mrs. Cooper mig sin lommebog, hvori hun ved den 8., 9. og 10. juli havde skrevet: "Mark sad hos mig hele natten."

Tiden gik, og der kom ingen efterretninger fra Kina; posten var opsnappet, og postforbindelsen afbrudt. Af og til fik vi imidlertid breve med et eller andet sejlskib. Endelig nåede vi september, og den tredje i denne måned bragte mrs. Cooper et lille dødfødt barn til verden. Hun var naturligvis meget ulykkelig og bedrøvet over dette, og jeg blev derfor dobbelt forfærdet, da jeg blev kaldt fra hendes sygeleje og fik efterretning om hendes mands død; han var bukket under for et pludseligt feberanfald. Vi havde ikke i sinde at lade mrs. Cooper få noget at vide om dette, men så snart jeg atter trådte ind i hendes værelse, begyndte hun på ny at tale om dette emne.

"Er der ingen breve fra Kina?" spurgte hun. Jeg omgik spørgsmålet og svarede: "Vi har ingen fået."

"Men der *er* brev til mig," vedblev hun, "jeg ved det – et brev med underretning om min mands død. Det nytter ikke at nægte det – han *er* død, han døde den 10. juli."

Efter de officielle optegnelser viste det sig, at hun havde haft ret. Mr. Cooper var blevet syg den selv samme dag, da han havde vist sig første gang for sin kone, og han var død tredjedagen derefter, den 10. juli. Denne hændelse er så meget mærkeligere, som mr. Cooper og hans hustru hverken var synderlig unge og følsomme eller havde levet tilstrækkelig længe sammen, til at der kunne være opstået nogen særlig stærk sympati eller overensstemmelse imellem dem.

Hvad jeg har fortalt om dette, er den rene sandhed.

2. Min første seance

Jeg var kommet tilbage fra Indien og havde tilbragt adskillige år i England, før den moderne spiritisme for alvor vakte min opmærksomhed. Jeg havde hørt den løseligt omtale – af nogle som noget skrækkelig ondt og djævelsk, af andre som et meget fornøjeligt tidsfordriv i aftenselskaber. Men ingen af beskrivelserne tiltalte mig eller fristede mig til at give mig af med det. Spiritismen måtte, syntes jeg, enten være humbug eller noget meget højtideligt. Efter 20 års erfaring er min anskuelse den samme. Jeg har erfaret, at spiritismen *ikke* er humbug, og ser den derfor i et helligt lys, og det overrasker mig overordentligt, at folk betragter den så ligegyldigt. At den eksisterer, er jo en uimodsigelig kendsgerning, videnskabsmænd har indrømmet det, og kirken kan ikke benægte det. Spørgsmålet er blot dette:

Hvad er spiritismen, og hvorfra kommer den? Hvis den kommer fra os selv – hvad mange begavede mennesker hævder – må vort legeme og vor sjæl besidde evner, som ingen hidtil har drømt om, og som vi skammeligt har forsømt. Hvis vort legeme indeholder tilstrækkelig magnetisk kraft til af jorden at opvække væsener, der tilsyneladende lever, som vore øjne kan se, og som kan udtale ord, vore øren kan høre; hvis vore sjæle kan læse hinandens inderste tanker, kan se, hvad der foregår langt borte, og forudsige, hvad der skal ske i fremtiden – så er vore menneskelige evner langt større, end vi nogensinde har tænkt os, og vi burde udrette en hel del mere med dem, end vi gør. Men selv om vi betragter spiritismen fra dette synspunkt,

er jeg ude af stand til at fatte folks mangel på interesse for dyrkelsen af disse den menneskelige sjæls vidunderlige evner.

Men jeg forvares og forbavses stadig lige meget, når jeg diskuterer spiritismen i den forstand, ordet i almindelighed tages, nemlig som et forbindelsesmiddel mellem os og de bortgangne. Alle kristne indrømmer, at de har en ånd uafhængig af legemet, og at denne deres ånd vil blive ved at leve efter legemets død. Hvorfra kommer da denne rædsel for den tanke, at disse befriede ånder skulle have lov til at strejfe om i universet, som de vil. Og hvis de benægter muligheden af, at de kan vende tilbage, benægter de tillige mangt og meget i de skrifter, der danner grundvolden for deres religion. Der kan ikke føres noget bedre bevis for spiritismens sandhed end Bibelens sandhed, for den hellige skrift strømmer over af beretninger om den fra begyndelsen til enden.

Den protestantiske kirke, som støtter sin tro på Bibelen og på den alene, kan ikke nægte, at afdøde menneskers ånder har vist sig og er blevet genkendt her på jorden, således som det skete, da gravene åbnede sig ved Kristi korsfæstelse og *mange legemer af dem, som var døde, stod op, gik ind i byen og blev set af mange.* – Den katolske kirke søger ikke at benægte det. Alle dens legender og mirakler er grundede på den samme sandhed: At de, som er gået bort, vender tilbage på en – som det kaldes – vidunderlig og overnaturlig måde. Men foruden hvad Bibelen og kirken siger, beviser nationernes historie, at det er muligt. Der er ikke et folk på Jordens overflade, som ikke har deres – såkaldte – overtro, næppe en familie, som ikke har haft beviser på åndernes samkvem med jorden. Hvor lærdom og videnskab har rokket eller fjernet al tro, er det kun naturligt, at det menneske,

der ikke tror på en Gud eller et hinsides, heller ikke tror på ånder eller på samkvem med disse. Derimod, jo lavere vi kommer ned på den sociale stige, jo enfoldigere, renere og barnligere sjælen er, desto lettere vinder en sådan tro tilslutning, og desto flere historier får man at høre, som retfærdiggør denne tro. Det er ganske det samme med religionen, som er skjult for de vise og forstandshovmodige, men er åbenbaret for de fattige i ånden.

Hvis jeg her møder den påstand, at udtrykket "spiritisme" til sine tider er blevet blandet med så meget ondt, at det er blevet til forargelse, har jeg intet bedre svar at give end at henvise til fortids og nutids uomtvistelige vidnesbyrd, som godtgør, at der i alle tidsaldre og i alle religioner har været slette og demoraliserede mennesker, hvis laster har truet med at nedrive den bygning, som det samfund, de tilhørte, levede for at oprejse. Kristendommen selv ville for længe siden være blevet omstyrtet, hvis vi ikke havde kunnet adskille hveden fra klinten.

Dette var min mening i februar 1873, da jeg var sammen med en del venner hos miss Elizabeth Philip i Gloucester Crescent og blev forestillet for mr. Henry Dunphy ved *Morgenposten*; begge er siden gået bort. Mr. Dunphy kom snart op på sin kæphest, spiritismen, og gav mig en interessant beskrivelse af de seancer, han havde overværet. Jeg havde før hørt så mange begavede mænd og kvinder i alvor drøfte dette emne, at jeg var begyndt at tro, at der måtte være noget i det, men jeg mente, at møder i mørke måtte give så megen anledning til bedrag, at jeg ikke ville deltage i noget sådant, hvis jeg ikke fik lov til at bruge mine øjne.

Jeg sagde noget i den retning til mr. D. Han svarede:

"Så er der nu en lejlighed for Dem til at undersøge spiritismen; jeg kan nemlig forestille Dem for et medium, som kan vise Dem afdødes ansigter."

Dette var netop, hvad jeg ønskede, og jeg modtog forslaget med glæde. Novelleforfatterinden Annie Thomas, som var en fortrolig veninde af mig, opholdt sig den gang hos mig og blev lige så ivrig som jeg efter at undersøge fænomenerne. Mr. D. gav os mrs. Holmes' adresse; hun var et amerikansk medium, besøgte på den tid London og boede i Old Quebec Street, Portman Square. Vi ville dog ikke lade ham forestille os, da vi foretrak at komme inkognito.

Næste aften, da hun holdt offentlig seance, mødte vi følgelig ved mrs. H.s dør. Vi tog først vore forlovelsesringe af, forsøgte at se så jomfruelige ud som muligt og lod os så melde som miss Taylor og miss Turner. Jeg ved meget godt, at dette medium senere fik ord for at være upålideligt. En tjenestepige, som har været fuldstændig ærlig, mens hun tjente mig, kan i en anden tjeneste blive grebet i tyveri. Det forandrer ikke i mindste måde den kendsgerning, at hun intet stjal fra mig. Jeg tror ikke, jeg kender et eneste medium, om hvem jeg ikke ved en eller anden lejlighed har hørt det samme, og ikke en eneste kvinde, som jeg ikke har hørt blive bagtalt af sit eget køn, hvor ren og kysk hun end indbilder sig at blive anset for. Spørgsmålet har intet at sige for mig i noget af disse tilfælde. Jeg vurderer mine bekendte efter, hvad de *er for mig*, ikke efter, hvad de kan være for andre, og min tillid til mine medier bygger jeg på det, jeg selv har set og hørt, og ikke på, hvad andre kan indbilde sig at have fundet ud af om dem. Det kan ikke skade mit vidnesbyrd, at de medier, jeg så, bedrog andre enten før eller efter. Jeg

måtte blot sørge for, at *jeg* ikke blev bedraget, og jeg har aldrig i spiritismen anerkendt noget, som jeg ikke selv har prøvet.

Mrs. H. modtog os ikke videre venligt ved denne lejlighed. Vi var fremmede for hende, sandsynligvis skeptikere, hvorfor hun betragtede os med temmelig kølige blikke.

Det var en bitterlig kold nat, og sneen lå så tykt på jorden, at vi kun vanskeligt fik en droske til at køre os fra Bayswater til Old Quebec Street. Der kom ingen andre gæster, og kort efter vor ankomst tilbød mrs. H. at give os pengene (10 sh.) tilbage, idet hun sagde, at der, selv om hun "sad" med os, sandsynligvis ikke ville vise sig nogen åbenbarelser på grund af det barske vejr. (Jeg har ofte siden erfaret, at en seance fuldstændig kan mislykkes i særlig stærk hede eller kulde). Annie Thomas skulle imidlertid rejse hjem den følgende dag, og vi bad derfor mediet om i det mindste at gøre et forsøg, da vi var meget nysgerrige. Jeg er ikke ganske vis på, hvad jeg håbede eller ventede ved denne lejlighed. Jeg var fuld af spændt forventning, men så meget ved jeg, at jeg slet ikke troede, jeg ville få noget kendt ansigt at se. Vi ventede til kl. 9 i håb om, at der ville komme flere, men da det ikke skete, gik mrs. H. ind på at holde en seance med os alene, men forberedte os dog på at blive skuffede.

Gassen blev derpå slukket, og vi holdt den sædvanlige forberedende "mørke seance", som måske var god, men intet har at gøre med fortællingen om beviste kendsgerninger. Da den var sluttet, blev gassen igen tændt, og vi "sad" for åndeansigter.

Der var to små værelser med fløjdøre imellem. Annie Thomas og jeg blev opfordret til at gå ind i det bageste værelse, at lukke

døren ud til trappeafsatsen og sætte vort eget segl på et stykke bændel, der gik tværs over døråbningen, at undersøge vinduet, at lukke skodderne indvendig og at undersøge værelset for at se, om der ikke var skjult nogen i det – og vi gjorde det alt sammen med stor omhyggelighed. Da vi havde overbevist os om, at ingen kunne komme ind bagfra, satte mr. og mrs. Holmes, Annie Thomas og jeg os på fire stole i det forreste værelse, ordnede i række foran de åbne fløjdøre. Foran døråbningen var der fra den ene væg til den anden hæftet et firkantet stykke sort tøj, hvori der var skåret et firkantet hul omtrent så stort som et almindeligt vindue, og vi fik at vide, at, hvis der i det hele taget viste sig åndeansigter, ville de komme til syne der. Der blev ikke sunget eller gjort nogen som helst støj for at kvæle lyden ved forberedelserne, og vi kunne have hørt selv den svageste lyd i værelset ved siden af. Mr. og mrs. H. fortalte os om deres forskellige oplevelser, indtil vi næsten var trætte af at vente. Da kom der pludselig noget hvidt og utydeligt som en sky af tobaksrøg eller et fint spindelvæv til syne og forsvandt igen. "De kommer! Hvor det glæder mig!" sagde mrs. H., "jeg troede ikke, vi skulle få noget som helst at se i aften." Min veninde og jeg blev straks grebet af den højeste forventning.

Den hvide masse svævede flere gange frem og tilbage, men holdt til sidst stille foran åbningen og skiltes i midten, og et kvindeligt ansigt sås tydeligt ovenover det sorte tøj. Hvor stor var vor overraskelse, da vi genkendte Annie Thomas' moders ansigtstræk. Jeg må her fortælle læserne, at Annies fader, som var løjtnant i den Kgl. Marine og kaptajn ved kystvagten ved Morston i Norfolk, havde været min faders nære nabo og gode

ven, og deres børn havde omgåedes hinanden som søskende. Jeg havde altså kendt mrs. Thomas godt, og såvel jeg som datteren genkendte hende strakt. To menneskers vidnesbyrd betragtes for retten som gyldigt og burde godkendes af samfundet. Stakkels Annie var meget bevæget og talte ganske usammenhængende til sin moder. Ånden lod ikke til at kunne svare med ord, men nikkede eller rystede på hovedet, eftersom den ville sige ja eller nej. Jeg blev noget forskrækket ved at se den kære gamle dame, men det eneste, der forvirrede mig, var den kappe, hun havde på. Den var hvid, fileret og rynket tæt rundt om hendes ansigt og lignede ikke nogen af dem, jeg havde set hende bære i levende live. Jeg hviskede dette til Annie, der straks svarede: "Det er den kappe, hun blev begravet med." Mrs. Thomas havde haft et særdeles behageligt, men meget ualmindeligt ansigt med strålende sorte øjne og en teint så rød og hvid som et barns.

Det varede noget, inden Annie kunne overvinde sig til at give slip på sin moder, men det næste ansigt, som viste sig, forbavsede hende lige så meget, for hun genkendte det som kaptajn Gordons – en herre, hun havde kendt meget nøje og i lang tid. Jeg havde aldrig set kaptajn Gordon, men jeg havde hørt om ham og vidste, at han var død pludselig ved et ulykkestilfælde. Det, jeg så, var hovedet af en køn, blond ung mand, og da jeg ikke følte nogen personlig interesse for ham, benyttede jeg tiden, mens min veninde talte med ham, til nøje at undersøge muskelspillet på hans hals, som ubestridelig straktes, når han bevægede hovedet. Mens jeg således betragtede ham, bøjede han sig fremad, og jeg bemærkede en mørk plet, der så ud som blod, på hans lyse hår på venstre side

af panden. "Annie, hvad døde kaptajn Gordon af?" spurgte jeg. "Han faldt ud af en jernbanevogn og slog hovedet mod skinnerne." Så gjorde jeg hende opmærksom på blodet på hans hår.

Der viste sig adskillige andre ansigter, som vi ikke kunne kende igen. Til sidst viste der sig en herre, der så ud, som om han var støbt af gips. Han havde en slags røghue på hovedet, krøllet hår og skæg, men da han var ganske farveløs, så han så unaturlig ud, at jeg ikke kunne spore nogen lighed med nogen som helst af mine venner, skønt han blev ved at bøje sig hen imod mig for at antyde, at jeg kendte eller havde kendt ham. Jeg undersøgte atter og atter dette ansigt, men forgæves. Intet i det forekom mig bekendt, før munden formede sig til et smil, alvorligt, men dog fornøjet over min forlegenhed. I samme øjeblik genkendte jeg min kære, gamle ven John Powles, hvis historie jeg senere skal fortælle udførligt. "Powles!" udbrød jeg og sprang hen imod ham, men ved min hurtige bevægelse forsvandt skikkelsen. Jeg var frygtelig ærgerlig over min uforsigtighed, for det var den ven, jeg frem for alle ønskede at se, og jeg sad og håbede og bad, at ånden ville komme tilbage, men det skete ikke. Annie Thomas' moder og ven kom begge flere gange tilbage, ja, Annie kaldte så ofte kaptajn Gordon tilbage, at han, da han sidste gang viste sig, var så udmattet, at han så ud som en falmet akvarelskitse, men Powles var fuldstændig forsvundet.

Det sidste ansigt, vi så den aften, var en lille piges, og kun hendes øjne og næse var synlige, da resten af hendes hoved og ansigt var indhyllet i noget hvidt løst stof ligesom musselin. Mrs. Holmes spurgte hende, hvem hun kom til, og hun

antydede, at det var til mig. Jeg sagde, hun måtte have taget fejl, og at jeg ikke havde kendt nogen, som lignede hende. Mediet udspurgte hende meget nøje og forsøgte ligesom at få hende til at gå fra koncepterne. Barnet blev dog ved at fastholde, at hun kom til mig. Mrs. Holmes sagde til mig: "Kan De ikke erindre nogen som helst af den alder, som står Dem nær i åndeverdenen? Ingen kusine eller niece eller søster eller vens barn?" Jeg tænkte mig om, men kunne ikke huske nogen og svarede derfor: "Nej, intet barn af den alder." Så henvendte hun sig til den lille ånd: "Du har taget fejl; der er ingen her, der kender dig. Du må hellere gå videre." Så fjernede barnet sig, men meget langsomt og modstræbende. Jeg kunne i hendes øjne læse hendes skuffelse, og efter at hun var forsvundet, tittede hun om hjørnet igen og så længselsfuldt på mig. Det var *Florence*, mit kære, tabte barn, som døden havde berøvet mig, da hun endnu kun var et lille barn på 10 dage, og som jeg nu ikke straks kunne genkende som en ung pige på 10 år. Hendes identitet er imidlertid blevet mig aldeles sikkert bevist, som man vil se i det kapitel, der fortæller om min genforening med hende, og som har til overskrift: "Mit åndebarn."

Således endte den allerførste seance, jeg deltog i, og den gjorde et mægtigt indtryk på mig. Mrs. Holmes sagde, da hun bød os godnat: "De to damer må være fortrinlige medier. Jeg har aldrig før i mit liv haft en så heldig seance med fremmede." Vi blev henrykte over dette, og var meget opsatte på at fortsætte vore undersøgelser, idet vi frydede os ved tanken om at kunne holde seancer hjemme. Så snart som Annie Thomas tog ophold i London, blev vi derfor enige om at holde regelmæssige møder med dette formål. Det var denne seance, som fik mig til at

studere de psykologiske fænomener, som folk i det 19. århundrede kalder spiritismen. Var den mislykket, kunne jeg nu have været som de fleste mennesker. *Quién sabe?* Note 1) Men nu tilskyndedes jeg til at gå videre og videre, indtil jeg havde set og hørt ting, som den gang ville have forekommet mig ganske umulige. Og jeg ville ikke have undværet den erfaring, jeg har vundet, for alverdens goder.

3. Mærkelige sammentræf

Inden jeg giver mig til at nedskrive resultaterne af mine private og forud tilrettelagte undersøgelser, må jeg sige et par ord om den tilladelse, jeg fik til at beskæftige mig med spiritismen. Så snart jeg udtrykte min nysgerrighed i den retning, mødte jeg fra alle sider den indvending, at jeg som katolik umuligt kunne have noget med den ting at gøre, og det er rigtigt, at kirken strengt forbyder at give sig af med manen eller samkvem med de hedengangne. *Manen* er et skrækkeligt ord, ikke sandt? Især for folk, som ikke forstår dets betydning og kun forbinder det med nattens dødstilhed, tryllecirkler, sydende kedler og den Onde selv i egen person med horn og hale. Dog synes det mig underligt, at den katolske kirke – hvis hele lære er gennemtrængt af spiritismen, og som gør det til en trossag, at helgenerne hører og hjælper os i vore bønner og vore daglige handlinger, samt anbefaler os hver morgen at kysse jorden ved vor skytsengels fødder – kan anse det for utilbørligt for os at have samkvem med vore bortgangne slægtninge. Jeg kan ikke indse, at det er mere syndigt at tale med John Powles, der var min kære ven, som jeg havde tillid til, end med St. Peter af Alcantara, der er en gammel mand, jeg aldrig i mit liv har set. De var begge mennesker, begge dødelige og er begge ånder. Ligeledes ville sikkert min moder, der var en from kone hele sit liv, og som nu er i den anden verden, have lige så megen interesse for min velfærd og forsøge at fremme udsigten til, at vi kunne mødes i fremtiden, som St. Veronica Giuliani, der er min skytspatron. Hvis jeg imidlertid tilbragte min halve tid i

bøn foran St. Veronicas alter og bad hende om hjælp og vejledning, ville jeg handle rigtigt (ifølge kirken), men hvis jeg gjorde det samme ved min moders grav eller talte med hende ved en seance, ville det være meget forkert. Denne adskillelse uden forskel var en hård nød for mig at knække, og jeg var nødt til at afgøre sagen med min samvittighed, før jeg fortsatte mine undersøgelser.

Sandt er det, at jeg har truffet lige så mange katolikker som protestanter (især i de højere klasser) blandt spiritismens forskere, og jeg er ikke blevet forbavset over det; for hvem kunne bedre forstå og skatte det skønne i samkvemmet med åndeverdenen end medlemmer af den kirke, som lærer os at tro på de helliges fællesskab som en altid nærværende, skønt usynlig hemmelighed. Om mine katolske bekendte havde fået tilladelse til at overvære seancer eller ej, angik ikke mig, men jeg sørgede for selv at få lov til det, hvad jeg her meddeler, fordi jeg til stadighed har hørt rygter om, at folk har sagt bag min ryg, at jeg ikke kan være katolik, fordi jeg er spiritist.

Min skriftefader var den gang fader Dalgairn ved kapellet i Brompton. Jeg var en meget stadig referent og kritiker, og ikke at kunne være til stede ved og referere spiritistiske møder ville have stridt imod mine professionelle interesser. Jeg fortalte faderen dette og fik (skønt ikke uden indsigelser) hans tilladelse til at fortsætte undersøgelsen i videnskabens interesse. Han gjorde mere end at lette min samvittighed; han blev interesseret i, hvad jeg havde at fortælle ham om sagen, og vi havde mange samtaler om det. Han lånte mig også af sit eget bibliotek levnedsskildringer af helgener, der havde hørt stemmer og set syner – der (ligesom jeg) havde været genstand

for *optiske illusioner*. Blandt disse fandt jeg St. Anne Catherine af Emmerichs oplevelser, så lig mine egne, at jeg begyndte at tro, at det også kunne vise sig, at jeg var en forklædt helgen. Det er endnu ikke sket, men man kan aldrig vide, hvad der kan hænde.

Hun så ofte ånder svæve ved siden af sig, når hun gik til messe, og hørte dem bønfalde hende om at bede for dem, idet de pegede på *"pletterne på deres klædebon"*. Musikinstrumenter spillede ofte i hendes nærværelse uden at blive berørt af hænder, og stemmer fra usynlige struber lød i hendes øren, som de havde lydt i mine. Jeg har imidlertid kun anført dette for at stille de katolikker tilfreds, som jeg har været til seancer med, og som sandsynligvis vil være de første til at skrige op imod offentliggørelsen af vore fælles oplevelser. Jeg stoler på, at de, efter at have læst dette, vil indrømme, at jeg ikke er værre end de selv, skønt jeg måske er lidt dristigere til at tilstå mine meninger.

Før jeg begyndte dette kapitel, havde jeg en strid med den af mine venner, som kaldes mit jeg (som kun alt for ofte har overvundet mig i livets kampe), om, hvorvidt jeg skulle tale om bordbanken eller –hamren. Selve det, at så almindeligt et stykke møbel som et bord skulle være et forbindelsesmiddel med den usete verden, har vakt så megen latter og åbner så vid en mark for kunstgreb, at jeg tænkte, det ville være klogest at lade emnet falde og indskrænke mig til de faser af videnskaben, kunsten, religionen eller hvad læseren nu har lyst til at kalde det, som kan forklares og beskrives på papir. Filosofferne i det 19. århundrede har opfundet så mange navne til det, der får et bord til at dreje sig rundt – eller banke – at jeg føler mig ganske ude af stand til at måle mig med dem, da jeg ikke er filosof. Det

er "magnetisk kraft" eller "psykisk kraft" eller "hjernelæsning" osv., og det er uhyre vanskeligt at overbevise den ydre verden om de grunde, der overbeviser individerne om, at svarene, de får, *ikke* har deres udspring fra deres egne hjerner. Jeg skal ikke forsøge på at gendrive fornuftslutningerne ud fra deres eget standpunkt. Jeg ser vanskelighederne derved i så høj grad, at jeg stadig i mange år har nægtet at "sidde" ved bordet med fremmede; for det er kun et fortsat studium af sagen, der muligvis kan overbevise om dens sandhed. Jeg kan imidlertid ikke selv se det overordentlig tåbelige i (under disse omstændigheder) at have samkvem med ånder ved banken på et bord eller hvilken som helst anden genstand. Disse små antydningsvise kendetegn på en usynlig magt er ikke nødvendigvis indskrænket til et bord. Jeg har fået dem gennem en papæske, en herrehat, en skammel, strengene på en guitar og på ryggen af min stol – ja, selv på min hovedpude. Og hvem af de filosoffer, jeg har hentydet til, kunne finde på et simplere samkvemsmiddel?

Jeg har stillet følgende spørgsmål til begavede mænd: "Sæt, at De selv – efter at have kunnet skrive til og tale med mig – pludselig mistede evnen til at tale og berøre noget og blev gjort usynlig, så vi ikke kunne forstå hinanden ved tegn – hvilket bedre middel til at sætte Dem i forbindelse med mig kunne De tænke Dem end banken på en eller anden genstand, når det rigtige ord eller bogstav blev nævnt?" Og mine begavede mænd har aldrig kunnet foreslå en lettere eller fornuftigere måde; og hvis nogen kan finde på en, ville jeg såre gerne høre lidt om den.

Følgende hændelser fandt alle sted ved den så latterliggjorte bordbanken, men det lykkedes mig alligevel at banke nogen mening ud af det. Ved at gennemblade den notesbog, jeg trolig førte, da vi begyndte at holde seancer hjemme, finder jeg meget, der er sket med mig som medium, og som umuligt kunne være virkningen af tankelæsning. Jeg vil hellige dette kapitel til fortælling af dem. Jeg håber, man vil lægge mærke til, med hvilken beundringsværdig forsigtighed, jeg har valgt overskriften til det. Jeg har nogle dråber skotsk blod i mig på mødrene side, og jeg tænker, de må have hjulpet mig her. *Mærkelige sammentræf.* End ikke den mest dadlesyge og vantro kritiker kan finde noget at udsætte på en så beskeden og fordringsløs titel. Enhver tror på muligheden af, at der nu og da kan finde *mærkelige sammentræf* sted.

Det var ikke før juni 1873, at vi dannede en kreds hjemme og begyndte regelmæssigt at "sidde" sammen. Vi blev så interesserede i denne beskæftigelse, at vi gerne "sad" hver aften og undertiden til kl. 3-4 om morgenen, til stor skade for os, både sjæleligt og legemligt. Vi sad sjældent alene, da der i reglen indfandt sig et par venner, og resultaterne var undertiden meget forfærdende, da vi var en stærk kreds. Optegnelser om disse "møder", snart med ét, snart med et andet selskab strækker sig over en række år, men jeg vil indskrænke mig til at fortælle nogle få hændelser, som blev bekræftet ved påfølgende begivenheder.

Måden, hvorpå vi satte os i forbindelse med ånderne om os, var den sædvanlige. Vi sad rundt om et bord og lagde hænderne på det, og jeg (eller hvem der nu blev valgt til det) slavede alfabetet igennem, og der hørtes banken eller hamren, når det

ønskede bogstav var nået. Det er i virkeligheden ikke så kedeligt et arbejde, som det kan synes, og når man først er vant til det, kan man ved hjælp af det få talt uhyre meget i løbet af en time. Et medium kan hurtigt gætte det ord, der skal staves, for der bruges, når alt kommer til alt, ikke så mange i almindelig samtale.

Der var én, som ved flere lejligheder var kommet til vort bord og havde opgivet at hedde "Valeria", men ikke ville sige mere; vi antog derfor, at det var en doven og ubetydelig ånd, og plejede at jage hende bort. En aften – det var den 1. juli – var vor kreds imidlertid blevet forøget med mr. Henry Stacke, da der øjeblikkelig blev stavet til "Valeria" og følgende samtale påfulgte. Mr. Stacke sagde til mig: "Hvem er dette?" og jeg svarede ligegyldigt: "Å, det er en lille djævel! Hun har aldrig noget at sige." Bordet rokkede voldsomt ved dette, og bankningen stavede (på fransk):

"Jeg er ikke nogen djævel."

"Hallo, Valeria, så nu kan du tale! Hvem kommer du til?"

"Mr. Stacke!"

"Hvor har du truffet ham?"

"På fastlandet."

"Hvor omtrent?"

"Mellem Dijon og Macon."

"Hvorledes traf du ham?"

"I en jernbanevogn."

"Hvad bestilte du der?"

Her slog hun igen over i fransk og svarede:

"Det er det mig umuligt at sige."

I dette kritiske øjeblik bemærkede mr. Stacke, at han kun én gang i sit liv havde været i et tog mellem Dijon og Macon, og hvis ånden var sammen med ham den gang, måtte hun erindre, hvad der var i vejen med deres rejsefælle.

"Javist, ja – han var gal!" svarede hun, hvilket viste sig at være fuldstændig rigtigt. Mr. Stacke erindrede også, at to damer i samme vogn var blevet frygtelig forskrækkede, og at han havde hjulpet dem ind i en anden vogn. Valeria fortsatte: "Bed for mig!"

"Hvorfor, Valeria?"

"Fordi jeg har syndet meget."

Der var en ånd, som kom til os den gang, og som kaldte sig "Charlie." Han sagde, at hans fulde navn havde været "Stephen Charles Bernard Abbot", at han havde været en munk med store litterære talenter, at han var gået i kloster under dronning Marys regering og havde under Elizabeth forsaget sin tro af politiske grunde, hvorfor han siden da havde været bundet til Jorden.

Charlie bad os en aften om at synge, og vi istemte det meget almindelige omkvæd til "Champagne Charlie," men det var ham meget imod; og han bad om noget mere alvorligt. Jeg begyndte på én.

"Å, den er jo ligeså slem som den anden," sagde Charlie. "Det er en gemen og smudsig sang fra dronning Elizabeths tid. De fulde spektakelmagere sang den gerne, når de "sejlede" hjem om natten."

"Du må tage fejl, Charlie! Det er en bekendt skotsk sang."

"Den er ikke mere skotsk end jeg," svarede han. "Skotterne siger om alt, at de har opfundet det. Det er en melodi fra

Elizabeths tid. Spørg Brinley Richards."

Da jeg havde den fornøjelse at kende denne herre, som var en stor autoritet med hensyn til folkevisers oprindelse, henvendte jeg mig til ham om oplysning og fik til svar, at Charlie havde ret, men at mr. Richards ikke selv havde vidst det, før han havde gennemsøgt nogle gamle manuskripter i British Museum for at forvisse sig om sagens sande sammenhæng.

Jeg holdt en gang et "møde" med en officer fra Aldershot – en fætter af mig – som var parat til at spotte over alt, hvad der skete. Efter at have plaget mig til at holde en seance med ham, begyndte han selv med at snyde og beskyldte så mig for det og udtømte fuldstændig min tålmodighed. Til sidst foreslog jeg en prøve, skønt med meget ringe håb om et heldigt udfald.

"Lad os bede John Powles om at tage ned til Aldershot," sagde jeg, "og bringe os bud om, hvad dine kolleger tager sig for."

"Oh, ja! Ved Jupiter! En glimrende idé! Hør du, gamle Powles, stik af til lejren, hvad, og gå til det 84.s barakker og lad os vide, hvad major R. bestiller lige nu!" Buddet kom tilbage efter omtrent 3 minutters forløb.

"Major R. er lige kommet hjem fra tjenesten," stavede Powles sig til. "Han sidder på kanten af sin seng og skifter sine uniformsbenklæder med et par grå bukser."

"Jeg er vis på, at det er galt," sagde min fætter, "folkene bliver aldrig kaldt ud på denne tid af dagen."

Klokken var da fire, hvilket vi havde sørget for at forvisse os om. Min fætter vendte samme aften tilbage til lejren, og næste dag fik jeg en billet, hvori der stod, at Powles var en prægtig fyr. Major R. var ganske rigtig den foregående dags eftermiddag blevet udkommanderet med sit regiment, og han var vendt

tilbage til barakkerne, havde skiftet tøj og havde taget det grå sommersæt på netop kl. 4.

Men jeg har altid fundet min Powles (når han, hvad der er sjældent, vil nedlade sig til at gøre noget for fremmede) overordentlig korrekt til udførligt at beskrive fraværendes tanker og handlinger – selv om de undertiden er på den anden side af jordkloden.

Jeg aflagde en eftermiddag en genvisit hos en mrs. W. og fandt hende optaget af en alvorlig samtale om spiritismen med en svær kone og en ganske dagligdags mand – to så materielt udseende mennesker, som jeg nogensinde har set, og som endnu mere syntes at være dette under en lummer augustsol. Så snart mrs. W. så mig, udbrød hun: "Å, dér er mrs. Ross-Church. Hun kan fortælle Dem alt om ånderne. Mrs. Ross-Church, sæt Dem endelig ned ved bordet og lad os få en seance!"

En seance på en brændende hed og skinnende lys augusteftermiddag med to sløve og uinteressante, ja endnu værre, uinteresserede fremmede, der lod til at mene, at mrs. W. ikke var rigtig i hovedet! Jeg protesterede, jeg ræsonnerede, jeg bønfaldt – men forgæves. Min værtinde blev ved at trænge ind på mig, og selskabsetiketten giver gæsten i værtens magt. I dårligt humør trak jeg så mine handsker af og lagde ligegyldigt hænderne på bordet. Følgende ord blev straks bankede frem:

"Jeg er Edward G. – har De nogensinde betalt Johnson de 17 pund 12 sh., som De fik til ham for saddelmagerarbejde?"

Herren lige overfor mig blev både rød og bleg og begyndte at fremstamme et svar, mens hans kone så meget forvirret ud. Jeg

spurgte ånden: "Hvem er du?" Den svarede: "*Han* ved det! Hans afdøde oberst! Hvorfor har Johnson ikke fået pengene?"

Dette kan man kalde et ubehageligt sammentræf, og af sådanne er der hændt mange gennem mig – nogle, der endog har drevet mine bekendte bort fra bordet, idet de svor mig hævn og pinte deres hjerner med at opdage, *hvem* der havde fortalt mig om deres småsynder. Den omtalte herre indrømmede, at alt havde sin rigtighed, men betroede os ikke, om Johnson nogensinde havde fået sine 17 pund og 12.

Jeg havde en smuk engelsk mynde, som hed "Clytie," en gave fra Annie Thomas til mig, og denne hund var tilbøjelig til at løbe bort fra min bolig i Colville Road, Bayswater, som løber parallelt med Portobello Road; et temmelig ubehageligt kvarter, der bestod af småbutikker, hvoraf én, hvor der solgtes stegt fisk, var en utålelig plage og fyldte luften rundt omkring med sin stramme lugt af fedt. En gang blev Clytie så meget længere borte end sædvanligt, at jeg var bange for, at den virkelig var helt tabt, og udlovede en belønning for den. "Charlie" kom til bordet den aften og sagde: "Udlov ingen belønning for hunden, send bud efter den." "Hvorhen skal jeg sende bud?" spurgte jeg. "Den står bundet i fiskebutikken i Portobello Road. Send kokkepigen hen at se efter."

Jeg sagde til den omtalte pige, at jeg havde hørt, at mynden blev holdt fanget i fiskebutikken, og sendte hende hen for at forhøre om den. Hun kom tilbage med Clytie og fortalte, at da hun spurgte sig for, havde manden i butikken været meget uforskammet imod hende, og at hun havde taget højlydt til genmæle. Så havde hun hørt og genkendt myndens skarpe, ejendommelige gøen fra etagen oven over, og, idet hun løb op,

før manden kunne forhindre det, fandt hun Clytie bundet til et sengeled med et reb, hvorpå hun havde tilkaldt en politibetjent for at få lov til at tage hunden med. Jeg har ofte hørt forsikre, at spiritismen ikke er til nogen praktisk nytte, og den var sikkert heller aldrig bestemt til at være det, men denne hændelse var i det mindste en undtagelse fra reglen.

En gang, da jeg var udenlands, bad en katolsk abbed mig om at "sidde" med ham. Han havde aldrig før set åbenbarelser, og han troede ikke på dem, men var meget nysgerrig desangående. Jeg vidste ikke andet om ham end, at han var katolsk præst, jesuit og en god ven af min søster, hos hvem jeg boede. Han talte engelsk, og samtalen blev ført i dette sprog. Han havde sagt mig i forvejen, at hvis han kunne få et fuldstændig privat bevis, ville han aldrig mere tvivle om åbenbarelsernes sandhed. Jeg overlod det derfor helt til ham at lede undersøgelsen og optrådte kun som medium mellem ham og ånden. Så snart bordet bevægede sig, spurgte han direkte, uden at forhøre, hvem der var til at svare:

"Hvor er min messehagel?"

Jeg ville nu have sagt, at en præsts messehagel måtte enten hænge i sakristiet eller være gemt hjemme eller være sendt bort for at blive forandret eller gjort i stand; men svaret var alt andet end, hvad jeg tænkte.

"På bunden af det Røde Hav."

Præsten fo'r sammen, men fortsatte:

"Hvem lagde den der?"

"Elias Dodo."

"Hvorfor gjorde han det?"

"Han fandt, at pakken var besværlig, og ventede ingen belønning for at aflevere den."

Abbeden så virkelig ud, som om han havde mødt Djævelen. Han tørrede sveden af sin pande og stillede endnu et spørgsmål:

"Hvad var min messehagel lavet af?"

"Deres søsters brudekjole."

Præsten forklarede mig da, at hans søster havde lavet ham en messehagel af sin brudekjole – en af de måder, hvorpå man bevidnede sin tak i "Kirken". Den gik snart af mode, og da biskoppen på sin rundrejse nåede til ham, befalede han ham at anskaffe sig en anden. Da han nødig ville kaste sin søsters gave bort, besluttede han at sende den gamle messehagel til en præst i Indien, hvor præsterne er meget fattige og ikke så nøjeregnende med moden. Han betroede pakken til en mand, der hed Elias Dodo – et temmelig besynderligt navn – men hverken han selv eller den indiske præst havde nogensinde hørt mere om messehagelen eller manden, der lovede at aflevere den.

En ung kunstner ved navn Courtney var gæst i mit hus. Han bad mig "sidde" med ham alene, og bordet begyndte at banke en hel del konsonanter – et sammensurium af vrøvl, forekom det mig – og jeg standsede og gjorde opmærksom på det; men mr. Courtney, som syntes meget interesseret, bad mig gå videre. Da meddelelsen var sluttet, sagde han til mig: "Det er det vidunderligste, jeg nogensinde har hørt. Min fader har været her ved bordet og talt til mig på walisisk. Han har fortalt mig vort familievalgsprog og om mit fødested og mine slægtninge i Wales." Jeg sagde, at jeg aldrig havde hørt, at han var waliser.

"Jo, jeg er!" svarede han. "Mit virkelige navn er Powell. Jeg har kun antaget navnet Courtney af professionelle hensyn." Dette var alt sammen nyt for mig, men selv om det ikke havde været det – *jeg kan ikke tale walisisk*.

Jeg kunne blive ved i dusinvis med disse tilfælde, hvis jeg ikke frygtede for at trætte mine læsere; desuden var største delen af dem så strengt private, at det umuligt gik an at lade dem trykke. Således kunne jeg fortælle de nærmere omstændigheder ved en proces, der blev vundet af den part, som havde henvendt sig til mig om "oplysninger", idet de fornødne beviser og vidnernes navne og adresser alle blev skaffet til veje ved mig som medium.

Nogle af de hændelser, jeg har fortalt om, kan nu af skeptikere tilskrives den hemmelighedsfulde og ukendte kraft "hjernelæsning" – uden mig som medium – men hvorledes skal man forklare de kendsgerninger, jeg vil fortælle om i mit næste kapitel?

4. Legemliggjorte ånder

Jeg "sad" en dag i mit hjem med en veninde ved navn miss Clark, da en kvindelig ånd kom til bordet og stavede navnet "Tiny".

"Hvem er De, og til hvem kommer De?" spurgte jeg.

"Jeg er en veninde af major M. (Hun nævnte hele navnet), og jeg ønsker Deres hjælp."

"Er De en slægtning af major M.?"

"Jeg er hans barns moder."

"Hvad ønsker De, jeg skal gøre for Dem?"

"Sig ham, at han skal tage til Portsmouth og tage sig af min datter; han har ikke set hende i flere år. Den gamle kone er død, og manden er en drukkenbolt. Hun er ved at komme på gale veje, og han skal frelse hende."

"Hvad er Deres rigtige navn?"

"Det vil jeg ikke sige. Det behøves ikke. Han kaldte mig altid 'Tiny'."

"Hvor gammel er Deres datter?"

"19 år! Hun hedder Emilie. Jeg ville gerne have hende gift. Sig til ham, at han skal love hende brudeudstyr; det kan måske få hende til at gifte sig."

Ånden fortalte en hel del mere om sagen, som jeg ikke kan nedskrive her. Det var en fortælling om en af disse grusomme forførelser, hvorved en ung pige bliver ført i elendighed for at tilfredsstille en mands egenkærlige vellyst, og den forbavsede både miss Clark og mig, som aldrig havde hørt om en person som "Tiny" før. Det var en alt for delikat sag til, at jeg kunne

komme frem med den til major M., som var en gift mand og en intim ven af mig; men ånden kom så mange gange og bønfaldt mig så alvorligt om at frelse hendes datter, at jeg til sidst vovede at gentage meddelelsen for ham. Han blev meget forbavset, men tilstod, at det var sandt, og at barnet, som var overladt til hans varetægt, var blevet overgivet til nogle tarvelige folk i Portsmouth, og han havde ikke hørt til det i nogen tid. Han havde heller ikke nogensinde hørt om moderens død; hun var senere blevet gift og havde børn. Han forhørte sig imidlertid straks og fandt, at beretningen var aldeles rigtig, og at pigen Emilie, som ikke havde nogen bedre beskyttelse end en fordrukken gammel mand, virkelig var kommet på gale veje, og ikke længe efter blev hun indstævnet for politiretten, fordi hun havde stukket en soldat ihjel i et værtshus – en passende måde at ende på for det ulykkelige afkom af en mands egenkærlige lidenskab. Men det mærkeligste ved det hele er for de uindviede, at den kone, hvis ånd således åbenbarede sig for to fuldstændig fremmede, der hverken kendte hendes historie eller hendes navn, var den gang i live og levede sammen med sin mand og sine børn – hvilket major M. sørgede for at forvisse sig om.

Og nu har jeg noget at sige med hensyn til forbindelsen med endnu levende personers ånder. Det vil utvivlsomt synes den mest uforståelige og fanatiske forsikring, at vi bærer vor jordiske klædning så løst, at ånder af folk, som endnu lever i denne verden, kan forlade legemet og åbenbare sig enten synlige eller hørlige for andre, som er i deres normale tilstand. Og dog er det en kendsgerning, at ånder således har besøgt mig (som i det lige omtalte tilfælde) og givet mig underretning om

noget, som jeg forud ikke havde idé om. Dette er blevet således forklaret for mig: Det er i virkeligheden ikke den levende persons ånd, som giver meddelelsen, men den ånd eller "magt", som er ham nærmest – egentlig det, som kirken kalder en "skytsengel" – og at denne skytsengel, som kender hans inderste tanker og ønsker endog bedre, end han selv kender dem, også er i stand til at tale i hans navn. Denne opfattelse kan måske flytte underet fra ét par skuldre til et andet, men den fjerner det ikke. Hvis jeg kan få underretning om begivenheder, før de indtræffer (hvad jeg vil bevise, at jeg har fået), byder jeg publikums kæber en nød, som selv videnskabsmænd vil finde det vanskeligt at knække.

Jeg plejede en tid hvert år at tage med mine børn til kysten, og da jeg længtes efter at få vished om, hvorvidt man kunne få bordet til at handle uden hjælp af "ubevidst hjernelæsning", aftalte jeg en sommer med mine venner mr. Helmore og mr. Colnaghi, som havde været vant til at "sidde" med os hjemme, at vi skulle fortsætte ved kysten med som hidtil at "sidde" hver tirsdag aften, og de skulle "sidde" i London om torsdagen, og så ville jeg prøve at sende dem bud gennem "Charlie", den ånd, jeg allerede har omtalt, som stadig var hos os.

Den første tirsdag var mit bud: "Spørg dem, hvorledes de kommer ud af det uden os," og det blev trolig afleveret den følgende torsdag. Buddet tilbage fra dem, som Charlie stavede ud for os den anden tirsdag, var: "Sig hende, at London er en ørken uden hende," hvortil jeg eftertrykkeligt, om just ikke elegant svarede: "Å, vrøvl!" Få dage efter fik jeg brev fra mr. Helmore, hvori han skrev: "Jeg er bange for, at Charlie allerede

er ked af at spille postbud, for til alle vore spørgsmål om Dem sidste torsdag, ville han kun banke: 'Å, vrøvl!'"

Denne lille episode er kun en indledning til det, der hændte nogle få dage senere. Mr. Colnaghi og mr. Helmore "sad" som sædvanlig sammen en torsdag aften, og de afhandlede, hvorvidt det var muligt at kalde levende menneskers ånder til bordet, da Charlie bankede 3 gange for at betegne, at det var det.

"Vil du hente en til os, Charlie?"

"Ja."

"Hvem vil du hente?"

"Mrs. Ross-Church!"

"Hvor lang tid behøver du til det?"

"Et kvarter!"

Det var midt om natten, og jeg må have ligget i dyb slummer. De to unge mænd fortalte mig senere, at de afventede udfaldet af deres eksperiment med ængstelig befippelse, idet de formodentlig spekulerede på, om jeg selv i egen person ville blive transporteret hen til dem og slå dem på øret for deres næsvished. Akkurat et kvarter efter blev bordet imidlertid rystet voldsomt, og følgende ord blev stavet: "Jeg er mrs. Ross-Church. Hvor turde De vove at sende bud efter mig?" De var meget angerfulde (eller sagde, at de var det), men de beskrev mit væsen som meget despotisk og sagde, at jeg blev ved at gentage: "Lad mig komme tilbage! Lad mig komme tilbage! Der svæver en stor fare over mine børn! Jeg må tilbage til mine børn!"

Den næste dag sendte mr. Helmore mig et forsigtigt affattet brev for at få at vide, om alt stod godt til hos os i Charmouth,

men uden at åbenbare grunden til sin nysgerrighed.

Fredag morgen, dagen efter seancen i London, sad mine syv børn og to barnepiger i et lille værelse i den bolig, jeg havde lejet, da min svoger dr. Henry Norris kom hjem fra skydeøvelse med volontørerne, og mens han viste min søn sin riffel, kom han til at affyre den midt imellem dem, og kuglen gik igennem væggen ikke to tommer fra min ældste datters hoved. Da jeg skrev og fortalte mr. Helmore dette, underrettede han mig om mit besøg i London og de ord, jeg havde stavet ud ved den lejlighed. Men hvorledes vidste jeg noget om den hændelse natten før, den fandt sted? Og hvis jeg – sovende og uden bevidsthed – ikke vidste noget om den, må Charlie have gjort det.

Mine åndeagtige besøg hos mine venner, mens mit legeme var på et ganske andet sted, er blevet gjort endnu mere håndgribelige end dette. En gang, da jeg boede i Regent's Park, tilbragte jeg en skrækkelig og pinlig nat. Sorg og frygt holdt mig vågen den meste tid, og morgenen fandt mig udmattet af den sindsbevægelse, jeg havde gennemgået. Omtrent kl. 11 trådte til min overraskelse mrs. Fitzgerald ind (bedre kendt som medium under sit pigenavn Bessie Williams); hun boede i Goldhawk Road, Shepherd's Bush. "Jeg kunne ikke lade være med at gå hen til Dem," begyndte hun, "for jeg kan ikke være rolig, før jeg ved, hvordan De har det efter den skrækkelige scene, De har oplevet." Jeg stirrede på hende. "Hvem har De set?" spurgte jeg; "hvem har fortalt Dem om det?" "De selv," svarede hun. "Jeg blev vækket i morges mellem 2 og 3 ved lyden af hulken og gråd i haven foran huset. Jeg stod op, åbnede vinduet og så Dem stå på græsplænen i natkjole og bitterlig grædende. Jeg spurgte

Dem, hvad der var i vejen, og De fortalte sådan og sådan." Og her fulgte en omstændelig beskrivelse af alt, hvad der var hændt mig i mit eget hus i den anden ende af London, med *de selv samme ord*, som var blevet brugt, og enhver bevægelse, som den var udført. Jeg havde ikke set nogen eller talt med nogen mellem begivenheden og den tid, da mrs. F. besøgte mig. Hvis hendes historie ikke var sand – hvem havde så omstændelig underrettet hende om en sag, som alle, hvem den angik, havde interesse af at holde skjult?

Da jeg sluttede mig til mr. d'Oyly Cartes "Patience"-selskab i provinserne for at spille "Lady Jane", mente jeg, at jeg skulle have 4 dages prøve. Men da den dame, jeg fulgte efter, hørte, at jeg var ankommet, tog hun straks bort, og direktøren forlangte, at jeg skulle optræde samme aften, jeg var kommet. Det var næsten en ildprøve for en kunstner, som aldrig havde sunget på en operascene før, og som ikke var stiv i sine ting. Af forbindtlighed gik jeg ind på at gøre mit bedste, men jeg var meget nervøs. Ved slutningen af anden akt under afstemningsscenen skal lady Jane pludselig vise sig på scenen med det ord: "Bort!" Nu så længe efter kan jeg ikke huske, om jeg angav tonen en terts for høj eller for lav. Jeg ved, at det ikke var falsk, men det var tilstrækkeligt galt til at vildlede koret, og jeg fik hjertet op i halsen. Det hændte aldrig mere end denne første gang, men jeg stod aldrig oftere og ventede på denne indtræden, uden at jeg ligesom "omgjordede mine lænder", af en slags frygt for, at jeg skulle gentage fejlen. Nogen tid efter lagde jeg mærke til, at der hviskedes en del om mig i selskabet, og jeg spurgte stakkels Federici – der spillede obersten – om grunden, især da han i forvejen havde bedt mig stå så langt,

som jeg kunne, fra ham på scenen, da jeg magnetiserede ham så stærkt, at han ikke kunne synge i min nærhed.

"Ved De," gav han til svar, "at der af og til hænder noget meget besynderligt med hensyn til Dem, miss Marryat? Undertiden, mens De står på scenen, ser det ud, som De sidder i parkettet. Flere andre har set det; jeg forsikrer Dem, det er den rene sandhed."

"Men *hvornår* ser De mig?" spurgte jeg forbavset.

"Det er altid på samme tid," svarede han, "lige før slutningen af anden akt. Det ser naturligvis kun sådan ud, men det er meget løjerligt."

Jeg fortalte ham om den besynderlige følelse af mistillid til mig selv, jeg havde hver aften netop i det øjeblik, da min ånd synes at være gået forud for mig ind på scenen.

Jeg havde for mange år siden i Indien en ven, der – ligesom så mange andre venner – havde ladet tiden og adskillelsen komme imellem os og fjerne os fra hinanden. Jeg havde ikke set ham eller hørt om ham i 11 år, og efter alt at dømme var vort venskab til ende. En aften var mrs. Fitzgerald hos mig, og efter middag lagde hun sine fødder op på sofaen – noget meget usædvanligt for hende – og lukkede øjnene. Vi var ganske ene i dagligstuen, og lidt efter hviskede jeg sagte: "Bessie, sover du?" Svaret kom fra hendes kontrol *Dugdråbe*, en vidunderlig skarpsindig indianerpige: "Nej, hun ligger i ekstase. Der kommer nogen for at tale med Dem. Jeg ønsker ikke, han skal komme; han vil gøre mediet fortræd. Men det nytter ikke; jeg ser ham krybe om hjørnet nu."

"Men hvorfor skulle det gøre hende fortræd?" indvendte jeg, idet jeg antog, vi var i færd med at holde en almindelig seance.

"Fordi han er levende; han er endnu ikke gået over," svarede Dugdråbe, "og levende mennesker får altid mit medium til at føle sig sygt. Men det hjælper ikke, jeg kan ikke holde ham borte. Han kan ligeså gerne komme, men lad ham ikke blive længe."

"Hvem er han, Dugdråbe?" spurgte jeg nysgerrigt.

"Jeg ved det ikke. Tænker, De ved det. Han er en gammel ven af dem og hedder George." Hvorpå Bessie Fitzgerald lagde sig tilbage på sofapuderne, og Dugdråbe ophørte med at tale.

Det varede en stund, inden det blev til noget. Mediet vendte og drejede sig og tørrede sveden af sin pande, strøg sit hår tilbage, rystede puderne, kastede sig tilbage på dem og gennemgik hele billedet af én, der forsøger at komme til at sove i et varmt klima. Kort efter åbnede hun øjnene og så sig mat omkring. Hendes bevægelser, som man ikke kunne tage fejl af, og navnet "George" (således hed min ven i Indien) havde naturligvis fremkaldt en anelse om, hvem ånden var, og da Bessie åbnede øjnene, spurgte jeg blidt:

"Er det dig, George?"

Ved lyden af min stemme fo'r mediet voldsomt sammen og sprang op i en siddende stilling, og idet hun så sig forskrækket om i værelset, udbrød hun: "Hvor er jeg? Hvem bragte mig herhen?" Da hun derpå fik øje på mig, fortsatte hun: "Mrs. Ross-Church! Florence! Er det *din* stue? Å, lad mig gå, lad mig endelig gå!"

Det var mildest talt ikke særligt smigrende af en ven, som jeg ikke havde truffet i 11 år, men nu, da jeg havde fået fat på ham, havde jeg ikke i sinde at lade ham slippe, før jeg var overbevist om hans identitet. Men åndens rædsel ved at befinde sig på et

fremmed sted syntes så virkelig og ustyrlig, at jeg havde den største vanskelighed ved at overtale ham til at blive selv i nogle få minutter. Han blev ved at gentage: "Hvem bragte mig herhen? Jeg ønskede ikke at komme. Lad mig endelig gå tilbage. Jeg fryser så meget (gysende krampagtigt), jeg fryser så skrækkeligt."

"Besvar mig nogle få spørgsmål," sagde jeg, "så må du gå. Ved du, hvem jeg er?"

"Ja, ja, du er Florence!"

"Og hvad er dit navn?" Han sagde det helt ud. "Og bryder du dig om mig endnu?"

"I høj grad! Men lad mig gå!"

"Straks! Hvorfor skriver du aldrig til mig?"

"Jeg har mine grunde. Jeg handler ikke frit. Det er bedst, som det er."

"Det tror jeg ikke. Jeg savner dine breve meget. Hører jeg nogensinde fra dig igen?"

"Ja."

"Og får jeg dig at se?"

"Ja, men ikke endnu! Lad mig nu gå! Jeg ønsker ikke at blive. Du gør mig meget ulykkelig."

Hvis jeg kunne beskrive den ængstelige måde, hvorpå blikket under denne samtale hvert øjeblik gik mod døren, ligesom en mands, der er bange for at blive grebet i en strafværdig handling, så ville det for mine læsere som for mig være det mest slående bevis på, at mediets legeme var besjælet af en ganske anden ånd end hendes egen. Jeg holdt på ånden så længe, til jeg fuldstændig havde overbevist mig om, at han vidste alt om vort tidligere venskab og om sine egne nuværende omgivelser. Så

lod jeg ham flyve tilbage til Indien, idet jeg spekulerede over, om han næste morgen ville vågne og tro, at han havde været plaget af en nattemare.

Disse erfaringer med de levendes ånder hører visselig til de mærkeligste, jeg har gjort. Ved mere end én lejlighed har jeg, når jeg ikke kunne få sandheden ud af mine bekendte, sat mig ned alene, når jeg troede, de sov, og kaldt deres ånder til bordet og tvunget dem til at tale ud. Lidet har de undertiden anet, hvorledes jeg fik ting at vide, som de forsigtigt søgte at skjule for mig. Jeg har hørt, at denne evne til at fremkalde levende menneskers ånder ikke er givet alle medier, men jeg har altid haft den. Jeg kan gøre det, når de er vågne, så vel som når de sover, skønt det ikke er så let. En herre udfordrede mig en gang til at gøre et forsøg med ham, og jeg skjuler kun hans navn, fordi jeg fik ham til at tage sig latterlig ud. Jeg ventede, til jeg vidste, han var til et middagsselskab, og omtrent kl. 9 om aftenen satte jeg mig så ned og opfordrede ham til at komme til mig. Det varede lidt, før han adlød, og da han kom, var han overordentlig gnaven. Jeg fik fat i et stykke papir og en blyant, og efter hans diktat nedskrev jeg antallet og navnene på gæsterne ved middagen og ligeledes de retter, han havde fået, og af medlidenhed med ham lod jeg ham på hans indtrængende bønner gå igen. "De gør mig latterlig," sagde han, "de ler alle ad mig."

"Men hvorfor? Hvad gør De da?" indvendte jeg.

"Jeg står ved kamingesimsen og er faldet trygt i søvn," svarede han. Næste morgen kom han forstyrret hen til mig.

"Hvad gjorde De med mig i aftes?" spurgte han. "Jeg var hos Watts Philips, og efter middag faldt jeg i søvn med hovedet på

min hånd, mens jeg stod ved kamingesimsen, og de forsøgte alle at vække mig, men kunne ikke. Har De lavet nogen af Deres narrestreger med mig?"

"Jeg fik Dem kun til at gøre det, som De erklærede, at jeg ikke kunne," svarede jeg. "Hvorledes syntes De om den jævnede suppe og pighvarren og kalvebrislerne osv. osv.?"

Han gjorde store øjne over min skændigt erhvervede kundskab og endnu mere, da jeg viste ham papiret med, hvad jeg havde nedskrevet efter hans diktat. Det er ikke noget, jeg sædvanlig befatter mig med – det ville ikke være interessant nok at gøre det ofte – men jeg er en farlig person at *udfordre* til at gøre noget som helst.

Den gamle ven, hvis ånd besøgte mig gennem mrs. Fitzgerald, havde mistet en søster, som han holdt uhyre meget af, før han gjorde bekendtskab med mig, og jeg vidste ikke stort andet om hende end hendes navn. En aften ikke mange måneder efter den sammenkomst med ham, som jeg har fortalt om, kom der en ånd til mig og opgav min vens søsters navn med det bud: "Min broder er kommet tilbage til England og ville gerne vide Deres adresse. Skriv til ham til klubben i Leamington og sig ham, hvor han kan træffe dem." Jeg svarede: "Deres broder har ikke skrevet til mig eller forhørt sig om mig i de sidste 11 år. Han har mistet al interesse for mig, og jeg kan ikke skrive først, med mindre jeg er vis på, at han ønsker det."

"Han har *ikke* tabt al interesse for Dem," svarede ånden, "han tænker stadig på Dem, og jeg hører ham bede for Dem. Han ønsker at høre fra Dem."

"Det kan være sandt," svarede jeg, "men jeg tør ikke tro det på Deres udsagn alene. Hvis Deres broder virkelig ønsker at forny

vort bekendtskab, lad ham så skrive og sige mig det."

"Han kender ikke Deres adresse, og jeg kan ikke komme ham så nær, at jeg kan indvirke på ham."

"Så må alt blive, som det er," svarede jeg noget ærgerlig. "Jeg er en almindelig kendt person; han kan nok finde min adresse, hvis han bryder sig om det."

Ånden syntes at betænke sig et øjeblik; så bankede hun: "Vent, jeg vil hente min broder. Han skal komme her selv og sige Dem, hvad han mener om det."

Kort efter gjorde bordet en anden bevægelse, og min gamle vens navn blev opgivet. Efter at vi havde vekslet nogle få ord, og jeg havde sagt ham, at jeg fordrede et bevis på hans identitet, bad han mig tage blyant og papir og skrive efter hans diktat. Jeg gjorde, som han forlangte, og han dikterede følgende sætning: "Der er virkelig gået lang tid siden de dage, De erindrer, men hvor lang tiden end er, udsletter den dog ikke fortiden. Den har aldrig fået mig til at ophøre med at tænke på Dem og bede for Dem, ligesom jeg føler, De også tænker på og beder for mig. Skriv efter den adresse, min søster gav Dem. Jeg ønsker at høre fra Dem."

Trods dette buds tydelighed og tilsyneladende ægthed varede det nogen tid, inden jeg kunne bekvemme mig til at følge den anvisning, det gav mig. Min stolthed var i vejen og forhindrede det. Ti dage efter, da jeg havde haft adskillige andre besøg af søsteren, gjorde jeg, som hun bad om, og sendte en billet til hendes broder til Leamington Klubben. Svaret kom med omgående post og indeholdt bl.a. *de selv samme ord*, han havde sagt, jeg skulle nedskrive. Vil mr. Stuart Cumberland eller hvilken som helst anden kyndig mand forklare mig, *hvad* eller

hvem, der havde besøgt mig 10 dage før og dikteret ord, som næppe kunne være i min korrespondents hjerne, før han fik mit brev. Jeg er rede til at modtage enhver fornuftig forklaring af sagen fra alverdens videnskabsmænd, filosoffer, kemikere og disputatorer og er villig til at lade mig overbevise, hvis min fornuft siger mig, at deres slutninger er rigtige. Men min nuværende tro er, at der ikke kan findes en eneste mand eller kvinde, som med almindelige grunde kan forklare et så ualmindeligt eksempel på "ubevidst hjernelæsning".

Da jeg har "optiske illusioner", havde jeg naturligvis adskillige med hensyn til mit åndebarn "Florence", og hun kom altid til mig i en hvid dragt. Da jeg boede alene i Regent's Park, så jeg imidlertid "Florence", (som det forekom mig) stå midt i værelset iført en grøn badedragt med gul besætning; på hovedet bar hun en herrehat af grå filt, smykket med en lang grøn fjer og et guldspænde. Hun stod med ryggen til mig, men jeg kunne se hendes profil, da hun med slæbet i hånden så over sin skulder. Da dette var en usædvanlig dragt at se Florence i, blev jeg nysgerrig, og næste dag udspurgte jeg hende om det.

"Florence", sagde jeg, "hvorfor kom du i aftes til mig i en grøn ridedragt?"

"Jeg kom ikke til dig i aftes, moder! Det var min søster Eva."

"Gode Gud!" udbrød jeg, "er der noget i vejen med hende!"

"Nej, hun fejler ikke noget."

"Hvorledes kunne hun da komme til mig?"

"Hun kom ikke virkelig, men hendes tanker var meget hos dig, og derfor så du hendes ånd i et syn."

Min datter Eva, som var ved teatret, havde den gang engagement i Glasgow og var meget optaget. Jeg havde ikke

hørt fra hende i 14 dage, hvilket var meget usædvanligt, og jeg var begyndt at blive urolig. Dette syn gjorde mig det endnu mere, og jeg skrev straks og spurgte hende, om alt var, som det skulle være. Hendes svar lød omtrent således: "Jeg er meget bedrøvet over, at jeg ikke har haft tid til at skrive til dig i denne uge, men jeg har haft så forfærdelig travlt. Vi skal her i næste uge spille *The Colleen Bawn* [Note 2)], og jeg har skullet skaffe min dragt til 'Anne Chute' færdig. Den er meget virkningsfuld. Jeg ville ønske, du kunne se den. *En grøn dragt med gul besætning og en grå filthat med en lang, grøn fjer og et tykt guldspænde.* Jeg prøvede den forleden aften, og den så nydelig ud," osv. osv.

Nå, min kæledægge havde fået sit ønske opfyldt – jeg *havde* set den.

5. Optiske illusioner

Da jeg har hentydet til det, min familie kaldte mine "optiske illusioner", er det lige så godt, at jeg beskriver nogle få af dem, der ved sammenhængen syntes at være noget mere end blot en midlertidig forstyrrelse af mine synsorganer. Jeg vil forbigå dem, som med eller uden ret kan henføres til fysiske årsager, og holde mig til dem, som senere viste sig at være genskin af noget, som mig ubevidst var gået forud.

I 1875 var jeg stærkt optaget af at holde dramatiske oplæsninger i forskellige dele af landet, og i den hensigt besøgte jeg for første gang i mit liv Dublin, hvor jeg tog ind på det største og mest besøgte hotel. Som følge af indbyggernes gæstfrihed og mine professionelle pligter var jeg optaget både dag og nat, og når jeg endelig kom i seng, var jeg mest af alt oplagt til at sove som en sten – som man siger. Men der var noget i hotellet, som ikke tillod mig dette. Jeg havde et henrivende soveværelse, lyst og smukt og med alle bekvemmeligheder. Dødtræt gik jeg i seng og faldt straks i søvn, men blev vækket en 5-6 gange af dette uforklarlige noget – eller intet – som vækker mig, hver gang jeg skal have en "optisk illusion". Jeg så skikkelser – undertiden 1, undertiden 2 eller 3, undertiden en hel gruppe – som stod ved min seng og stirrede på mig med den største forbavselse, som for at spørge, hvad ret jeg havde til at være dér. Men det mærkeligste for mig ved sagen var, at de alle var mænd og det militærfolk – jeg havde været alt for vant til at se dem, til at jeg kunne tage fejl af dem. Der var både officerer og menige, nogle var i uniform,

andre ikke, men de hørte alle til armeen, og de syntes alle at føle en umådelig forbavselse over at finde *mig* i hotellet. Disse syner var så levende og indfandt sig så hyppigt, at jeg blev ganske uhyggelig til mode ved det; for hvor meget man end kan være vant til optiske illusioner, er det ikke behageligt at indbilde sig, at omtrent tyve fremmede står og stirrer på én hver nat, når man ligger og sover. Spiritismen er eller var tabu i Dublin, og jeg var blevet udtrykkelig advaret mod at omtale den til mine nye bekendte. Jeg kunne imidlertid ikke bevare fuldstændig tavshed om dette, og en dag, da jeg spiste *en famille* hos en gæstfri familie, som hed Robinson, fortalte jeg om mine natlige oplevelser i hotellet. Faderen, moderen og sønnen udbrød med én røst: "Gode Gud, ved De ikke, at det hotel blev bygget der, hvor de gamle barakker lå?" Huset lige bagved, der udgjorde en del af den gamle bygning, blev forladt af sine sidste lejere, fordi det spøgte der. Hver aften hørte de på den tid, hvor soldaterne plejede at kommanderes i seng, en trampen af fødder, der kom op ad trappen.

"Det kan være," svarede jeg, "men de vidste, at huset lå, hvor de gamle barakker havde ligget, men *det vidste jeg ikke*."

Min ældste datter tilbragte en gang efter mit andet giftermål en ferie hos mig; det var i august måned. Hun var meget overanstrengt, og jeg fik hende til at blive liggende til midt på dagen. En morgen havde jeg været på hendes værelse ved 12-tiden for at vække hende, og da jeg vendte mig for at gå (husk, det var ved højlys dag!), mødte jeg en mand på trappeafsatsen udenfor hendes dør. Han var i hvid skjorte med sorte knapper ned foran og sorte klædesbenklæder. Han havde mørkt hår, og mørke øjne og små træk, og det slog mig, at han i det hele taget

havde et mørkt og ubehageligt udseende. Jeg stod stille med hånden på den åbne dør og stirrede på ham. Han så også på mig et øjeblik, vendte så om og gik op til etagen oven over, hvor barnekammeret var, og vinkede med hånden, for at jeg skulle følge ham. Min datter, der bemærkede et underligt udtryk i mine øjne (som man siger, de får ved sådanne lejligheder), sagde: "Hvad ser du, moder?"

"Kun en ånd, og den er gået oven på."

"Til hvad nytte er det dog at se dem på den måde," sagde Eva temmelig utålmodigt (for det kære barn afskyede og undgik altid spiritismen), og jeg var nødt til at tilstå, at jeg visselig *ikke* vidste, til hvad særlig nytte det var at møde en skummelt udseende herre i skjorte og benklæder ved højlys dag i august måned. Derefter glemte jeg begivenheden, indtil den blev kaldt tilbage i min hukommelse.

Få måneder senere skulle jeg skifte barnepige; den nye var en islandsk pige ved navn Margarete Thommassen, som kun havde været tre uger i England. Jeg fandt, at hun havde fået en langt bedre opdragelse end de fleste tjenestepiger, og hun kendte godt Swedenborgs og andre forfatteres skrifter. En dag, da jeg gik op til barneværelset for at se til børnene, som var i seng, mødte jeg den samme mand, jeg havde set udenfor min datters værelse; han stod på den øverste afsats, ligesom han ventede på mig. Han var klædt som sidst, men havde denne gang armene korslagte over brystet, og udtrykket i hans ansigt var nedslået, som om han var ulykkelig over noget. Han forsvandt, da jeg nåede afsatsen, og jeg omtalte ikke denne hændelse til nogen. Få dage efter spurgte Margarete Thommassen, mig frygtsomt, om jeg troede, det var muligt, at afdødes ånder kunne vende

tilbage til jorden. Da jeg svarede, at det gjorde jeg, lod hun til at blive henrykt og sagde, at hun aldrig havde turdet håbe at finde nogen i England, med hvem hun kunne tale om det. Hun gav mig en mængde beviser for den sag, der udgør en stor del af islændernes religion. Hun fortalte mig, at hun var urolig for sin ældste broder, som hun holdt overordentlig meget af. Han havde forladt Island året før for at blive opvarter i Tyskland og havde ærlig lovet, at hun, så længe han levede, skulle høre fra ham hver måned, og hvis han ikke skrev, måtte hun antage, han var død. Hun havde nu ikke hørt fra ham i tre måneder, og hver nat, når lyset var slukket i barneværelset, kom der nogen og satte sig ved fodenden af hendes seng og sukkede. Hun tog derpå hans fotografi frem, og til min forbavselse genkendte jeg manden, som havde vist sig for mig nogle måneder før, jeg vidste, at der eksisterede en pige som Margarete Thommassen. Han var fotograferet i skjorte og benklæder, ganske som jeg havde set ham, og havde det samme skumle og (for mig) frastødende udtryk. Jeg fortalte da søsteren, at jeg allerede havde set ham to gange dér i huset, og hun blev meget bevæget og ivrig efter at få sandheden at vide. Følgelig "sad" jeg med hende for at få efterretning om hendes broder, som straks kom til bordet og fortalte hende, at han var død, og under hvilke omstændigheder, det var sket, og opgav en adresse, hvortil hun skulle skrive om nærmere oplysninger. Og da hun skrev efter opgivelsen, fik hun de beviser, uden hvilke denne historie ville være værdiløs.

Min søster Cecil bor med sin familie i Somerset, og for mange år siden tog jeg derned for at besøge hende for første gang, efter at hun var flyttet ind i et nyt hus, jeg aldrig havde set

før. Hun lod mig sove i gæsteværelset, et stort og smukt værelse, ganske nyt monteret. Men jeg kunne ikke sove i det. Allerede den første nat spadserede nogen frem og tilbage i værelset og stønnede og sukkede tæt ved mig, og han, hun eller det plagede mig især ved stadig at røre ved det nye og stive sengetæppe – med en lyd, der fik det til at isne i mine tænder og bragte mit hjerte op i min hals. Jeg blev ved at sige: "Gå bort! Kom mig ikke nær!" for dets nærhed indgød mig en skræk og rædsel, som jeg sjældent har følt ved slige lejligheder. Jeg sagde i begyndelsen ikke noget til min søster, som er temmelig nervøs med hensyn til mine "spøgelser"; men den tredje nat kunne jeg ikke holde det ud længere og sagde hende rent ud, at det spøgte i værelset, og jeg ønskede, hun ville lade mig ligge i hendes toiletværelse eller hos hendes tjenestepige hellere end lade mig blive dér, da jeg ingen hvile kunne få. Så kom sandheden frem, og hun tilstod, at den sidste ejer af huset havde begået selvmord i det selv samme værelse, og viste mig stedet på gulvet, hvor blodpletten endnu var under tæppet. Det var et livligt værelse at sove alene i!

En anden af mine søstre, Blanche, boede i Bruxelles i et hus, hvor det spøgte, hvad man vil finde en beskrivelse af i det kapitel, der har til overskrift "Munkens historie". Længe før vi havde hørt om munken, kunne jeg imidlertid ikke sove i hendes hus på grund af forstyrrelser i mit værelse, men min søster plejede at le ad mig af denne grund. Selv da min mand, oberst Lean, og jeg boede der sammen, var det omtrent ligedan. En nat vækkede jeg ham, for at han skulle se en kvindeskikkelse, som ofte havde besøgt mig, og som nu stod ved fodenden af sengen. Hun var løjerligt klædt i en slags læderlivstykke eller

vams, snøret fortil over et mørkt uldent skørt. Hun bar en hue af kniplinger med store klapper på siderne, således som de den dag i dag bruges af flamlænderinder; hendes hår var kæmmet glat tilbage fra panden, og hun havde en mængde guldsmykker på.

Min mand kunne beskrive hende ligeså levende som jeg, hvilket beviser, hvor tydeligt synet må have vist sig. Jeg vågnede flere gange og så hende tilsyneladende travlt beskæftiget med indholdet af et gammelt, udskåret egetræsskab, der stod i et hjørne af værelset, og som jeg formoder må have haft noget at gøre med hende selv. Min ældste søn kom til mig i Bruxelles ved denne lejlighed. Han var et ungt menneske på 20 år og havde aldrig givet sig af med spiritisme; han kom lige fra søen og var omtrent så fri for frygt og overtro, som nogen dødelig kan være. Han lå i et værelse på den anden side af huset, og jeg så straks, at han var noget alvorlig ved det, men jeg spurgte ham ikke om grunden, skønt jeg af erfaring vidste, at han inden ret længe ville få noget at se og høre. Få dage efter kom han til mig og sagde:

"Moder! Jeg flytter i aften ind i oberstens påklædningsværelse og sover dér." Jeg spurgte ham hvorfor. Han svarede: "Det er umuligt at blive længere i det værelse. Jeg ville ikke bryde mig om det, hvis de ville lade mig sove, men det vil de ikke. Der er noget, der går omkring og hvisker og mumler og rører ved sengeklæderne, og skønt jeg ikke tror på nogen af dine ånder, vil jeg lade mig 'danse', om jeg sover dér længere." Så blev han ikke "danset" (hvad det nu end kan have været), for han nægtede oftere at sætte sin fod i det værelse.

Jeg kan ikke ende dette kapitel mere passende end ved at fortælle et meget mærkeligt tilfælde af "optisk illusion", som jeg alene oplevede. Det var i juli måned 1880, og jeg var taget alene ned til Brighton for at få en uges hvile. Jeg havde et vigtigt litterært arbejde, jeg skulle gøre færdigt, og sæsonen i London gjorde for store krav på min tid. Så pakkede jeg mine skrivesager sammen, lejede værelser til mig alene og gav mig ivrigt til at arbejde. Jeg skrev gerne hele dagen og spadserede om aftenen. Det var den gang lyst til kl. 8 eller 9, og esplanaden var gerne overfyldt til meget sent. Om aftenen den 9. juli banede jeg mig vej gennem mængden, tænkende mere på mit arbejde end på noget andet, da jeg – som det bestemt forekom mig – så min stedsøn Francis Lean stå lænet op mod stakittet ved randen af klippen og smile til mig. Han var et smukt ungt menneske på 18 år, som vi antog var sejlet med sit skib til Brasilien for fem måneder siden. Men han havde været en vild fyr, der voldte sin fader megen bekymring, og min første følelse var ærgrelse, da jeg naturligvis troede, at han, siden jeg så ham dér, slet ikke var sejlet, men i sidste øjeblik var løbet bort fra sit skib. Jeg skyndte mig derfor hen til ham, men da jeg var ved siden af ham, vendte han sig ganske ligefrem om og gik hurtig ned ad en trappe, der førte til strandbredden. Jeg fulgte efter ham og befandt mig midt i en gruppe sømænd, der gjorde deres garn i stand, men Francis kunne jeg ikke noget steds få øje på. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tro om denne hændelse, men det faldt mig slet ikke andet ind end, at det var fyren selv eller én, der lignede ham bemærkelsesværdigt. Da jeg samme aften var gået i seng i et værelse, der var ubehagelig lyst, eftersom måneskinnet strømmede må ad vinduet, blev jeg

imidlertid vækket af min søvn ved, at én drejede håndtaget om på min dør, og dér stod Francis i marineuniform med den spidse hue på hovedet og smilede til mig ligesom før ved klippen. Jeg fo'r op i sengen og ville tale til ham, men han lagde fingeren på læberne og svandt bort. Dette andet syn fik mig til at tænke på, at der måtte være hændt drengen noget, men jeg besluttede ikke at sige noget til min mand, før det havde bekræftet sig. Kort efter min tilbagekomst til London tog vi med min søn, der også var sømand, ud for at se hans skib, der lå i dokkerne, da jeg, mens vi kørte gennem Poplar, atter så min stedsøn Francis stå på stenbroen og smile til mig. Denne gang talte jeg. Jeg sagde til oberst Lean: "Jeg er vis på, jeg så Francis stå dér. Tror du, det er muligt, at han alligevel ikke er sejlet?" Men oberst Lean lo ad den tanke og troede, det kun var en tilfældig lighed, jeg havde set. Men den unge mand var nu alt for køn til at have mange dubletter i denne verden. Vi besøgte derefter kysten, og, mens vi var i Folkestone, modtog oberst Lean et brev, der meldte, at hans søn Francis var druknet ved, at en båd i bugten ved Callao i Brasilien var kæntret i brændingen *den 9. juli* – den dag, da jeg havde set ham to gange i Brighton to måneder før, vi hørte, at han var gået bort.

6. Om skepticisme

Der er to slags folk, der har skadet spiritismens sag mere, end alle videnskabsmænds vidnesbyrd har gavnet den, og det er entusiasterne og skeptikerne. De første tror alt, hvad de ser og hører. Uden at gøre sig den ulejlighed at skaffe beviser for åbenbarelsernes ægthed styrter de fremfusende fra ét bekendtskab til et andet og fortæller om deres erfaringer med så megen overdrivelse og så ubegrænset tillidsfuldhed, at de gør urimeligheden åbenbar for alle. Det er i reglen dårligt begavede, lettroende folk med svage nerver. De bøjer sig for ånderne, som om disse var små guder, der var steget ned fra himlen, i stedet for at de i de fleste tilfælde er ånder, der er en kende mindre hellige end vor egen ånd, og som netop på grund af deres fejl ikke kan hæve sig over den atmosfære, som omgiver denne grove og materielle verden. Det er den slags spiritister, som "Punch" og andre vittighedsblade med rette har gjort latterlige. Hvem husker ikke billedet af den bedrøvede enke, for hvem mediet netop har fremkaldt den afdøde Jones.

"Jones!" stammer hun, "er du lykkelig?"

"Meget lykkeligere end, da jeg var hernede," brummer Jones.

"Oh, så *må* du jo være i Himlen!"

"Tværtimod, lige det modsatte!" svarer han.

Hvem har ikke været til en seance, hvor sådanne folk har gjort sig så latterlige, at de gør den sag, de påstår at tilbede, foragtelig og vanærende. Men tossers ord og handlinger bør ikke påvirke ens indre, private overbevisning om en sag.

Den anden slags folk jeg hentyder til – skeptikerne – har ikke gjort spiritismen så megen skade som entusiasterne, fordi de som regel er så overordentlig skinhellige og smålige, at de overdriver deres indvendinger og derved gør dem uskadelige. Skeptikeren vil *intet* tro, fordi han har fundet ét bedrageri. Hvis ét medium bedrager, bedrager de alle; hvis en seance er uheldig, er de det alle; hvis han ikke får noget tilfredsstillende bevis på de afdødes ånders nærværelse, har ingen nogensinde fået et sådant bevis. Dette er hverken retfærdigt eller logisk. En skeptiker venter ubetinget, at *hans* vidnesbyrd skal antages og tros, og dog vil han aldrig tro nogen andens.

For nogle år siden stod jeg i et venskabeligt forhold til en mand af den sidste slags. Han var læge og var anset for at være dygtig i sit fag; jeg vidste, han var dreven til at diskutere, og troede, han havde sund menneskeforstand nok til ikke at tage sine ord i sig igen, men følgerne viste, at jeg havde taget fejl. Vi havde flere samtaler om spiritismen, og da dr. H. aldeles ikke troede på en Gud eller et tilkommende liv, undrede det mig ikke, at han ikke fæstede lid til, hvad jeg fortalte ham om mine spiritistiske erfaringer. Mange læger tilskriver udelukkende sjælens eller legemets sygdomme sådanne erfaringer. Men da jeg spurgte dr. H., hvad han ville tro, hvis han så noget sådant med egne øjne, tilstår jeg, at jeg studsede ved at høre ham svare, at han ville tro, at hans øjne narrede ham.

"Men hvis De hørte dem tale?" vedblev jeg.

"Jeg ville ikke tro mine øren."

"Og hvis de rørte Dem eller tog fat på Dem?"

"Så ville jeg ikke stole på min følesans."

"Hvorfor ved De da, at jeg er Florence Marryat?" indvendte jeg. "De kan kun se og høre mig og røre ved mig! Hvorfor skulle Deres sanser ikke narrer Dem nu?"

Men dr. H. svarede blot med et medlidende smil på dette argument, idet han lod, som han troede mig for svaghjernet – i det mindste på dette punkt – til at være et svar værd, men i virkeligheden vidste han ikke, hvad i alverden han skulle sige. Han kom imidlertid ofte tilbage til spiritismen og sagde mig flere gange, at han ville være mig meget forbunden, hvis jeg kunne skaffe ham et af ham selv udtænkt bevis. På denne tid boede et ungt medium ved navn William Haxby, som nu er død, hos mr. og mrs. Olive i Ainger Terrace, og vi blev indbudt til en seance hos ham. Mrs. Olive meddelte mig, at mr. Haxby havde været meget heldig med at skaffe direkte skrift i forseglede æsker, og hun bad mig, hvis jeg ville prøve dette eksperiment, om at tage en lukket æske med til seancen.

Jeg tænkte, at her var der en udmærket lejlighed til dr. H.s prøve, og jeg sendte bud til ham og lod ham vide, hvad der var blevet foreslået. Jeg bad ham om selv ganske alene at forberede prøven og at ledsage mig til seancen og se, hvad der ville ske – hvad han villigt gik ind på. Han blev virkelig ganske ivrig for sagen, da han var vis på, at prøven ville falde uheldigt ud; og i min nærværelse gjorde han følgende forberedelser:

I. Et halvt ark almindeligt brevpapir og en halv sort cedertræsblyant blev lagt ned i en pap-smykkeæske.

II. Æskens låg blev omhyggeligt limet til den nederste del hele vejen rundt.

III. Æsken blev pakket ind i hvidt skrivepapir, som blev klistret fast over den.

IV. Den blev bundet otte gange med en særlig slags silke til pulsåre-underbinding, og de otte knuder var – som dr. H. fortalte mig – knuder, der kun kendtes af læger.

V. Hver af de otte knuder blev forseglet med lak med aftryk af dr. H.s signet med hans våben, som han altid bar ved sin urkæde.

VI. Pakken blev på ny pakket ind i indpakningspapir, forseglet og bundet til for at beskytte det indvendige.

Da dr. H. var færdig, sagde han til mig: "Hvis ånderne eller nogen anden kan skrive på det papir uden at skære silken over, *vil jeg tro, hvad som helst De ønsker*." Jeg spurgte: "Er De *ganske* vis på, at pakken ikke kan åbnes, uden at De kan opdage det?" Han svarede: "Den silke kan ikke fås uden hos en læge; den bliver udelukkende fabrikeret til underbinding af pulsårer, og knuderne, jeg har bundet, kendes kun af læger; det er de knuder, vi benytter til underbinding. Seglet er mit eget våben, der aldrig forlader min urkæde, og jeg tør vædde på, at ingen kan løse de knuder uden at skære dem over eller binde dem, når de først er overskårne. Jeg gentager: Hvis Deres venner kan sætte eller lade sætte det mindste tegn på det papir og give mig æsken tilbage i samme stand, som den nu er i, *vil jeg tro, hvad som helst De vil*." Jeg tilstår, jeg selv var noget i tvivl om udfaldet og næsten ked over at have sat doktorens vantro på så vanskelig en prøve.

Den bestemte aften gik vi til mødet, dr. H. medbringende sin pakke. Han fik opfordring til at anbringe den under sin stol, men han bandt en snor i den, satte den under sin fod og holdt den anden ende af snoren i hånden. Mødet egnede sig just ikke til at gøre et gunstigt indtryk på én, der ikke troede på

spiritismen. Der var alt for mange til stede og alt for mange fremmede. De sædvanlige åbenbarelser er efter min mening mere end unyttige, medmindre der er gået nogle ualmindelige forud; så doktoren gik hjem mere skeptisk end før, og jeg fortrød at have taget ham med derhen. Der var imidlertid hændt en ting, han ikke kunne forklare sig. Pakken, som han mente, han hele tiden havde under sin fod, var ved mødets slutning forsvundet. En anden herre havde medbragt en forseglet æske med papir og blyant i, og da den bagefter blev åbnet i alle tilstedeværendes påsyn, fandt man i den et tætskrevet brev fra hans afdøde hustru. Men doktorens æske var forduftet og ikke til at finde. Døren til stuen havde hele tiden været låset, og vi gennemsøgte værelset nøje, men uden held. Dr. H. triumferede naturligvis.

"De kunne ikke løse *mine* knuder og *mine* segl," sagde han, hoverende over mig, "og så leverede de klogeligvis ikke pakken tilbage. Begge pakker blev naturligvis taget bort fra værelset af en eller anden af mediets medhjælpere. Den anden var let at komme ud af det med, og den blev sat tilbage igen – min var det ikke, og så har de holdt den tilbage. Jeg *vidste*, det ville gå sådan!"

Og han blinkede til mig, som om han ville sige: "Jeg har bragt dig til tavshed. Du tør herefter ikke beskrive nogle af dine vidundere for mig." Naturligvis foruroligede uheldet mig ikke eller rokkede min tro. Jeg har aldrig troet, at ånderne var almægtige, allestedsnærværende eller alvidende. De har været uheldige før og vil uden tvivl på ny være uheldige. Men selv om det ikke lykkes en akrobat at slå en dobbelt kolbøtte på en anden mands hoved to eller tre gange, gendriver det ikke, at

han er heldig fjerde gang. Jeg var ked af, at prøven var slået fejl – for dr. H.s skyld – men jeg opgav ikke håbet om at se æsken igen. Og 14 dage efter blev den afleveret hos mig af mr. Olive med bud om, at den samme morgen var fundet på kamingesimsen i mr. Haxbys soveværelse, og at han ufortøvet sendte den tilbage til mig. Den var pakket ind i indpakningspapiret, bundet og forseglet, tilsyneladende ganske, som vi havde medbragt den til seancen, og jeg skrev straks til dr. H. om, at den var kommet, og bad ham komme og lukke den op i min nærværelse. Han kom, tog pakken i hånden, og da han havde taget det yderste omslag af, undersøgte han den omhyggelig. Der var – husker man – fire vidnesbyrd anbragte på pakken:

I. Den underbindingssilke, som kun kunne fås hos en læge.

II. De knuder, der kun kunne bindes af læger.

III. Dr. H.s eget våben, som han altid bar som signet ved sin urkæde.

IV. Låget på papæsken, limet hele vejen rundt til den nederste del.

Da doktoren undersøgte silken, knuderne og seglene, iagttog jeg ham nøje.

"Er De *ganske* sikker på," spurgte jeg, "at det er det samme papir, De pakkede den ind i?"

"Jeg er ganske sikker på det."

"Og den samme silke?"

"Ganske sikker."

"Deres knuder er ikke blevet løst?"

"Jeg er aldeles sikker på, at de ikke er det."

"Eller at der hemmeligt er gjort noget ved seglene?"

"Vist ikke! De er akkurat, som jeg forseglede dem."

"Pas på, dr. H.!" fortsatte jeg. "Husk, at jeg skriver alt, hvad De siger, op."

"Jeg er villig til at sværge på det for retten," svarede han.

"Vil De så åbne pakken!"

Dr. H. tog saksen, klippede silken over ved hvert segl og hver knude og rev så det tilklistrede hvide skrivepapir af og forsøgte at lukke æsken op. Men da han ikke kunne gøre det, fordi låget var limet fast, skar han den op helt rundt med sin pennekniv, idet han så på mig og sagde: "Mærk mine ord! Der er ikke skrevet noget på papiret – det er umuligt!"

Han løftede låget, og se – æsken var tom! Det halve ark brevpapir og den halve cedertræs-blyant var aldeles forsvundet. Ikke en stump blyant eller en lap papir var blevet tilbage. Jeg så på doktoren, der så fuldstændig forvildet ud.

"Nå?" sagde jeg spørgende.

Han vendte sig om – blev rød i hovedet – og begyndte at stamme.

"Hvad får De ud af det?" spurgte jeg. "Hvordan forklarer De det?"

"På den letteste måde af verden," sagde han og forsøgte at lade som intet. "Det er det mest åbenbare bedrageri, jeg nogensinde har set. De har beholdt den i 14 dage og har haft tid til at gøre alt muligt ved den. Et barn kunne jo gennemskue det. De med Deres gode forstand kan ikke behøve nogen hjælp til at forklare det."

"Jeg er ikke så klog, som De anser mig for," svarede jeg. "Vil De forklare mig Deres mening?"

"Med fornøjelse! De har øjensynlig lavet en usynlig ridse i sammenføjningen af æskens låg, og med en fin tang har de trukket papiret ud igennem den stykke for stykke. Blyanten må de have fået ud på samme måde, idet de lidt efter lidt har skåret den itu med en lancet, til de kunne ryste stumperne ud."

"Det må have fordret en meget omhyggelig behandling."

"Naturligvis! Men de har haft 14 dage til at besørge det i."

"Men hvordan er det så med underbindingssilken?"

"De må have skaffet sig noget fra en kirurg."

"Og Deres berømte knuder?"

"De har fået en eller anden kirurg til at binde dem."

"Men Deres våben og segl?"

"Å, de må have taget faksimile af det for at reproducere det. Det er meget godt gjort, men fuldstændig forklarligt."

"Men De sagde, før De åbnede pakken, at De ville gøre ed for retten på, at der ikke var gjort noget ved det."

"Jeg tog åbenbart fejl."

"Og De tror virkelig, at en udannet fyr som mr. Haxby ville gøre sig den ulejlighed at tage aftryk af segl og skaffe underbindingssilke og en kirurgs bistand, ikke for at narre eller omvende Dem, men for at behage mig, hvis æske han tror, det er?"

"Det er jeg vis på, han har gjort!"

"Men lige før var De lige så vis på, at han *ikke* havde gjort det. Hvorfor skulle De stole mere på Deres sanser i det ene tilfælde end i det andet? Og hvis mr. Haxby har holdt mig for nar, som De mener – hvorfor opdagede De så ikke ridsen, da De undersøgte æsken, før De åbnede den?"

"Fordi mine øjne narrede mig!"

"Når alt kommer til alt," sluttede jeg, "er altså det bedste, De kan sige om Dem selv, at De – en bekendt videnskabsmand, dygtig og forstandig og med en stærk tiltro til Deres evner – ikke kan finde på en prøve, hvormed De ikke kan føres bag lyset af en person, der står så langt under Dem i alder, forstand og dannelse, som den unge Haxby. Men jeg giver Dem endnu en chance. Lav en anden pakke, på hvad måde De vil; anvend så mange forsigtighedsregler, som Deres snilde kan finde på, eller andre kløgtige mænd kan udtænke, og lad mig give Haxby den og se, om indholdet kan tages ud, eller der kan gøres noget ved det en gang til."

"Det ville være unyttigt," sagde dr. H. "Selv om det blev taget ud af jernfyldingerne på et brandfrit pengeskab, ville jeg ikke tro, det var gjort ved andre end naturlige midler."

"Fordi De ikke *ønsker* at tro det," indvendte jeg.

"De har ret," indrømmede han, "jeg *ønsker* ikke at tro det. Hvis De overbeviste mig om spiritismens sandhed, ville De omstøde alle de teorier, jeg har hyldet den største del af mit liv. Jeg tror ikke på en Gud eller en sjæl eller et tilkommende liv, og jeg vil helst ikke tro derpå. Vi har efter min mening mere end nok af bekymringer i dette liv uden at se os om efter andre, og jeg vil helst holde fast ved min tro, at vi, når vi dør, én gang for alle er færdige med det."

Således endte mit forsøg på at overbevise dr. H., og jeg har siden ofte tænkt på, at han blot var en typisk prøve på skeptiker-arten. I denne verden tror vi for det meste, hvad vi ønsker at tro, og tanken om en fremtid foruroliger os i forhold til det liv, vi fører her. Det må ofte slå spiritisterne (der for det meste ser hen til dagen for deres bortgang til en anden verden,

som en skoledreng ser hen til feriens begyndelse) som meget besynderligt, at folk viser så lidt nysgerrighed med hensyn til spiritismen. Tanken om, at de afdødes ånder vender tilbage til denne verden for at sætte sig i forbindelse med deres venner, kan være ny og afskrækkende for dem, men man skulle tro, at selve det vidunderlige derved ville få dem til at vise en smule interesse for en sag, som angår os alle.

Den gamle, kolde tro er smeltet bort under fremskridtets sol. Man kan ikke længere få os til – som små børn – at tro på en uvirkelig, ubestemt Himmel, hvor de hellige sidder på luftige skyer med harper i hænderne, evig og altid syngende salmer, hymner og himmelske sange. Den slags tilværelse ville ikke være himmelsk for nogen, og for de fleste ville den være et helvede. Vi tror ikke mere på en sådan, end vi tror på det andet sted med dets ild og svovl og djævle med horn og haler og høforke. Men hvad har religionen givet os i stedet? De, hvis sunde menneskeforstand ikke tillader dem at tro på præstens Himmel og Helvede, tror i almindelighed (som dr. H.) slet ikke på noget. Men spiritismen, fulgt trofast og i alvor, lader os ikke have nogen tvivl. Spiritister ved, hvor de går hen. Sfærerne er dem næsten lige så bekendte som denne jord – ja, det er ikke for meget at sige, at mange lever lige så meget dér som her, og de synes dem ofte mere virkelige, da de er de varigste af de to. Spiritister er slet ikke i tvivl om, *hvem* deres øjne skal se, når de åbner sig for en anden fase af livet. De venter ikke at blive ført lige op i Abrahams skød og ligge hyggeligt dér, mens hævnende djævle plager dem, som måske var dem nærmest og kærest hernede. De har en bedre og mere reel religion. De ved, at deres udsoning vil blive bitter, dog ikke uden håb, og at de vil få hjælp

til at træde den vej, der fører til fuldkommenhed. Spiritismens lærdomme medvirker til at forøge troen på vor guddommelige Faders kærlighed og vor Frelsers nåde. Men den gør mere end det og mere, end nogen religion har gjort før. Den tilbyder beviset – det eneste bevis, vi nogensinde har modtaget, og som vor natur kan fatte – for en tilkommende eksistens. De kristne *håber* og siger, at de *tror* – det er kun spiritismen, der *ved*.

7. John Powles' historie

Den 4. april 1860 døde der i Indien en ung officer i det 12. regiment ved navn John Powles. Han havde været en fortrolig ven af min første mand flere år, før han døde, og vi var som følge deraf også intime venner; ja, ved flere lejligheder boede han endog hos os og levede sammen med os som en broder. Jeg var meget ung den gang og meget modtagelig for al påvirkning – tillige overordentlig ængstelig med hensyn til spøgelser og dog brændende nysgerrig efter at erfare noget om den anden verden, et emne, man meget vanskeligt får nogen til at diskutere med én. Folk taler om klæder, mad eller deres venners private affærer – om alt andet end død og udødelighed og den tilkommende verden, som vi alle uundgåeligt skal ind i. John Powles holdt imidlertid af at tale om det usete, skønt han var letsindig og vantro. Vi talte til stadighed om den sag, selv når han tilsyneladende var ved udmærket helbred, og han endte ofte vor samtale med at forsikre, at han, hvis han skulle dø først (og han spåede altid rigtigt, at han ikke nåede 30-års alderen), ville komme tilbage til mig, hvis noget sådant var muligt. Jeg lo altid ad denne latterlige idé og mindede ham om, hvor mange venner der havde givet hinanden det løfte og aldrig opfyldt det, for skønt jeg sikkert troede, at sådanne ting var hændt, kunne jeg slet ikke tænke mig, at det nogensinde skulle ske for mig selv, eller at jeg kunne overleve den rystelse, det ville forårsage mig. John Powles' død kom meget pludseligt, skønt den sygdom, han døde af, havde varet længe. Han havde været under lægebehandling i nogle få dage, da sygdommen uventet

tog en slem vending, og min mand og jeg blev tillige med andre venner kaldt til hans dødsleje for at sige ham farvel. Da vi kom ind i værelset, sagde han til mig: "Ser De, det er kommet nu endelig. Glem ikke, hvad jeg har sagt til Dem om det!" Det var hans sidste forståelige ord til mig, skønt han i flere timer holdt fast på min kjole for at hindre mig i at forlade ham, og forsøgte jeg at gå fra ham, blev han voldsom og ustyrlig. I denne tid blev han ind imellem sine anfald af vildelse ved med at bønfalde mig om at synge en bestemt gammel ballade, som var hans yndlingssang. Til sidst fik vor stakkels ven krampeanfald, som gentog sig med korte mellemrum, indtil han samme aften døde.

Han havde været min mand og mig en sand ven, og vi begræd oprigtig tabet af ham. Dette tillige med andre bekymringer havde en meget uheldig indflydelse på mit helbred, så at lægerne rådede mig til straks at vende tilbage til England. Når en officer dør i Indien, er det skik at sælge alle hans mindre sager ved auktion. Før denne spurgte min mand mig, om der var noget, der havde tilhørt John Powles, som jeg gerne ville have til erindring om ham. Det valg, jeg gjorde, var meget løjerligt. Han havde haft et mørkegrønt silkeslips, som han holdt meget af, og da det blev snavset, tilbød jeg at vende det for ham, og så kom det til at se ud som nyt. Derefter gik han med det, til det var dobbelt så snavset som før, hvorpå jeg endnu en gang vendte det for ham – til stor fornøjelse for hele regimentet. Derfor valgte jeg det grønne slips og tog det med til England.

Rejsen hjem var skrækkelig. Jeg led i den grad både åndeligt og legemligt, at jeg ikke kan tænke på den tid uden at gyse. John

Powles' død forøgede naturligvis min sorg, og i de mange måneder, som sørejsen tog, håbede og ventede jeg, at hans ånd ville vise sig for mig. Med en meget stærk tro på muligheden af de bortgangnes tilbagekomst til Jorden – eller vel snarere en stærk tro på min tro – lå jeg vågen nat efter nat og ventede at se min tabte ven, som havde lovet at komme tilbage og sige mig, hvor han var, og hvad han tog sig for, men jeg hørte aldrig en eneste smule. Kun ti dage efter min ankomst til England nedkom jeg med en datter, og da jeg nogenlunde havde genvundet mit helbred og mine åndsevner og var blevet af med den fysiske svaghed og nervøse pirrelighed, som de fleste læger ville have tilskrevet de hemmelighedsfulde syner og lyde, jeg kunne have hørt og set før – da begyndte jeg at *vide* og *føle*, at John Powles atter var hos mig. Jeg så ham ikke, men jeg følte hans nærhed. Jeg lå gerne vågen om natten og skælvede ved den bevidsthed, at han sad ved siden af min seng, og jeg havde intet middel til at bryde tavsheden mellem os. Ofte bønfaldt jeg ham om at tale; men når en sagte, hvislende lyd nåede mit øre, skreg jeg af rædsel og styrtede ud af mit værelse. Alle mine ønsker om at se eller komme i forbindelse med min tabte ven havde forladt mig. Selve tanken var en rædsel, og jeg ville hverken sove alene eller være alene. Man rådede mig til at skifte opholdssted; men det hjalp ikke, følelsen af John Powles' nærværelse var lige stærk og holdt sig med mellemrum i flere år – lige til jeg begyndte at give mig af med spiritismen som videnskab.

Ved beretningen om min første seance har jeg fortalt, at det eneste ansigt, jeg genkendte som vedkommende mig, var John Powles', og hvor bevæget jeg blev ved at se det. Det var dette gensyn, der vakte hele den gamle længsel og nysgerrighed efter

at komme i forbindelse med beboerne af den usete verden. Så snart jeg begyndte forskningen i min hjemmekreds, var John Powles den allerførste ånd, som talte med mig ved hjælp af bordet, og fra den tid indtil nu er jeg aldrig hørt op med at stå i forbindelse med ham. Han holder ikke af at tale, når der er fremmede til stede, og tilkendegiver sjældent sin nærværelse, undtagen når jeg er alene; men da taler han også i timevis om alle de emner, der interesserede ham, mens han levede her på Jorden.

Kort efter at det blev almindelig bekendt, at jeg var med til seancer, blev jeg forestillet for miss Showers, en datter af general S. i Bombay-armeen. Den unge dame, der ikke var stort andet end et barn – jeg tror, hun var 16 år, da vi traf hinanden, – var ikke medium af profession. De seancer, hendes venner blev indbudt til for at være vidne til de vidunderlige åbenbarelser, som fandt sted, når hun var til stede, var strengt private. De bød derfor forskere en uhyre fordel, da hændelserne var hævet over enhver mistanke, idet miss Showers var så god at lade sig prøve på enhver mulig måde. Jeg vil nu her blot omtale de lejligheder, hvorved John Powles' nærværelse blev bevist.

Mrs. og miss Showers boede til leje, da jeg besøgte dem, og der var hverken midler eller lejlighed til at bedrage deres venner, selv om det havde været deres hensigt. Jeg må også tilføje, at de intet kendte til mine oplevelser eller mit liv i Indien, der, da jeg traf dem, lå langt tilbage i tiden. Ved det første møde miss S. holdt for mig for at se "åndeansigter", sad hun blot på en stol bag gardinerne, som var hæftet således, at der blev en V-formet åbning foroven. "Peter"s (miss S.s vigtigste kontrol) stemme blev hele tiden ved at tale bagved gardinerne

til os og til mediet og at fremsætte bemærkninger om ansigterne, efterhånden som de viste sig i åbningen. Kort efter sagde han til mig: "Mrs. Ross-Church, her er en fyr, som siger, han hedder Powles, og som vil tale med Dem, men han vil ikke gerne vise sig, fordi han slet ikke ser ud som før."

"Sig ham, at det skal han ikke bryde sig om," svarede jeg, "jeg skal nok alligevel kende ham."

"Nå, hvis han så sådan ud, var han en skønhed!" udbrød Peter, og straks efter viste der sig et ansigt, som jeg ikke med al min fantasi kunne se havde mindste lighed med min gamle ven. Det var hårdt, stift og uden liv. Efter at det var forsvundet, sagde Peter: "Powles siger, at han, hvis De ofte kommer og 'sidder' sammen med Rosie (miss S.), efterhånden ganske vil komme til at ligne sig selv." Naturligvis modtog jeg med glæde indbydelsen.

Da jeg en anden aften tog til miss Showers, fik jeg den idé at tage det grønne slips med mig. Mine to døtre ledsagede mig, men jeg sagde intet til dem om slipset. Så snart vi begyndte, råbte imidlertid Peter: "Nå, mrs. Ross-Church, kom med slipset – nu kommer Powles!"

"Hvad for et slips?" spurgte jeg, og han svarede: "Ih, Powles' slips, som De har i Deres lomme. Han vil have, at De skal give ham det om halsen." Det forsamlede selskab så nysgerrigt på mig, da jeg tog slipset frem. John Powles' ansigt viste sig, meget forskelligt fra sidste gang, da han havde sine egne træk og sin ansigtsfarve, men hans hår og skæg, der var kastanjebrunt, da han levede, så fosforagtigt ud, som om det var lavet af levende ild. Jeg stod op på en stol og bandt slipset om hans hals, idet jeg spurgte ham, om han ville kysse mig. Han rystede på hovedet,

og Peter råbte: "Giv ham hånden!" Jeg gjorde det, og da han kyssede den, *brændte* hans overskæg mig. Jeg kan ikke forklare det, men kun berette kendsgerningen. Derpå forsvandt han med slipset, som jeg aldrig har set siden, skønt vi nøje gennemsøgte det lille værelse.

Det næste, jeg har at fortælle om John Powles, er så forbavsende, at jeg frygter den derved fremkaldte kritik, men hvis jeg ikke havde forbavsende historier at berette, ville det ikke være værd at nedskrive dem. En søndag eftermiddag spiste jeg til middag hos mr. og mrs. George Neville i Regent's Park Terrace, og vi skulle bagefter have en seance med miss Showers. Der var stort selskab, og jeg sad ved siden af miss S. ved bordet. Hun fortalte mig klagende, at hendes moder var taget til Norwood og blev borte natten over, og at hun (Rosie) var bange for at sove alene, da ånderne plagede hende så meget. Da jeg længtes efter at prøve hendes magt, når vi var alene, foreslog jeg hende at tage tilbage til Bayswater med mig og sove hos mig, og hun modtog min indbydelse. Efter middagen holdt gæsterne en seance, men til alles overraskelse og skuffelse hændte der intet. Kl. 1 om morgenen tog miss Showers og jeg i en droske tilbage til Bayswater. Vi var næppe begyndt at køre, før et højt latterudbrød lød tæt ved vore øren. "Hvad er der i vejen, Peter?" spurgte miss S. "Jeg kan ikke lade være at le," svarede han, "ved at tænke på deres ansigter, da der ingen viste sig! Troede De, jeg ville lade Dem spilde al Deres kraft på dem, når jeg vidste, jeg skulle hjem med Dem og mrs. Ross-Church? Jeg skal i nat vise Dem, hvad en rigtig god seance er."

Da vi kom hjem, lukkede jeg os ind med en smæklåsnøgle. Huset var fuldt, for jeg havde syv børn, fire tjenestefolk og en

gift søster, som opholdt sig hos mig; men de var alle i seng og sov. Vejret var koldt, og der var ild i kaminen i mit soveværelse. Min søster boede ved siden af, men jeg låste hendes og min egen dør og lagde nøglerne under min hovedpude. Så klædte vi os af og gik i seng. Da gassen var slukket, fandt vi, at der var forholdsvis lyst i værelset, for jeg havde raget op i ilden, og en gaslygte, der stod lige over for vinduet, kastede striber af lys gennem persiennerne tværs over loftet. Så snart vi havde lagt os tilrette, sagde miss S.: "Jeg gad vide, hvad Peter har i sinde." Og jeg svarede: "Jeg håber ikke, han vil rive sengeklæderne af os." Vi lå under fire uldne tæpper, et stukket tæppe og en edderdunsdyne, og mens jeg talte, gik det hele til vejrs og faldt over enden af sengen, så vi blev ganske ubeskyttede. Vi stod op, tændte lys og redte sengen igen, idet vi stoppede alt godt ned hele vejen rundt, men så såre vi lagde os ned, gentog det samme sig. Vi var temmelig gnavne anden gang og skændte på Peter, fordi han var så ubehagelig, hvorpå stemmen erklærede, at det ikke skulle ske oftere, men at vi ikke skulle have udæsket ham til at gøre det. Jeg sagde: "Du skulle meget hellere vise dig for os. Peter. Det er det, jeg ville have dig til at gøre." Han svarede: "Her er jeg, min kære, tæt ved Dem." Jeg vendte hovedet om og dér stod en mørk skikkelse ved siden af sengen, mens man tydeligt kunne se en anden spadsere rundt i værelset. Jeg sagde: "Jeg kan ikke se dit ansigt," Og han svarede: "Jeg vil komme nærmere hen til dem." Hvorpå skikkelsen hævede sig op i luften, indtil den hang med ansigtet nedad over sengen. I denne stilling så den ud som en uhyre flagermus med udbredte vinger. Den var endnu utydelig, men Peter sagde, vi havde udtømt al fosforen i vore legemer ved den lange aften, vi

havde tilbragt, så der var ikke nogen tilbage, han kunne lyse sig op med. Lidt efter sænkede han sig og lå på sengen mellem miss S. og mig ovenpå dynen. Det havde vi meget imod, da han var meget tung og tog en hel del plads, men det varede noget, før han ville gå.

Under alt dette gik den anden ånd, som Peter kaldte "Paven", stadig rundt og rørte ved alt i værelset, som var fuldt af prydelser. Og Peter råbte flere gange: "tag dig i agt, Pave! Tag dig i agt! Slå ikke mrs. Ross-Church's sager itu." De to lavede en sådan støj, at de vækkede min søster ved siden af, og hun bankede på døren og spurgte i en forskrækket tone: "Florence, hvem har du dér? Du vækker hele huset!" Da jeg svarede: "Bryd dig ikke om det, det er kun ånder," udstødte hun et rædsomt skrig og dukkede ned under dynen. Hun holder den dag i dag på, at skridtene og stemmerne var menneskelige. Til sidst blev åbenbarelserne så hurtige, idet 8-10 hænder rørte ved os på én gang, at jeg spurgte miss S., om hun ville have noget imod, at jeg bandt hendes hænder sammen. Da hun meget elskværdigt tillod det, stod jeg op igen, bandt hendes hænder fast i ærmerne på hendes natkjole og syede dem med nål og tråd fast til madrassen. Miss S. sagde da, at hun var søvnig, og med ryggen til mig faldt hun tilsyneladende i søvn; senere fik jeg at vide, at hun havde været i "trance" Note 3).

Nogen tid gik, uden at der hændte noget; skikkelserne var forsvundet, stemmerne ophørt, og jeg troede, seancen var forbi. Kort efter følte jeg imidlertid, at en hånd lagde sig på mit hoved, og fingre begyndte blidt at klappe og trække i de korte krøller på min pande. Jeg hviskede: "Hvem er det?" og svaret lød: "Kender De mig ikke? Jeg er Powles! Endelig – endelig efter 10

års tavshed ser jeg Dem og taler med Dem igen ansigt til ansigt." – "Hvoraf kan jeg vide, at det er Deres hånd?" sagde jeg, "Peter kunne måske materialisere en hånd for at narre mig." Hånden forlod straks mit hoved, og bagsiden af den strøg mig over munden, og jeg følte, at den var dækket med korte hår. Da huskede jeg, hvor hårede John Powles' hænder havde været, hvorfor jeg havde givet ham øgenavnet "Esau". Jeg kom også i tanker om, at han havde fået sit venstre håndled vredet af led af en kricketkugle. "Lad mig føle Deres håndled," sagde jeg, og straks lå min hånd på den forstørrede knogle. "Jeg ville gerne følge Deres hånd til, hvor den kommer fra," foreslog jeg derpå, og da jeg havde fået lov til dette, følte jeg fra fingrene og håndleddet til albuen og skulderen, som endte *midt i miss Showers' ryg*. Dog var jeg ikke ganske overbevist, for jeg troede vanskeligt på en persons identitet, som jeg havde holdt af. "Jeg vil gerne se Deres ansigt," fortsatte jeg. "Jeg kan ikke vise Dem mit ansigt i nat," svarede stemmen, "men De skal føle det," – og ansigtet med skæg og overskæg blev et øjeblik lagt mod mit. Så blev hånden atter lagt på mit hår, og mens den blev ved at trække i og klappe mine krøller, talte John Powles' egen stemme til mig om alt, hvad der var hændt af vigtighed, da han og jeg var venner på Jorden. Tænk Dem to mennesker, som i årevis var fortrolige venner, mødes alene efter en lang og pinlig adskillelse – tænk på alle de private ting, de vil tale sammen om, og De vil forstå, hvorfor jeg ikke kan nedskrive vor samtale denne nat. For at overbevise mig om sin identitet omtalte John Powles scener – både bedrøvelige og lystige – som vi havde oplevet sammen, mindede mig om hændelser, som var forsvundet af min erindring, og nævnte steder og folk, som kun vi to kendte.

Havde jeg ikke troet på spiritismen, måtte denne nat have omvendt mig. Miss Showers blev ved at sove – eller syntes at sove – med ryggen til mig og hænderne syet ind i natkjoleærmerne. Men selv om hun havde været lysvågen og med begge hænder fri, kunne hun ikke have talt til mig med John Powles' uforglemmelige stemme om ting, der skete, da hun var et lille barn og mange tusind mil borte, og som – forsikrer jeg – kun John Powles kunne vide. Han undlod ikke at minde mig om sit løfte og forsikrede mig, at han fra da af altid ville være hos mig. Det blev dag, før stemmen holdt op med at tale, og da var både miss S. og jeg så udmattede, at vi næppe kunne løfte hovedet fra puden. Jeg må ikke glemme at tilføje, at vi, da vi rigtig fik øjnene op, næsten ikke fandt én ting i værelset, som ikke havde skiftet plads. Alle billederne var vendt om mod væggen, porcelænet fra servanten var stablet op i kaminen, prydelserne fra kamingesimsen var på toiletbordet – kort sagt, der var vendt op og ned på hele stuen.

Da mr. William Fletcher holdt sin første forelæsning i England i Steinway Hall, var min mand, oberst Lean, og jeg henne at høre ham. Vi havde aldrig set hverken mr. Fletcher eller nogen af hans familie før, og heller ikke vidste han, at vi var mellem tilhørerne. Vi fik plads midt i salen, der var helt fuld. Mr. Fletcher plejede efter sit foredrag at beskrive de syner, han havde haft, og han bad blot til gengæld om, hvis nogen genkendte de folk eller steder, han omtalte, at de så for tilhørernes og hans skyld ville være modige nok til at sige det. Jeg kan forstå, at fremmede, som gik derhen og ikke hørte noget, der angik dem, ville være tilbøjelige til at bilde sig ind, at det hele var humbug, og at de, der påstod at genkende synerne,

simpelthen var mr. F.s medhjælpere. Men der er ikke noget så sandt som, at omstændigheder forandrer forhold. Jeg var fuldstændig fremmed og som referent parat til at blotte et muligt bedrageri. Og hvad jeg hørte, var følgende:

Efter at mr. F. havde beskrevet forskellige personer og steder, jeg ikke kendte, tog han et lommetørklæde frem og begyndte at tørre sit ansigt, som om han var meget varm.

"Jeg er ikke længere i England nu," sagde han, "scenen er helt forandret, og jeg er blevet ført over havet flere tusind mil bort, og jeg er i et værelse med alle vinduer og døre åbne. Å, hvor det er varmt! Jeg tror, jeg er et eller andet sted i de varme lande. Nu ser jeg, hvorfor jeg er ført herhen. Det er for at se en ung mand dø. Han ligger i en seng, ser meget bleg ud og er lige ved at dø; men han har kun været syg en kort tid. Hans hår er af en gylden, kastanjebrun farve, og han har blå øjne. Han er englænder, og jeg kan se bogstavet P over hans hoved. Han har ikke været lykkelig her på jorden og er meget tilfreds med at dø. Han støder alle de ånder, der er om hans seng, bort fra sig. Nu ser jeg en dame komme og sætte sig ved siden af ham. Han holder hendes hånd og synes at bede hende gøre noget, og jeg hører en yndig melodi. Det er en sang, han har hørt i lykkeligere tider, og på dens vinger går hans ånd bort. Det er til den dame, han synes at komme nu. Hun sidder til venstre for mig omtrent midt i salen. En lille pige med hænderne fulde af blå blomster, viser mig hende. Den lille pige holder blomsterne op for mig, og jeg ser, at de er bundet, så de ligner et F. Hun siger mig, at det er begyndelsesbogstavet til hendes moders og hendes eget navn, og jeg ser dette budskab skrevet:

Til min kæreste ven

– for det var du for mig lige fra begyndelsen. Jeg har været hos dig i al din prøvelses og sorgs tid, og jeg glæder mig over at se, at en lykkeligere æra begynder for dig. Jeg er dig altid nær. Mørket svinder hastigt, og lykken vil følge efter. Bed for mig og jeg skal være hos dig i dine bønner. Jeg beder Gud velsigne dig og velsigne mig og føre os sammen igen i sommerlandet.

Og jeg ser ånden pege med hånden langt bort, som for at antyde, at den lykke, han taler om, kun er begyndelsen til en lykke, som vil strække sig over et langt tidsrum. Jeg ser denne scene tydeligere end nogen, jeg har set før."

Disse ord blev nedskrevet, da de blev udtalt. Oberst Lean og jeg sad netop på det sted, mr. Fletcher betegnede, og den lille pige med de blå blomster var mit åndebarn Florence, hvis historie jeg skal fortælle i næste kapitel. Men – skønt meget ualmindelig – tilfredsstillede min forbindelse med John Powles mig ikke. Jeg er den vantro Thomas i den spiritistiske verden; jeg vil se og føle, inden jeg rigtig kan tro. Jeg vil gerne møde John Powles og tale med ham ansigt til ansigt, men det syntes at være ham så umuligt at materialisere sig i lys, at han ikke mere ville prøve efter sine to uheldige forsøg med miss Showers. Når jeg plagede ham om det og spurgte, om det skete, inden jeg forlod denne verden, svarede han altid: "Jo, men ikke endnu!" og jeg havde ingen idé om, at jeg skulle over Atlanterhavet, før jeg atter fik min kære, gamle ven at se.

8. Mit åndebarn

Samme år som John Powles døde – 1860 – oplevede jeg mit livs største sorg. Det er fuldstændig unødvendigt for min fortælling at omtale, hvad det var for en sorg, eller hvorledes den berørte mig, men jeg led forfærdeligt både på sjæl og legeme, og det var hovedsagelig af den grund, at lægen rådede mig til at vende tilbage til England, som jeg nåede den 14. december. Den 30. i samme måned fik jeg en datter, som kun levede i 10 dage. Barnet blev født med en mærkelig fejl, som det er nødvendigt at beskrive. På venstre side af overlæben var der et mærke, som om et halvrundt stykke kød var blevet skåret ud med en kugleform, og som blottede en del af tandkødet. Struben var også blevet sænket ned i svælget, så at hun i sin korte levetid måtte ernæres på kunstig måde, og kæben selv var blevet drejet således, at hvis hun havde levet og fået tænder, ville kindtænderne have været foran i munden. Denne fejl var så mærkelig, at dr. Fr. Butler i Winchester, som tilså mig, opfordrede flere til at undersøge barnet, og de var alle enige om, *at et sådant tilfælde havde de aldrig set før*. Det er en meget væsentlig faktor i min fortælling. Jeg blev nøje udspurgt, om jeg havde fået en legemlig eller sjælelig rystelse, som kunne forklare mit barns fejl, og det blev fastslået, at den sorg, jeg havde haft, var tilstrækkelig til at frembringe den. Tilfældet blev under opdigtede navne fuldstændig refereret i *The Lancet* som noget ganske ualmindeligt. Mit lille barn, som blev døbt Florence, levede til den 10. januar 1861, og gik så roligt bort, og da min første naturlige skuffelse var forbi, ophørte jeg at tænke

på hende undtagen som noget, der kunne have været, men aldrig ville komme igen. I denne jammerdal bliver tabet af et lille barn snart slugt af andre sorger. Dog glemte jeg aldrig ganske mit lille barn, måske fordi det den gang heldigvis var det eneste døde lam i min lille flok. Da jeg fortalte om begivenhederne ved min første seance med mrs. Holmes, har jeg omtalt, at en ung pige, helt indhyllet om mund og hage, viste sig og antydede, at hun kom til mig, skønt jeg ikke kunne kende hende. Jeg var så uvidende om livet hinsides graven den gang, at det slet ikke faldt mig ind, at det lille barn, som havde forladt mig, da hun var 10 dage gammel, var vokset siden vor adskillelse, indtil hun var 10 år gammel.

Den første seance gjorde et sådant indtryk på mit sind, at jeg to aftener efter kom igen (denne gang alene) til mrs. Holmes for at være med til en til. Det var en helt anden kreds ved denne lejlighed. Der var omtrent 30 personer til stede, alle fremmede for hinanden, og åbenbarelserne var forholdsvis almindelige. Et andet medium af profession, en mrs. Davenport, var til stede, da en af hendes kontroller, som hun kaldte "Bell", havde lovet at vise hende sit ansigt. Så snart det første ansigt viste sig (det var den samme lille piges, jeg havde set før), udbrød mrs. D.: "Dér er Bell!" – "Så?" sagde jeg, "det er jo den lille nonne, vi så i mandags." – "Oh nej! Det er min 'Bell'," påstod mrs. D. Men mrs. H. holdt med mig og var vis på, at ånden kom til mig. Hun fortalte mig, at hun havde forsøgt at komme i forbindelse med hende efter den foregående seance. "Jeg ved, hun står Dem nær," sagde hun. "Har De aldrig mistet nogen slægtning af hendes alder?" – "*Aldrig*!" svarede jeg, og ved den erklæring fjernede den lille ånd sig bedrøvet som før.

Få uger efter fik jeg en indbydelse fra mr. Henry Dunphy, (den herre, som havde forestillet mig for mrs. H.) til at overvære en privat seance, der blev givet i hans eget hus i Upper Gloucester Place af det velkendte medium Florence Cook. De to dagligstuer var adskilt med fløjlsgardiner, bag hvilke miss Cook sad i en lænestol, og gardinerne var hæftet sammen med knappenåle halvt op, så der var en stor åbning i form af et V. Da jeg var fuldstændig fremmed for miss C., blev jeg meget overrasket over at høre hendes kontrols stemme byde, at jeg skulle stå ved gardinet og holde den nederste del sammen, mens skikkelserne viste sig ovenover, for at knappenålene ikke skulle gå af, og på grund af min stilling kunne jeg nødvendigvis høre hvert ord, der veksledes mellem miss C. og hendes kontrol. Det første ansigt, som viste sig, var en mands, jeg ikke kendte; derpå fulgte en ængstelig samtale mellem mediet og hendes kontrol. "Tag det bort! Gå! Jeg kan ikke lide Dem! Rør mig ikke – De forskrækker mig! Gå!" hørte jeg miss C. udbryde, og så afbrød kontrollens stemme hende med "Vær ikke så tosset, Florie! Vær ikke uvenlig! Det vil ikke gøre dig fortræd," osv., og straks efter kom den samme lille pige, jeg havde set hos mrs. H., til syne i gardinåbningen, tilhyllet som før, men smilende med øjnene til mig. Jeg henledte selskabets opmærksomhed på hende og kaldte hende igen "min lille nonne". Jeg var imidlertid overrasket over det øjensynlige mishag, miss C. havde udvist mod ånden, og da seancen var sluttet, og hun igen var kommet i sin normale tilstand, spurgte jeg, om hun kunne erindre de ansigter, hun så under sin "trance". "Undertiden," svarede hun. Jeg fortalte hende om den "lille nonne" og spurgte om grunden til hendes tilsyneladende

frygt for hende. "Jeg kan næppe sige Dem det," sagde miss C., "jeg ved intet om hende. Hun er fuldstændig fremmed for mig, men hendes ansigt er ikke rigtig udviklet, tror jeg. *Der er noget galt ved hendes mund*. Hun forskrækker mig."

Denne bemærkning gjorde mig tankefuld, og efter at jeg var kommet hjem, skrev jeg til miss C. og bad hende spørge sine kontroller om, hvem den lille ånd var.

Hun svarede følgende: "Kære mrs. Ross-Church! Jeg har spurgt Katie King, men hun kan ikke sige mig andet om ånden, som kom ved mig forleden aften, end at hun er en ung pige, som står Dem meget nær."

Jeg var dog endnu ikke overbevist om åndens identitet, skønt John Powles bestandig forsikrede mig, at det var mit barn. Jeg søgte ivrig at sætte mig i forbindelse med hende hjemme, men uden held. Jeg finder i de optegnelser, jeg gjorde om vore private seancer den gang, flere meddelelser fra Powles med hensyn til Florence. I en af dem siger han: "Deres barns mangel på evne til at komme i forbindelse med Dem kommer ikke af, at hun er for ren, men af, at hun er for svag. Hun er *ikke* i Himlen." Denne sidste forsikring både forvirrede og bedrøvede mig, da jeg kendte så lidt, som jeg gjorde, til en fremtidig tilstand. Jeg kunne ikke tro, at et uskyldigt barn ikke var saligt, og dog kunne jeg ikke forstå, hvad grund min ven kunne have til at vildlede mig. Jeg havde endnu ikke lært, at, når en ånd først er optaget i Himlen, kan den ikke vende tilbage til Jorden, og at en ånd kan have en opdragelse at gennemgå, selv om den aldrig har begået nogen dødelig synd. Et yderligere bevis på, at mit døde barn slet ikke var dødt, fik jeg imidlertid fra en anden side, hvor jeg mindst ventede det. Jeg udgav bladet *London*

Society Note 4) på den tid, og mellem mine bidragydere var dr. Keningale Cook, som var gift med Mabel Collins, den nu velkendte forfatterinde af spiritistiske noveller. En dag bragte dr. Cook mig en indbydelse fra sin hustru (som jeg aldrig havde truffet) til at tilbringe tiden fra lørdag til mandag hos dem på deres landsted i Redhill, og jeg modtog indbydelsen uden at kende noget til deres tilbøjeligheder, og de kendte lige så lidt til min private historie, som jeg til deres. Og jeg må gribe denne lejlighed til at bemærke, at jeg på det tidspunkt aldrig havde gjort mit tabte barn til samtaleemne selv overfor mine fortroligste venner. Erindringen om hendes liv og død og de sorger, som forårsagede dem, var ikke lykkelig og havde ingen interesse for andre end mig selv. Så lidt havde der derfor været talt mellem os om det, før Florence viste sig og fremkaldte emnet, at *mine ældste børn ikke vidste*, at deres søster havde været mærket på nogen måde forskellig fra dem. Man kan derfor tænke sig, hvor usandsynligt det var, at fuldstændig fremmede og offentlige medier skulle have fået nys om sagen. Jeg tog ned til Redhill, og da jeg sad med Keningale Cooks efter middag, kom spiritismen på tapetet, og jeg fik at vide, at konen var et kraftigt "trance"-medium, hvilket interesserede mig meget, da jeg den gang ikke havde nogen erfaring om, til hvilken klasse medier hun hørte. Om aftenen "sad" vi sammen, og da mrs. C. var kommet i "trance", optog hendes mand stenografiske noter over hendes ytringer. Adskillige gamle venner af deres familie talte gennem hende, og jeg hørte på dem på den ligegyldige måde, hvorpå vi hører på fremmedes samtale, da min opmærksomhed blev vakt ved, at mediet pludselig forlod sin plads, faldt på knæ foran mig og kyssede mine hænder og mit

ansigt og hulkede voldsomt hele tiden. Jeg ventede forventningsfuldt på at høre, hvem det kunne være, da åbenbarelserne lige så pludseligt hørte op, mediet vendte tilbage til sin plads, og en af hendes kontrollers stemme sagde, at ånden ikke kunne tale for overvættes bevægelse, men ville forsøge igen senere på aftenen. Jeg havde næsten glemt sagen ved at lytte til andre meddelelser, da jeg blev opskræmt ved at høre ordet "*moder*" sukket snarere end udtalt. Jeg var ved at give et eller andet ophidset svar, da mediet løftede hånden for at påbyde tavshed, og følgende meddelelse blev nedskrevet af mr. C., efterhånden som hun udtalte ordene; sætningerne i parentes er mine svar til hende.

"Moder! Jeg er Florence! Jeg må være meget rolig. Jeg vil gerne føle, at jeg endnu har en moder. Jeg er så ensom. Hvorfor skal jeg være det? Jeg kan ikke godt tale. Jeg ville gerne være som en af jer. Jeg savner følelsen af en moder og søstre. Jeg er så langt borte fra jer alle nu."

("Men jeg tænker altid på dig, mit kære, døde, lille barn!")

"Det er netop det: Dit *lille* barn. Men jeg er intet lille barn nu. Jeg vil komme nærmere. De siger, jeg skal. Jeg ved ikke, om jeg kan komme, når du er alene. Alt er så mørkt. Jeg ved, du er der, men så *utydelig*. Jeg er vokset op *ganske alene*. Jeg er ikke egentlig ulykkelig, men jeg vil gerne nærmere til dig. Jeg ved, du tænker på mig, men som på et lille barn. Du kender mig ikke, som jeg er. Du har set mig, fordi jeg i min kærlighed har tvunget mig på dig. Jeg har endnu ikke været mellem blomster, men jeg kommer der snart, jeg vil gerne have min moder til at føre mig derhen. Der er blevet givet mig alt, hvad der kan gives mig, men jeg kan ikke modtage det undtagen for så vidt –"

Her syntes hun ude af stand til at udtrykke sig.

("Havde de sorger, jeg havde før din fødsel, indflydelse på din ånd, Florence?")

"Kun som det ene er årsag til det andet. Jeg var hos dig, moder, i al din sorg. Jeg ville være dig nærmere end *noget barn, du har*, hvis jeg blot kunne komme tæt hen til dig."

("Jeg kan ikke tåle at høre dig tale så bedrøvet, kære. Jeg har altid troet, at du i det mindste var lykkelig i Himlen.")

"Jeg er *ikke* i Himlen. Men der vil komme en dag, moder – jeg kunne le, når jeg siger det – da vi skal gå til Himlen sammen og plukke blå blomster – *blå blomster*. De er så gode mod mig her, men når ens øjne ikke kan tåle dagslyset, kan man ikke se smørblomsterne og tusindfrydene."

Jeg fik først senere at vide, at i det spiritistiske sprog er blå blomster billedet på lykke. Det næste spørgsmål, jeg stillede hende, var, om hun troede, hun kunne skrive gennem mig.

"Jeg kan vist ikke skrive gennem dig, men hvorfor ved jeg ikke."

("Kender du dine søstre Eva og Ethel?")

"Nej, nej!" sagde hun i en træt tone. "Søsterskabs-båndet findes kun gennem moderen. Den slags søsterskab varer ikke, fordi der er et højere."

("Har du nogensinde set din fader?")

"Nej, han er langt, langt borte. Jeg har været der én gang, ikke mere. Moder kære, han vil elske mig, når han kommer her – det har de sagt mig, og de siger altid sandhed her. Jeg er kun et barn, men ikke så ganske lille. Jeg er ligesom sammensat af to ting – et barn i uvidenhed og en kvinde af år. Hvorfor kan jeg ikke tale andre steder? Jeg har ønsket og forsøgt det! Jeg er

kommet meget nær, men det er så let at tale nu. Dette medium synes at være anderledes end andre."

("Jeg ville ønske, du kunne komme til mig, når jeg er ene, Florence.")

"Du *skal* nok lære mig at kende. Jeg vil komme, kære moder; jeg kan altid komme her. Jeg kommer også til dig, men ikke på samme måde."

Hun talte i en så klagende, melankolsk tone, at mrs. C. troede, hun ville gøre mig nedslået, og sagde: "Beskriv ikke din tilstand som sørgeligere, end den er." Hendes svar var meget mærkeligt.

"*Jeg er, som jeg er*! Ven, når du kommer her og måske finder, at her er bedrøvelse, så kan du ikke forandre det ved at styrte dig i materielle fornøjelser. *Vor bedrøvelse udgør den verden, vi lever i*. Det er ikke gerninger, der gør, at vi ikke har det godt. Det er den tilstand, hvori vi *blev født*. Moder, du siger, jeg døde uskyldig. Det har intet at sige. Havde jeg levet, ville jeg have voldt dig mere smerte, end du kan vide. Jeg har det bedre her. Jeg var ikke skikket til at kæmpe med verden, og jeg blev taget bort fra den, moder! Du må ikke blive bedrøvet over dette. Du må ikke."

("Hvad kan jeg gøre for at bringe dig nærmere til mig?")

"jeg ved ikke, hvad der kan bringe mig nærmere, men jeg er allerede hjulpet ved at have talt med dig. Der er en strålende stige – hvert trin er strålende. Jeg tror, jeg netop nu er kommet et trin op. Å, de guddommelige lærdomme er dunkle, moder! Forekommer det dig underligt at høre dit 'lille barn' sige noget, som om hun vidste det? Jeg går nu, farvel!"

Og så gik Florence. Den næste stemme, som talte, var mediets kontrol, og jeg bad hende om en beskrivelse af min datters person, som hun da så ud. Hun svarede: "Hendes ansigt er nedslået. Vi har forsøgt at opmuntre hende, men hun er meget bedrøvet. *Det er den tilstand, hvori hun blev født*. Enhver legemlig vanskabthed er tegnet på bestemt tilstand. Et svagt legeme er ikke altid tegn på en svag ånd, men det er dens *fængsel*, fordi ånden ellers kunne blive for lidenskabelig. Man kan ikke dømme om, hvorledes sjælen er vanskabt, fordi legemet er det. Det er ikke nødvendigt, at der er kræft i sjælen, fordi der er kræft i legemet. Men sjælen kan være for yppig – kan behøve en kræftskade til at holde igen."

Jeg har afskrevet samtalen ord for ord, efter de stenografiske optegnelser, der blev taget, da de blev udtalt, og når man erindrer, at hverken mrs. C. eller hendes mand vidste, at jeg havde mistet et barn – at de aldrig havde været i mit hus eller haft omgang med nogen af mine venner – må selv den mest skeptiske indrømme, at det var et meget mærkeligt træf, om ikke andet, at jeg fik sådan en meddelelse fra en fuldstændig fremmeds læber. Kun én gang senere talte Florence med mig gennem den samme kilde. Hun fandt beslægtede medier nærmere hjemmet og benyttede sig naturligvis af dem. Men den anden lejlighed var næsten lige så overbevisende som den første. Jeg gik en eftermiddag hen for at rådspørge min prokurator i strengeste fortrolighed om, hvorledes jeg skulle bære mig ad under nogle meget pinlige omstændigheder, og han gav mig sit råd. Næste morgen, da jeg sad ved frokosten, kom mrs. Cook løbende ind i mit værelse – hun boede endnu i Redhill – med en undskyldning for sit uceremonielle besøg; hun

gav som grund, at hun havde fået et bud til mig natten før, som Florence havde bedt hende aflevere øjeblikkeligt. Buddet lød således: "Sig min moder, at jeg var med hende i eftermiddags hos sagføreren, og hun skal *ikke* følge det råd, han gav hende, da det vil gøre fortræd i stedet for godt." Mrs. C. tilføjede: "Jeg ved naturligvis ikke, hvad Florence hentydede til, men jeg syntes, det var rigtigst, da jeg kom til byen, at lade Dem det vide straks."

Denne anekdotes styrke ligger ikke i sammentræffet; det mærkelige er, at en hemmelig samtale er blevet hørt og kritiseret. Men sandheden er, at da jeg havde større tillid til min synlige end til min usynlige rådgiver, holdt jeg mig til den første og fortrød det hele mit liv.

Den første samtale, jeg havde med Florence, gjorde stærkt indtryk på mig. Jeg vidste i forvejen, at min ubeherskede sorg havde været grunden til hendes legemes død før tiden, men det var aldrig faldet mig ind, at hendes sjæl ville føre virkningerne med til den usete verden. Det var mig en advarsel (og burde være det for alle mødre) om ikke at tage det højtidelige moderansvar på sig, uden man er i stand til at ofre sine egne følelser for børnene. Florence forsikrede mig dog, at hendes forbindelse med mig i min lykkeligere stilling snart ville løfte hendes ånd ud af dens nedtrykthed, og følgelig greb jeg enhver lejlighed til at se og tale med hende. I hele det følgende år var jeg til stede ved talrige seancer med forskellige medier, og mit åndebarn (som hun kaldte sig) undlod aldrig at åbenbare sig ved hver af dem, skønt naturligvis på forskellige måder. Ved nogle berørte hun mig blot og altid med en lille barnehånd, for at jeg kunne genkende den som hendes, eller lagde sin mund

mod min, for at jeg kunne føle arret på hendes læbe; ved andre talte hun eller skrev eller viste sit ansigt, men jeg var aldrig til stede ved en seance, hvor hun undlod at melde sin nærværelse. En gang i en mørk kreds – efter at der var blevet trukket i min og min nærmeste nabo lady Archibald Campbells kjole flere gange som for at vække vor opmærksomhed – åbnedes mørket foran os, og dér stod mit barn smilende til os som i en lykkelig drøm, idet hendes lyse hår bølgede om hendes tindinger og hendes blå øjne var fæstnede på mig. Hun var klædt i hvidt, men vi så ikke andet end hendes hoved og bryst, om hvilket hendes hænder holdt et draperi. Lady C. så hende lige så tydeligt som jeg. – En anden gang foreslog mr. William Eglinton mig at prøve på at frembringe åndeskrift på hans arm. Han sagde jeg skulle gå ind i et andet værelse og skrive navnet på den ven, jeg elskede højest i åndeverdenen, på et stykke papir, som jeg skulle rulle tæt sammen og bringe tilbage til ham. Det gjorde jeg og skrev John Powles' navn. Da jeg kom tilbage til mr. E., blottede han sin arm, holdt papiret til lyset, til det var blevet til tønder, og gned så sin arm med asken. Jeg vidste, hvad man ventede, der skulle ske. Navnet, der var skrevet på papiret, skulle vise sig med røde eller hvide bogstaver på mediets arm. De skeptiske vil vel sige, det var et tankelæsnings-kunststykke, og at mediet, da det vidste, hvad jeg havde skrevet, havde tillavet det skrevne i min fraværelse. Men til hans og min overraskelse læste vi, da han til sidst rystede asken af sin arm, skrevet med en dristig, tydelig hånd disse ord: "Florence er den kæreste" – som om mit åndebarn havde givet mig en blid irettesættelse, fordi jeg havde skrevet et andet navn end hendes. Det forekommer mig så underligt nu at

se tilbage og erindre, hvor melankolsk hun gerne var i begyndelsen, da hun kom tilbage til mig, for så snart hun havde indrettet en uafbrudt forbindelse mellem os, udviklede hun sig til den muntreste lille ånd, jeg nogensinde har kendt, og skønt hendes barndom nu er forbi, og hun er mere værdig, tankefuld og kvindelig, ser hun altid glad og lykkelig ud. Hun har åbenbaret sig ofte for mig med mr. Arthur Colman som medium. Hun har en gang i en mørk seance i en meget lille privat kreds (mediet blev hele tiden holdt fast) gået omkring i værelset som et barn, hvad hun jo også var, og kysset og talt med hver af de tilstedeværende efter tur – taget sofa- og stolebetræk af og lagt dem i en bunke midt på bordet – ombyttet de tilstedeværendes prydelser: Givet damerne herrernes slips om halsen og hængt damernes ørenringe i herrernes knaphuller – ganske som hun kunne have gjort, hvis hun endnu havde været hos os på Jorden som et lykkeligt, forkælet barn. Hun er i mørket kommet og har sat sig på mit skød, har kysset mit ansigt og mine hænder og ladet mig føle fejlen ved hendes mund med min egen. En smuk klar aften den 9. juli – min fødselsdag – kom mr. Colman ganske uventet for at besøge mig, og da jeg havde nogle venner hos mig, blev vi enige om at holde en seance. Det var umuligt at gøre værelset mørkt, da der kun var persienner for vinduerne, men vi rullede dem ned og sad i tusmørke. Det første, vi hørte, var Florences stemme, som hviskede: "En foræring på min kære moders fødselsdag", hvorpå der blev lagt noget i min hånd. Så gik hun over til en tilstedeværende dame og lagde noget i hendes hånd og sagde: "Og en foræring til min kære moders veninde." Jeg vidste straks ved at føle på det, at det, Florence havde givet mig,

var en perlekrans, og da jeg vidste, hvor ofte sager under lignende omstændigheder kan bringes omkring i værelset, sluttede jeg, at det var en, som lå på kamingesimsen i min dagligstue, og jeg sagde det. "Aimée", mediets nærmeste kontrols stemme svarede mig. "De tager fejl," sagde hun. "Florence har givet Dem en perlekrans, De aldrig har set før. Hun var overordentlig ivrig efter at give Dem en gave på Deres fødselsdag; så gav jeg hende perlerne, som var begravet med mig. De kom fra min kiste. Jeg holdt dem i min hånd. Alt, hvad jeg beder Dem om, er, at De ikke vil vise dem lille Arthur, før jeg giver Dem lov. Han er ikke rask nu, og synet af dem vil overvælde ham."

Jeg var højlig forbavset, men naturligvis fulgte jeg hendes anvisninger, og da jeg havde lejlighed til at undersøge perlerne, fandt jeg virkelig, at jeg ikke kendte dem, og at de ikke før havde været i mit hus. Den gave, min veninde havde fået, var en stor uindfattet topas. Perlekransen var af udskåret træ og stål. Det var først måneder efter, at jeg fik lov til at vise den til Arthur Colman. Han genkendte den straks som en, han selv havde lagt i "Aimée"s hænder, da hun lå i sin kiste, og da jeg så, hvor synet af dem rørte ham, fortrød jeg, at jeg havde sagt ham noget om det. Jeg tilbød at overlade ham perlerne, men han ville ikke modtage dem, og de er i min besiddelse den dag i dag.

Men det, som ud over alle tvivl skulle bevise, at den ånd, jeg stod i forbindelse med, var det barn, jeg havde bragt til verden, står endnu tilbage. Mr. Will. Harrison, udgiver af "Spiritisten", som efter 17 års tålmodige spiritistiske undersøgelser aldrig havde fået et personligt bevis på, at hans venner eller slægt var vendt tilbage, skrev til mig, at han havde fået bud fra sin nylig

afdøde veninde mrs. Stewart om, at, hvis han ville "sidde" med mediet Florence Cook og en eller to ligesindede personer, ville hun gøre sit bedste for at vise sig for ham i sin jordiske skikkelse og give ham det bevis, han så længe havde søgt efter. Mr. H. bad mig derfor, om jeg ville mødes med ham og miss Kidlingbury – sekretæren ved den Britiske Nationale Spiritistforening – og holde en seance med miss Cook, hvilket jeg gik ind på, og vi mødtes derfor i et af foreningens værelser. Det var et meget lille værelse uden tæppe og møbler, så vi tog tre rørstole ind til at sidde på. Tværs over det ene hjørne af værelset, omtrent 2 alen fra gulvet, sømmede vi et gammelt, sort sjal fast og anbragte en pude bagved, for at miss C. kunne læne sit hoved til den. Miss Cook, som var en brunette med en lille, tynd skikkelse, mørke øjne og mørkt hår, som hun bar i en masse krøller, var iført en grå merinos kjole, pyntet med karmoisinrøde bånd. Hun sagde til mig, før hun satte sig, at hun i den sidste tid var blevet urolig under sin "trance" og var kommet i vane med at gå rundt i kredsen, og hun bad mig som ven (for vi var blevet venner på den tid) om at skænde på hende, hvis det skulle hænde, og befale hende at gå tilbage, som om hun var et barn eller en hund. Efter at hun havde sat sig ned på gulvet bag det sorte sjal (så man kunne se hendes grå merinos nederdel) og lagt sit hoved mod puden, skruede vi gassen lidt ned og satte os på de tre rørstole. Mediet viste sig først meget uroligt, og vi hørte hende skænde på ånderne, fordi de behandlede hende så hårdt. Få minutter efter bevægedes det sorte sjal skælvende, og en stor, hvid hånd blev flere gange rakt frem og trukket tilbage. Jeg havde aldrig set mrs. Stewart (for hvem vi udtrykkelig "sad") i live og kunne derfor ikke kende

hånden, men vi lagde alle mærke til, hvor stor og hvid den var. Et minut efter blev sjalet løftet op og en kvindelig skikkelse kravlede frem fra det på hænder og knæ og rejste sig så op og betragtede os. Det var umuligt i det svage lys og i den afstand, hun stod fra os, at genkende ansigtstrækkene, så mr. H. spurgte, om det var mrs. Stewart. Skikkelsen rystede på hovedet. Jeg havde mistet en søster få måneder før, og den tanke fo'r igennem mig, at det kunne være hende. "Er det dig, Emilie?" spurgte jeg; men hun rystede stadig benægtende på hovedet, og et lignende spørgsmål fra miss Kidlingbury med hensyn til en af hendes venner fik det samme svar. "Hvem *kan* det dog være?" sagde jeg til mr. H.

"Moder! Kender du mig ikke?" lød Florences hviskende stemme. Jeg fo'r op for at, nærme mig hende og udbrød: "Oh, mit elskede barn! Jeg har aldrig troet, jeg skulle møde dig her!" Men hun sagde: "Gå tilbage til din stol, så vil jeg komme til dig!" Jeg satte mig igen, og Florence gik over værelset og satte sig på mit skød. Hun var mere utilhyllet ved denne lejlighed end nogen materialiseret ånd, jeg nogensinde har set. Hun havde intet på hovedet, men hendes hår, som hun synes at have en umådelig masse af, faldt ned over hendes ryg og dækkede hendes skuldre. Hendes arme var bare ligesom hendes fødder og en del af hendes ben, og den dragt, hun havde på, var ikke af nogen bestemt facon eller stil, men så ud som en masse alen blødt, tykt musselin, der var slynget om hendes legeme fra brystet til nedenfor knæene. Hun var tung – vejede måske 5 lispund – og var vel ved magt. Hun var virkelig den gang, og har i flere år syntes at være sin søster Eva så lig i størrelse og skikkelse, at jeg altid lægger mærke til ligheden mellem dem.

Denne seance fandt sted, da Florence må have været omtrent 17 år gammel.

"Florence, min yndling," sagde jeg, "er det *virkelig* dig?" – "Skru gassen op," svarede hun, "og se på min mund." Mr. H. gjorde, som hun bad om, og vi så alle tydeligt *den mærkelige fejl ved læben*, som hun var født med – en fejl, må man huske, som de mest erfarne læger sagde, var *så sjælden, at de aldrig havde set den før*. Hun åbnede også munden, for at vi kunne se, at hun intet svælg havde. Jeg lovede ved begyndelsen af denne bog at holde mig til kendsgerninger og overlade slutningerne, der kunne drages af dem, til mine læsere; derfor vil jeg ikke afbryde min fortælling for at gøre nogen bemærkning om dette uimodsigelige bevis på identitet. Jeg ved, det gjorde mig målløs og rørte mig til tårer. I dette kritiske øjeblik udbrød pludselig miss Cook, som havde klaget og rørt sig en hel del bag det sorte sjal: "Jeg kan ikke udholde dette længere", og gik frem i værelset. Dér stod hun i sin grå dragt med de karmoisinrøde bånd, mens Florence sad på mit skød i sit hvide draperi. Men kun et øjeblik, for så snart mediet kom helt til syne, sprang ånden op, og styrtede om bag gardinet. Da jeg erindrede miss C.s opfordring til mig, skændte jeg ordentlig på hende, fordi hun forlod sin plads, indtil hun klynkende sneg sig tilbage til sin tidligere stilling. Sjalet havde næppe lukket sig bag hende, før Florence igen viste sig, klyngede sig til mig og sagde: "Lad hende ikke gøre det igen. Hun forskrækker mig så meget." Hun skælvede virkelig over det hele. "Hvorfor, Florence," svarede jeg, "vil du sige, at du bliver forskrækket for dit medium? I denne verden er det os stakkels dødelige, der er bange for ånderne." – "Jeg er bange for, at hun vil sende mig bort, moder," hviskede hun.

Miss Cook forstyrrede os dog ikke mere, og Florence blev hos os endnu i nogen tid. Hun lagde sine arme om min hals og sit hoved på mit bryst og kyssede mig mange gange. Hun tog min hånd, bredte den ud og sagde, hun var vis på, jeg kunne kende hendes hånd, når hun stak den udenfor gardinet, fordi den lignede min så meget. Jeg havde megen sorg den gang, og Florence sagde mig, at grunden til, at Gud havde tilladt hende at vise sig for mig i sin jordiske vanførhed, var den, at jeg skulle blive vis på, at det var hende selv, og at spiritismen var en sandhed, der kunne trøste mig. "Undertiden tvivler du, moder," sagde hun, "og tror, dine øjne og øren har bedraget dig; men efter dette må du aldrig tvivle mere. Tro ikke, jeg ser sådan ud i åndernes land; den fejl har for længe siden forladt mig. Men jeg tog den på i aften for at gøre dig sikker. Græm dig ikke, kære moder. Husk, jeg er dig altid nær. Ingen kan tage mig bort. Dine jordiske børn kan vokse op, drage ud i verden og forlade dig, men du vil altid have dit åndebarn nær ved dig." Jeg beregnede ikke og kan ikke beregne, hvor længe Florence var synlig den gang. Mr. H. sagde mig senere, at hun blev næsten 20 minutter. Men hendes utvivlsomme nærværelse var så forbavsende for mig, at jeg kun kunne tænke på, at hun var der – at jeg virkelig holdt i mine arme det lille barn, jeg med egen hånd havde lagt i kisten – at hun ikke var mere død end jeg, men var blevet en voksen kvinde. Så sad jeg med armene tæt om hende og mit hjerte bankende mod hendes, indtil kraften tog af, og Florence var nødt til at give mig et sidste kys og forlade mig – bedøvet og forvirret af, hvad der så uventet var hændt. To andre ånder materialiseredes og viste sig, efter at hun havde forladt os, men da ingen af dem var mrs. Stewart,

var seancen, hvad mr. H. angår, uheldig. Jeg har set og hørt Florence ved mange lejligheder foruden den, jeg har fortalt om, men ikke med det mærke på munden, som hun forsikrer mig, aldrig vil bedrøve nogen af os mere. Jeg kunne fylde sider med beretninger om hendes nydelige, kærlige væsen og hendes kærlige og undertiden højtidelige budskaber, men jeg har fortalt så meget af hendes historie, som kan interessere en almindelig læser. Det har været vidunderligt for mig at lægge mærke til, hvor hendes væsen og samkvemsmidler har forandret sig i årenes løb. Det var et enfoldigt barn, som ikke forstod at udtrykke sig, da hun viste sig for mig i 1873. Det er en kvinde fuld af råd og øm advarsel, som kommer til mig i 1890. Men endnu er hun kun 19 år. Da hun nåede den alder, fortalte Florence mig, at hun aldrig ville blive ældre i år eller udseende, og at hun havde nået toppunktet for kvindelig udvikling i åndeverdenen. Endnu i aften –juleaften – da jeg skriver hendes historie, kommer hun til mig og siger: "Moder, du må ikke give efter for bedrøvede tanker. Fortiden er forbi. Lad den være begravet i de velsignelser, du har tilbage." Og mellem de største af dem regner jeg min tro på mit åndebarns tilværelse.

9. Emilies historie

Min søster Emilie var min faders tredje datter og var adskillige år ældre end jeg. Hun var smuk – strengt taget måske den smukkeste af familien – og ganske ulig de andre. Hun havde sort hår og sorte øjne, en bleg teint, velformet næse og små, smalle hænder og fødder. Men hendes skønhed havde nogle småfejl – så ubetydelige, at de ikke bemærkedes af fremmede, men var vel kendte af hendes fortrolige venner. Hendes mund var lidt skæv, den ene skulder var en halv tomme højere end den anden, hendes fingre var ikke ganske lige, hendes tæer heller ikke, og hendes hofter svarede til hendes skuldre. Hun var begavet, havde mange talenter og et lykkeligt, tilfreds sind. Hun var gift med dr. Henry Norris i Charmouth i Dorsetshire og levede dér i mange år før sin død. Hun var en udmærket hustru og moder, en god veninde og en oprigtig kristen; jeg tror aldrig, der har levet en bedre, mere alvorlig og opofrende kvinde i denne verden. Men hun havde stærke følelser og i nogle ting var hun bigot. En af dem var spiritismen. Hun modsatte sig af al magt, at den endog blot blev omtalt, erklærede, at den var djævelsk, og undlod aldrig at dadle mig, fordi jeg gav mig af med noget så ondt og ugudeligt. Hun var derfor omtrent den sidste, jeg havde ventet ville benytte sig af den for at sætte sig i forbindelse med sine venner.

Min søster Emilie døde den 20. april 1875. Hendes død kom af et pludseligt anfald af brystbetændelse og var ganske uventet. Jeg var ved at spise tidligt til middag med mine børn den dag, da jeg fik et telegram fra min svoger, der lød således:

"Emilie meget syg, vil telegrafere, når der indtræffer forandring." Jeg havde lige afsendt et svar for at spørge, om jeg skulle komme til Charmouth eller kunne være til nogen nytte, da et andet bud kom: "Alt forbi! Hun døde roligt klokken 2." De, som har fået lignende rystelser, kan forstå, hvad jeg følte. Jeg var ganske bedøvet og kunne ikke fatte, at min søster var gået bort fra os, så fuldstændig uventet havde efterretningen været. Jeg gjorde de nødvendige forberedelser for at tage til begravelsen, men mit hoved var kun fuldt af tanken om Emilie hele tiden og af formodninger om, *hvordan* hun var død, og hvoraf hun var død (for det var mig endnu ubekendt), og hvad hun havde tænkt og sagt; frem for alt, hvad hun tænkte og følte i dette øjeblik. Jeg gik til hvile med forvirret hjerne og lå den halve nat lysvågen og stirrede ud i mørket og undrede mig over, hvor min søster var. Dette var det rette tidspunkt for mine hjerneorganer at spille mig et puds og fremmane den person, som jeg tænkte på. Men jeg så intet; ingen lyd afbrød stilheden, mine øjne hvilede kun på mørket. Jeg var ganske skuffet og sagde det om morgenen til mine børn. Jeg elskede min søster Emilie højt, og jeg håbede, hun ville være kommet for at sige mig farvel. Den følgende nat var jeg udmattet af mangel på søvn og af den sindsbevægelse, jeg havde gennemgået, og da jeg gik i seng, var jeg meget søvnig. Jeg havde dog ikke sovet længe, før jeg blev vækket – jeg kan næppe sige, af hvad – og der ved siden af min seng stod Emilie og smilede til mig. Da jeg mistede min lille Florence, var Emilie ugift, og hun havde haft stor interesse for mit stakkels lille barn og havde plejet hende i hendes korte levetid, og jeg tror virkelig, hun sørgede over tabet af hende, for hun bar (skønt hun selv havde børn) altid et billede

af Florence i en medaljon ved sin urkæde. Da Emilie døde, havde jeg naturligvis i nogen tid stået i forbindelse med mit åndebarn, og da min søster viste sig for mig den nat, lå Florence i hendes arme med hovedet hvilende på hendes skulder. Jeg kendte straks dem begge, og det eneste, som forekom mig underligt, var, at Emilies lange sorte hår var kæmmet lige tilbage på kinesisk vis og gjorde, at hendes pande så unaturlig høj ud. Dette gjorde så meget større indtryk på mig, som vi alle har sådanne høje pander uden hår ved tindingerne, så vi aldrig har kunnet bære håret på den omtalte måde. Med denne undtagelse så min søster smuk og meget lykkelig ud, og min lille pige klyngede sig kærligt til hende. Emilie talte ikke højt, men hun blev ved at se ned på Florence og op på mig, mens hendes læber dannede ordene "lille barn", hvilket var det navn, hvormed hun altid omtalte mit åndebarn. Om morgenen omtalte jeg til mine ældste pigebørn, hvad jeg havde set, og tilføjede: "Jeg kendte næppe kære tante Emilie med håret glattet sådan tilbage."

Dette syn havde jeg onsdag nat, og den følgende fredag rejste jeg ned til Charmouth for at være til stede ved begravelsen, som var bestemt til om lørdagen. Jeg fandt allerede min søster Cecil dér; så snart vi var alene, sagde hun til mig: "Jeg er så glad over, at du kom i dag; jeg ville gerne have, at du skulle ordne Emilie pænt i kisten. Tjenestefolkene havde gjort hende i stand, inden jeg kom, og hun ligner slet ikke sig selv. Men jeg har ikke kraft til at røre ved hende." Det var sent om aftenen, men jeg tog straks et lys og gik med Cecil ind i ligværelset. Vor søster lå, bleg og rolig, med smil på læberne, omtrent som hun havde vist sig for mig, og med *alt sit sorte hår kæmmet tilbage fra panden*.

Tjenestefolkene havde ordnet det således, da de syntes, det så pænere ud. Det var umuligt at gøre nogen forandring før om morgenen, men da vor kære søster blev båret til graven, indrammede håret hendes døde ansigt med de bølgende krøller, hvori det altid faldt, når det var løst; en krans af blomstrende syrener lå om hovedet, et kors af violer på brystet, og i hendes voksagtige, smukt formede hænder holdt hun tre høje hvide liljer. Jeg omtaler dette, fordi hun er kommet til mig siden med netop sådanne blomster for at sikre sig at blive genkendt. Efter begravelsen fortalte min svoger mig enkelthederne ved hendes sidste sygdom. Han fortalte mig, at mandag eftermiddag, da hendes sygdom først tog en alvorlig vending, og hun (som han sagde) blev vild, talte hun stadig til sin fader, kaptajn Marryat, som hun var knyttet til ved en ærbødig kærlighed, og som hun forsikrede, sad ved hendes seng. Hendes tale var fuldstændig fornuftig og kun afbrudt, når hun ventede svar på sine egne bemærkninger. Hun talte til ham om Langham og alt, hvad der var sket dér, og udtalte udtrykkelig sin overraskelse over, at han havde skæg og sagde: "Vokser håret dér, fader?" Denne beretning gjorde så meget mere indtryk på mig, som dr. Norris, ligesom de fleste andre læger, tilskrev dette en forvirret hjernes fordrejede indbildningskraft. Og dog er min fader (som jeg aldrig har set siden hans død) blevet beskrevet for mig af forskellige clairvoyanter og altid, som om *han havde skæg*, noget, han aldrig havde i sin levetid, da det var mode for søofficerer kun at have bakkenbarter. På alle billeder bliver han fremstillet som tæt raget, og han er en så bekendt mand, så man skulle tro, at clairvoyanterne (hvis de forstillede sig) ville følge den nøgle,

hans portrætter giver, når de beskrev hans personlige ejendommeligheder.

I nogen tid efter min søster Emilies død, hørte jeg ikke mere noget om hende, og af de grunde, jeg har givet, ventede jeg aldrig at se hende igen, før vi mødtes i åndeverdenen. Omtrent to år efter hendes død købte min mand oberst Lean imidlertid to billetter til en række seancer, der skulle holdes i det Britiske Nationale Spiritistselskabs lokaler med mr. William Eglinton som medium. Det var første gang, vi havde set eller "siddet" sammen med mr. E., men vi havde hørt en hel del om hans evner og var nysgerrige efter at prøve dem. Den første aften, som var en lørdag, samledes vi med et selskab på 12 personer, alle fuldstændig fremmede, i de omtalte lokaler, som var behageligt oplyste ved gas. Mr. E., som var en ung mand med anlæg til korpulence, gik ind i lønkammeret, som var anbragt midt blandt os med tilskuere hele vejen rundt om.

Det var som et stort skab, lavet af træ og delt i to dele; skillerummet var af ståltråd, så at mediet kunne lukkes inde i det, og et gardin trækkes foran begge afdelingerne. Lidt efter råbte en stemme til os, at vi ikke skulle blive forskrækkede, da mediet kom ud for at få mere kraft, og mr. E., i "trance" og iført sorte klæder, kom ud af skabet og begyndte at gå rundt i kredsen. Han berørte hver især, men standsede først, da han kom til oberst Lean, foran hvem han blev stående i nogen tid og strøg magnetisk ned ad hans ansigt og skikkelse. Så vendte han sig om for at gå ind igen i skabet, men idet han gjorde det, bevægede en inde fra gardinet, og mr. E. *holdt virkelig gardinet til side for at tillade den materialiserede skikkelse at gå ud*, før han selv gik ind i skabet. Den skikkelse, som viste sig, var en kvinde,

klædt i løse, hvide klæder, som faldt ned til hendes fødder. Hendes øjne var sorte, og hendes lange sorte hår faldt ned over hendes skuldre. Jeg anede straks, hvem hun var, men enhver i kredsen var så vis på, hun kom til ham eller hende, at jeg intet sagde, men kun i mit stille sind bad om, at jeg, hvis det var min søster, da måtte få et bevis på hendes identitet. Den følgende aften (søndag) "sad" oberst Lean og jeg sammen, og da kom Emilie til bordet for at forsikre os, at det var hende, vi havde set, og at hun ville vise sig igen om mandagen og da mere tydelig. Jeg bad hende om at tænke på et eller andet middel, hvormed hun kunne bevise sin identitet med den ånd, som da talte med os, og hun sagde: "Jeg vil holde min højre hånd op." Oberst Lean rådede mig til ikke at omtale dette løfte til nogen, for at vi kunne være visse på bevisets rigtighed. Følgelig samledes vi mandag aften til vor anden seance med mr. E., og den samme skikkelse viste sig, kom meget tættere hen til os og *løftede den højre hånd*. Oberst Lean, som var meget ængstelig for at blive bedraget af sine egne sanser, spurgte selskabet, hvad ånden gjorde. "Kan De ikke se det?" var svaret, "hun holder sin højre hånd op."

Ved denne lejlighed kom Emilie med alle sine gamle ejendommeligheder, og det ville ikke have været muligt (i det mindste for mig) at tage fejl af hende, selv uden det bevis, hun havde lovet at give os.

Den næste forbavsende forsikring om hendes nærhed fik jeg på en meget mere uventet måde. Om efteråret det følgende år boede vi i et pensionat i Rue de Vienne i Bruxelles sammen med en hel mængde engelske gæster, som vi aldrig havde set nogen af, før vi kom dér i huset. Blandt dem var der flere unge piger,

som aldrig før havde hørt om spiritismen, og som var meget interesserede i at høre på fortællingen om vore erfaringer. En aften, da jeg ikke var rask og var blevet på mit eget værelse, fik nogle af disse unge damer fat på oberst Lean og sagde: "Å, kom endelig og sid med os i mørket og fortæl os spøgelseshistorier." At sidde i mørke og fortælle spøgelseshistorier for 5-6 kønne unge piger er jo en beskæftigelse, få mænd ville have noget imod, og de var snart skjult i den mørke, tomme spisestue. Blandt dem var der en ung pige på 16 år, miss Helen Hill, som aldrig havde vist mere interesse end de andre for den slags ting. Efter at de havde siddet i mørke i nogle minutter, sagde hun til oberst L.: "Ved De, at jeg kan se en dame på den anden side af bordet ganske tydeligt, og hun nikker og smiler til Dem." Obersten spurgte, hvordan den dame så ud. "Hun ser meget godt ud," svarede pigen, "med mørke øjne og mørkt hår, men hun synes at ville have mig til at lægge mærke til hendes ring. Hun bærer en ring med en stor blå sten i og af sådan en løjerlig form, og hun bliver ved at dreje den rundt og rundt om sin finger og peger på den. Nu har hun rejst sig og går rundt i værelset. Tænk blot, hun holder sine fødder op, for at jeg skal se dem! De er bare og hvide, men tæerne er krogede." Så blev miss Hill forskrækket og bad om at få lys. Hun erklærede, at skikkelsen var kommet tæt hen til hende og havde revet kniplingerne af ved hendes håndled. Da der blev tændt lys, og hendes dragt blev undersøgt, var en rynket kniplingsstrimmel, som var riet i hendes ærme den morgen, fuldstændig forsvundet. De unge damer blev nervøse og forlod værelset, og oberst Lean, som syntes, at den beskrivelse, som Helen Hill havde givet af ånden, passede på min søster Emilie, kom lige op

til mig og overraskede mig med et pludseligt spørgsmål, om hun havde plejet at gå med en særegen ring (for han havde ikke set hende i flere år før hendes død). Jeg fortalte ham, at hendes yndlingsring var en usleben turkis – så stor og ujævn, at hun plejede at kalde den "sin kartoffel". "Havde hun nogen ejendommelighed ved fødderne?" fortsatte han ivrigt. "Hvorfor vil du vide det?" sagde jeg, "hun havde krogede tæer, det er det hele." "Du gode Gud!" udbrød han, "så har hun været hos os i spisestuen." Jeg har aldrig siden truffet miss Hill, og jeg er ikke i stand til at sige, om hun har udvist i nogen videre grad at besidde clairvoyantevner; men hun gjorde det visselig ved denne lejlighed i en mærkelig grad, for hun havde aldrig nogensinde hørt om min søster Emilies eksistens og blev meget forvirret og ærgerlig, da hun fik at vide, at det syn, hun havde beskrevet, var virkelighed og ikke indbildning.

10. Historien om den grønne dame

Den historie, jeg nu skal fortælle, hændte for kort tid siden, og hver enkelthed er mig så frisk i minde, som om jeg havde hørt og set den i går. Mrs. Guppy-Volckman har længe været kendt i spiritistverdenen som et meget kraftigt medium og også som én, der har stor privat interesse for spiritismen, hvad ikke alle medier har. Hendes midler tillader hende også at tilfredsstille alle luner; og da hun hørte, at der i et vist hus i Broadstairs var spøgelser, blev hun ivrig efter at forvisse sig om sandheden. Da huset var tomt, skaffede hun sig nøglerne fra værten og begav sig alene på opdagelsesrejse. Hun var den gang lige kommet sig af en meget farlig sygdom, som havde efterladt en delvis lamhed i benene. Det var derfor med betydelig vanskelighed, at hun nåede op til dagligstuen i huset på første sal, og da hun var kommet dér, slap hun sine krykker og satte sig ned på gulvet for at komme til kræfter. Mrs. V. var nu ganske ene. Hun havde lukket den forreste dør efter sig og hun var desuden næsten hjælpeløs, da det var med stor vanskelighed, hun kunne rejse sig uden hjælp. Det var en sommeraften hen imod skumringen, og hun sad på det bare gulv i det tomme hus og ventede på at se, hvad der ville ske. Nogen tid efter (jeg fortæller denne del af historien, som jeg fik den fra hendes læber), hørte hun en raslende eller fejende lyd, som om et langt silkeslæb kom ned ad trapperne, der var uden tæpper, fra etagen oven over. Værelset, hun sad i, stod i forbindelse med et andet, som førte ud til

gangen, og det varede ikke længe, før døren mellem disse to værelser åbnedes, og en kvindeskikkelse viste sig. Hun trådte meget forsigtigt ind i værelset, hvori mrs. V. sad, og begyndte at gå rundt i det, følende sig frem langs væggene, som om hun var blind eller fuld. Hun var klædt i en grøn atlaskes kjole, som slæbte efter hende; rundt om den øverste del af hendes legeme var der en slags skærf af hvidt skinnende stof som silkegaze, og på hendes hoved var der en slags sort fløjlshue eller hætte, og neden for den faldt hendes lange sorte hår ned ad ryggen. Skønt mrs. V. hele sit liv var vant til alle slags åbenbarelser, sagde hun til mig, at hun aldrig før var blevet så forskrækket. Hun forsøgte at rejse sig, men da hun følte, at hun ikke kunne gøre det i en fart, skreg hun af frygt. Så snart hun gjorde dette, vendte kvinden sig om og løb ud af værelset, tilsyneladende ligeså forskrækket som hun. Mrs. V. fik fat på sine krykker, rejste sig med besvær, fandt vej ned ad trapperne og slap ud af huset i god behold. De fleste mennesker ville aldrig mere være gået derind igen. Hun derimod havde en sammenkomst med værten og købte virkelig på stedet huset og tog det i besiddelse; så snart det var møbleret og færdigt til beboelse, indbød hun en del venner til at komme og være hos hende i Broadstairs og gøre bekendtskab med "Den grønne Dame", som vi havde døbt hende. Oberst Lean og jeg var mellem gæsterne, som med vor vært og værtinde udgjorde et selskab på 12 personer. Vi samledes en smuk julidag, og huset så fornøjeligt nok ud med sine store værelser og vinduer ud mod søen. Det værelse, hvor mrs. V. havde set synet, var møbleret som dagligstue, og det tilstødende værelse, som kun var skilt fra det større ved en portiere, havde hun for bekvemmeligheds skyld taget til

soveværelse. Den første aften, vi sad, var klokken omtrent 7, og det var så lyst, at vi rullede alle persiennerne ned, hvilket dog kun hjalp lidt. Vi havde intet skab eller gardiner eller mørke; for det var fuldmåne på den tid, og de dansende, spillende bølger var ganske synlige gennem mellemrummene i persiennerne. Vi sad ganske simpelt om bordet og holdt hænderne i en uafbrudt cirkel og lo og passiarede sammen. Få minutter efter sagde mrs. V., at noget rejste sig ved siden af hende fra tæppet, og kort efter var "Den grønne Dame" synlig for os alle, stående mellem mediet og mr. William. Hun var ganske, som hun var beskrevet for os både i dragt og udseende, men hendes ansigt var så hvidt og koldt som et lys og hendes øjne var lukkede. Hun bøjede sig over bordet og førte sit ansigt tæt hen til hver af os efter tur, men hun syntes ikke at være i stand til at tale. Efter at have været hos os omtrent 10 minutter, sank hun, som hun var steget op, gennem tæppet og forsvandt. Den næste aften, nøjagtig under de samme omstændigheder, kom hun igen. Denne gang havde hun åbenbart fået mere livskraft i en materialiseret tilstand, for da jeg indtrængende opfordrede hende til at sige mig sit navn, hviskede hun, skønt med megen vanskelighed: " Julie!" og da lady A. bemærkede, at hun syntes, hun ingen hænder havde, rakte ånden pludselig en lille hånd ud og greb krøllerne på hendes pande så voldsomt, at det gjorde ondt. Uheldigvis nødte mr. Williams' professionelle pligter ham til at forlade os den følgende dag, og mrs. V. havde så nylig været syg, at hun ikke kunne "sidde" alene, så vi var ikke i stand til at holde nogen anden seance for "Den grønne Dame" under vort besøg. Men vi var endnu ikke færdige med hende. En aften sad mrs. Bellew og jeg i karnapvinduet i dagligstuen i

mørkningen og diskuterede en meget privat sag, da jeg (som jeg troede) så min værtindes pige løfte portieren, som hang mellem værelserne, og stå dér i en lyttende stilling. Jeg gav straks mrs. V. et vink. "Lad os tale om noget andet," sagde jeg sagte, "Jane er i Deres soveværelse." – "Nej, hun er ikke," var svaret. "Men jeg så hende løfte portieren," påstod jeg, "hun har lige nu ladet den falde." – "De tager fejl," svarede min værtinde, "Jane er gået til stranden med barnet." Jeg følte mig sikker på, at jeg *ikke* havde taget fejl, men jeg tav stille og sagde ikke mere. Samtalen blev genoptaget, og da vi var dybt inde i den delikate sag, viste kvinden sig anden gang.

"Mrs. Volckman," hviskede jeg, "Jane er her virkelig. Hun har lige set ind igen."

Min veninde rejste sig fra sin plads. "Kom med mig," sagde hun, "og jeg skal overbevise Dem om, at De har uret."

Jeg fulgte hende ind i soveværelset, hvor hun viste mig, at døren til gangen var låset *indvendig*.

"Ser De nu," sagde hun, "at ingen anden end "Den grønne Dame" kunne komme ind i værelset, undtagen gennem det, hvori vi sad?"

"Så må det have været "Den grønne Dame"," svarede jeg, "for jeg så ganske sikkert en kvinde stå i døren."

"Det er sandsynligt nok," sagde mrs. V., "men hvis hun kommer igen, skal hun have den ulejlighed at trække gardinerne tilbage."

Og derpå tog hun gardinholderne af og trak portieren, som bestod af to gardiner, sammen tværs over døråbningen. Vi var næppe igen kommet hen til vore pladser i karnapvinduet, før de to gardiner blev trukket rask til side, så messingringene raslede

på gardinstangen, og "Den grønne Dame" stod i den åbning, vi lige var gået igennem. Mrs. V. sagde, hun ikke skulle være bange, men komme frem og tale med os; men det kunne hun tilsyneladende ikke og stod kun dér i nogle minutter og stirrede på os. Jeg var så uforsigtig at forlade min plads og nærme mig hende i den hensigt at gøre mig gode venner med hende, da hun lod gardinerne falde. Jeg gik straks gennem dem ind på den anden side og fandt soveværelset tomt og døren låset indvendig som før.

11. Munkens historie

En dame ved navn Uniacke, som boede i Brügge, aflagde et besøg hos mig i London, traf William Eglinton og havde en seance med ham, hvorover hun var så henrykt, at hun straks indbød ham til at komme og besøge hende i udlandet, og da min mand og jeg netop ville tage over til Brügge for at besøge min søster, som også boede dér, rejste vi sammen, og mr. E. boede i mrs. Uniackes hjem, mens vi boede hos vore egne slægtninge. Mrs. U. var selv et medium og havde allerede oplevet nogle meget støjende og voldsomme demonstrationer i sit eget hus. Hun havde derfor alt parat til sin gæst og havde indrettet et værelse med et skab og gardiner for vinduerne og alt, hvad der var nødvendigt. Men til hendes store sorg blev vi ved den første seance underrettet af mr. Eglintons kontrol, "Joey", om, at alle fremtidige seancer skulle finde sted i min søsters hus i stedet for. Der blev ikke givet os nogen grund for forandringen; det blev simpelthen befalet os at adlyde. Min søsters hus var temmelig besynderligt, og jeg har allerede hentydet til det og til nogle af de syner og lyde, som det var hjemsøgt af, i kapitlet *Optiske illusioner*. Bygningen er så gammel, at dens oprindelse helt er glemt. En sten, der er sat ind i en af murene, bar en indskrift om, at den var blevet restaureret i året 1616. Og en forældet plan af byen viser, at den har været i sin nuværende tilstand i 1562. Men før den tid – sandsynligvis omkring det 13. århundrede – antager man, at den med 3 huse på hver side har udgjort et kloster, men der er ingen trykte beretninger om dette. Under bygningen er der

underjordiske gange – fyldt med skrammel – som fører ingen véd hvorhen. Jeg havde opholdt mig i huset flere gange før og altid følt ubehagelige virkninger af det, hvad jeg har fortalt, især i et stort værelse i stueetagen, som da brugtes til dagligstue, men som man sagde, oprindelig havde været klostrets kapel. Andre havde følt det samme som jeg, skønt vi aldrig havde haft årsag til at formode, der var nogen særlig grund til det. Men da vi udtrykte nysgerrighed efter at få at vide, hvorfor Joey ønskede, vi skulle holde vor seance i min søsters hus, fortalte han os, at mediet ikke var blevet ført over til Brügge for *vor* fornøjelse eller opbyggelse, men at der var et stort værk at gøre dér, og at mrs. U. var blevet udtrykkelig påvirket, for at hun skulle indbyde ham, for at en højere magts hensigter kunne blive udført. Følgelig bragte mrs. U. næste aften mr. E. over til min søsters hus, og da Joey var blevet bedt om at vælge et værelse til seancen, valgte han en entresol, som ved to små gange førte til soveværelserne. Da soveværelsesdørene var blevet låset og et mørkt gardin hængt for indgangen til en af disse gange, erklærede Joey, at det var et udmærket kabinet. Så samledes vi i dagligstuen for at musicere og passiare, da vi havde i sinde at holde seancen senere om aftenen. Selskabet bestod kun af mediet, mrs. U., min søster, min mand og mig. Efter at jeg havde sunget en sang eller to, blev mr. E. urolig og gik bort fra klaveret, idet han sagde, at påvirkningen var ham for stærk. Han begyndte at gå frem og tilbage i værelset og stirrede stift på døren, for hvilken der hang en portiere. Flere gange udbrød han med rynket pande: "Hvad er der i vejen med den dør? Der er noget meget mærkeligt ved den." En gang nærmede han sig den hurtig, men Joeys stemme

hørtes bag den, sigende: "Ja, kom ikke for nær." Mr. E. trak sig da tilbage til en sofa og syntes at kæmpe voldsomt med en eller anden ubehagelig påvirkning. Han gjorde korsets tegn og udstrakte så fingrene mod døren som for at besværge den; endelig brast han i en spottende, hånlig latter, som varede i nogle minutter. Da den var forbi, kom der et djævelsk udtryk over hans ansigt. Han knyttede hænderne, skar tænder og begyndte at famle sig frem til døren i en sammenkrøben stilling. Vi antog, at han ville gå op til det værelse, hvor kabinettet var, og lod ham gå. Han kravlede snarere, end han gik, op ad de stejle tårntrapper, men da han nåede toppen, kom han pludselig til sig selv og veg flere skridt tilbage. Min mand var heldigvis lige bagved ham og frelste ham fra et fald. Han beklagede sig meget over påvirkningen og over en smerte i hovedet, og vi satte os ved bordet for at få at vide, hvad der skulle gøres. Få sekunder efter havde den samme ånd besat ham. Han forlod bordet og famlede sig frem til soveværelserne, lyttende tilsyneladende efter enhver lyd, og i hånden holdt han en indbildt kniv, som han af og til løftede som for at støde til. Udtrykket i mr. E.s ansigt under denne besættelse var for forfærdeligt til, at det kan beskrives. De værste lidenskaber sås så tydeligt derpå, som om de stod skrevet der. Der var en kort trappe, som førte fra entresol'en til korridoren og var lukket foroven med en udpolstret dør, som var låset af frygt for ulykkestilfælde. Da ånden, tilsyneladende forfølgende sit mål, førte mediet op til denne dør, og han fandt den låset, var hans klager skrækkelige. 5-6 gange gik han træt rundt i værelset, som bestræbte han sig for at komme ned ad trappen for at udføre en eller anden hensigt, og så vendte han tilbage til os, klagende og

skuffet. I dette kritiske øjeblik var han så udmattet, at en af hans kontroller, "Daisy", besatte ham og talte med os i nogen tid. Vi spurgte Daisy, hvad det var for en ånd, som havde behersket mr. E. sidst, og hun sagde, at hun ikke kunne lide ham – han havde et ondt ansigt, intet hår på issen og en lang sort munkekutte. Deraf sluttede vi, at det havde været en munk eller præst. Da Daisy holdt op med at tale til os, bad Joey mr. E. om at gå ind i lønkammeret, men så snart han rejste sig, besatte den samme ånd ham igen og førte ham, kravlende som før, hen imod soveværelserne. Hans "førere" bragte ham derfor ind i "skabet" lige for vore øjne. Han blev hævet højt over os, og hans fødder berørte hver af os efter tur; han blev derpå ført forbi det utildækkede vindue, hvilket satte os i stand til at dømme om, hvor højt han var fra jorden, og endelig over et stort bord og ind i "skabet".

Der hændte dog intet væsentligt, og Joey rådede os til at bringe mediet ned i den lille spisestue.

Følgelig udsatte vi sagen, og ved aftensbordet syntes mr. E. ganske at være sig selv og lo med os over, hvad der havde fundet sted. Men så snart måltidet var forbi, kom den gamle uro over ham igen, og han begyndte at gå frem og tilbage i værelset og nu og da ud i korridoren. Få minutter efter bemærkede vi, at den urolige ånd igen besatte ham, og vi fulgte ham. Han gik fast hen imod dagligstuen, men da han fandt sig forfulgt, vendte han om og udtalte tre gange med eftertryk ordet "gå". Så gik han ind i dagligstuen, som lå i mørke, og lukkede døren bag sig, mens vi ventede udenfor. Kort efter åbnede han den igen og sagde med en helt forandret stemme: "Bring lys! Jeg har noget at sige Dem!" Da vi igen samledes med en lampe, fandt vi

mediet besat af en ny ånd, som Joey senere sagde os, var en af hans højeste føreres. Idet han gav os et vink om at sætte os, sagde han, mens han stod foran os:

"Jeg er blevet udvalgt mellem dette mediums kontroller til at fortælle Dem historien om det ulykkelige væsen, som har forstyrret Dem i aften. Han er nu til stede, og tilståelsen af hans forbrydelse gennem mine læber vil hjælpe ham til at afkaste den jordbundne tilstand, hvortil den har fordømt ham. For mange år siden var det hus, i hvilket vi nu er, et kloster, og under det var der fire underjordiske gange, der førte mod nord, syd, øst og vest og stod i forbindelse med alle byens dele. (Jeg må her bevidne, at mr. E. ikke forud var blevet underrettet om nogen enkeltheder ved min søsters hus' historie. Mrs. U. og jeg kendte den heller ikke.) I dette kloster levede en meget smuk kvinde – en nonne – og i et af de nærliggende klostre en præst, som imod sin kirkes strenge lov fattede og nærede lidenskab for hende. Han var en italiener, som var blevet nødt til at forlade sit land af grunde, som han selv bedst kendte, og om natten stjal han sig til dette hus ved hjælp af en af de underjordiske gange og forsøgte at overvinde nonnens skrupler og få hende til at lytte til hans elskovsforsikringer; men hun var stærk i troen og modstod ham. En dag, da han blev gjort vanvittig ved hendes gentagne afslag og ved sin egen strafskyldige lidenskab, skjulte han sig i et af de nordlige værelser i den øverste etage i dette hus og ventede dér i mørket på, at hun skulle komme forbi på sin vej fra sin andagt i kapellet; men hun kom ikke. Så krøb han hemmeligt ned ad trappen med en dolk skjult under sin kutte og traf hende i forhallen. Han besvor hende igen at give efter for ham, men hun modstod atter, og da stak han hende ihjel

indenfor døren netop på det sted, hvor mediet først havde opdaget ham. Hendes rene sjæl søgte straks trøst i åndesfærerne, men han havde lige siden været lænket til pladsen, hvor han havde begået sin skrækkelige forbrydelse. Han trak hendes legeme ned ad den hemmelige trappe (som endnu eksisterer) til hvælvingerne nedenunder og skjulte det i den underjordiske gang. Få dage efter opsøgte han det igen og begravede det. Han levede mange år efter og begik mange andre forbrydelser, skønt ingen så grusom som denne. Det er hans ulykkelige ånd, som beder Dem om, at Deres bønner må hjælpe den til fremskridt. Det er derfor, at vi er blevet ført til denne by, for at vi kunne hjælpe til at forløse en ulykkelig sjæl, som ikke kan hvile."

Jeg spurgte: "Med hvilket navn skal vi bede for ham?"

"Bed for 'det bedrøvede væsen'. Kald ham ikke ved noget andet navn."

"Hvad er dit eget navn?"

"Jeg foretrækker at være ukendt. Gud velsigne Dem alle og bevare Dem på bønnens og sandhedens vej, bevare Dem for alt ondt og føre Dem til evigt liv! Amen!"

Mediet gik da hen til det sted, han havde betegnet som mordstedet, og knælede dér nogle minutter i bøn.

Således sluttede den første seance, ved hvilken munken blev forestillet for os. Men næste dag, da jeg sad alene ved bordet med min søster, blev navnet "Hortense Dupont" givet os, og følgende samtale blev banket frem.

"Hvem er du?"

"Jeg er nonnen. Jeg elskede ham. Jeg kunne ikke lade være. Det er sådan en lettelse at tænke på, at der bliver bedt for ham."

"Hvornår myrdede han dig?"
"I 1498."
"hvad var hans navn?"
"Jeg kan ikke sige det!"
"Hans alder?"
"35."
"Og din?"
"23."
"Kommer du til os i morgen?"
"Jeg er ikke vis på det!"

Om aftenen samledes vi efter Joeys ordre kl. 7. Mr. E. følte ikke påvirkningen i dagligstuen den dag, men så snart han kom ind i seanceværelset, blev han besat af den samme ånd. Hans opførsel var endnu mere tydelig malende end første gang. Han passede fra vinduet på, at hans offer kom gennem gården, og begyndte så igen sin kravlende, hemmelige efterstræbelse og kom hver gang tilbage fra den låsede dør, som hindrede ham i at komme ud, med så hjerteskærende klager, at ingen kunne have lyttet ubevæget til ham. Til sidst var hans smerte så stor, idet han atter og atter som et umælende dyr søgte at komme gennem murene til det sted, han ville besøge, mens sveden strømmede ned ad mediets ansigt af kampen, at vi søgte at få ham til at tale til os. Vi bønfaldt ham på fransk om at sige os sin sorg og tro på, at vi var hans venner, men han stødte os blot bort. Til sidst faldt det os ind at bede for ham; vi knælede ned og fremsagde alle de velkendte katolske bønner. Da vi begyndte på *De profundis*, faldt mediet udstrakt til jorden og syntes at kæmpe med sin smerte. Ved *Salve Regina* og *Ave Maria* løftede han øjnene imod Himlen og foldede hænderne, og ved *Pater*

Noster syntes han at bede med. Men så snart vi holdt op at bede, vendte de onde lidenskaber tilbage, og hans ansigt blev fortrukket af blodtørst. Det var et syn, som ingen, der havde set det, kunne glemme. Til sidst hentede min søster et krucifiks, som vi lagde på hans bryst. Det havde ikke været der mange minutter, før et andet udtryk kom over hans ansigt. Han greb det i begge hænder, trykkede det til sine øjne, læber og sit hjerte, holdt det fra sig i armslængde og kyssede det derpå lidenskabeligt, da vi fremsagde *Anima Christi*. Endelig holdt han krucifikset ud, for at vi alle skulle kysse det, et smukt smil brød frem på mediets ansigt, og ånden gik ud af ham.

Mr. E. vågnede denne gang frygtelig udmattet. Hans ansigt var hvidt som et lagen, og han skælvede heftigt. Hans første ord var: "De gør noget ved min pande. Brænd et stykke papir og giv mig asken." Han gned den mellem sine øjne, og da blev korsets tegn tydelig synligt, tegnet i dybe, røde linjer på hans pande. Så sagde kontrollerne, at, udmattet som mr. E. var, skulle vi sætte ham ind i lønkammeret, da deres arbejde endnu ikke var gjort. Følgelig blev han i "trance" ført hen til lænestolen bag gardinet, mens vi dannede en kreds foran ham. Få sekunder efter blev lønkammeret oplyst, og et ildkors viste sig udenfor det. Da vi havde set dette syn to gange, viste der sig en nonnes hoved og skuldre svævende udenfor gardinet. Hendes hvide hovedtøj og hageklæde var hæftet, ganske som nonnerne plejer at hæfte dem, og hun pyntes at være meget ivrig efter at vise sig, kom tæt hen til hver af os og kom flere gange igen. Hendes ansigt var som en ung og køn kvindes. Joey sagde: "Det er nonnen, men De forstår nok, at det kun er et foreløbigt forsøg, en forberedelse til en mere fuldstændig materialisation." Jeg

spurgte skikkelsen, om det var "Hortense Dupont", der havde meddelt sig gennem mig, og den nikkede flere gange bifaldende med hovedet. Således endte vor anden seance med munken i Brügge.

Den tredje dag sad vi alle ved aftensbordet i min søsters hus omtrent kl. 10 om aftenen, da der hørtes stærk banken omkring i værelset, og Joey bød os at gå ovenpå og "sidde" og få døren ved den øverste ende af trappen (som vi hidtil havde holdt låset af frygt for ulykkestilfælde) åbnet, hvilket vi følgelig gjorde. Så snart vi sad ved bordet, kom mediet i "trance", og den samme pantomime, som jeg har fortalt om, gik for sig. Han passede på fra vinduet, der vendte ud til gården, famlede sig i tavshed rundt i værelset og kravlede så på maven op ad trappen, der førte til den udpolstrede dør. Da han imidlertid fandt, at den hindring, som hidtil havde været ham i vejen, var fjernet (ved at døren var åben), trak han vejret dybt og gik hen imod vindeltårnstrappen, idet han lyttede ved de døre, han passerede for at erfare, om han blev hørt. Da han kom til trappen, hvor vi havde været så bange for, at han skulle komme til skade, når han gik ned, blev han båret ned ad den på den vidunderligste måde, idet han blot lagde hånden på rækværket og fo'r ned ad den som et pileskud. Vi havde sat en lampe i forhallen, så at vi, mens vi fulgte ham, kunne iagttage alle hans handlinger. Da han nåede enden af trappen kravlede han på maven til dagligstuedøren (oprindelig kapellet), ventede og lyttede dér og fo'r tilbage i skyggen, hver gang han indbildte sig, han hørte en lyd. Tænk Dem vort lille selskab på fire personer i det gamle, skumle hus, de eneste vågne på den tid af aftenen, ved det uhyggelige skin af en nedskruet lampe iagttage udførelsen af

den frygtelige tragedie. Vi holdt åndedrættet tilbage, da morderen krøb sammen ved kapeldøren, lydløst åbnede den for at kigge ind og så trak sig tilbage med sin indbildte dolk i hånden, rede til at støde til, så snart hans offer viste sig. Til sidst syntes hun at komme. På et øjeblik sprang han hen imod hende og stak hende først i en halvt bøjet stilling, og da han derpå tilsyneladende ikke fandt hende død, rejste han sig til sin fulde højde og stak hende to gange lige nedad. Et øjeblik syntes han lamslået af, hvad han havde gjort, og fo'r tilbage med begge hænder trykket mod sin pande. Så kastede han sig fladt ned over det formodede lig og kyssede jorden vanvittigt i alle retninger. Kort efter blev han pludselig bange for at blive opdaget og løftede med ét liget i sine arme. Han faldt en gang under den indbildte byrde, men rejste sig atter, greb det og trak det glidende hen ad stengulvet, idet han gik til det øverste af trappen, der førte til kældrene nedenunder, hvor man endnu kunne se åbningen af en af de underjordiske gange. Døren ved toppen af denne trappe var ny, og han kunne ikke åbne låsen, og da han således blev forhindret i at trække liget ned ad trinnene, kastede han sig igen over det, kyssede forhallens stengulv og klagede sig. Til sidst slæbte han sig på knæ hen til det sted, hvor mordet var begået og begyndte at bede. Vi knælede med ham, og da han hørte vore stemmer, vendte han sig på knæ om mod os med udspredte hænder. Det faldt mig ind, at han igen ville have krucifikset, og jeg gik ovenpå for at hente det, og mediet fulgte mig. Da jeg havde fundet, hvad jeg søgte, snappede han det ivrigt fra mig, bar det hen til vinduet, hvorfra han så ofte havde passet på, og faldt på knæ. Efter at have bedt i nogen tid, forsøgte han at tale til os. Hans læber

bevægede sig, og hans tunge stod frem, men han kunne ikke tale tydeligt. Pludselig greb han skiftevis en af vore hænder i begge sine og trykkede dem voldsomt. Han forsøgte at velsigne os, men ordene ville ikke komme. Det samme smukke smil, vi havde set aftenen før, brød frem over hans ansigt, krucifikset faldt ud af hans hænder, og han faldt udstrakt på gulvet. I næste øjeblik spurgte mr. E. os, hvor han var, og hvad i alverden der var hændt ham, han følte sig så løjerlig. Han erklærede, at han var frygtelig udmattet, men sagde, han følte, at en stor ro og fred var kommet over ham trods svagheden, og han troede, et eller andet stort gode var blevet fuldført. Han kom ikke på ny i "trance", men Joey forlangte, at lyset skulle slukkes, og talte direkte til os som følger:

"Jeg er blot kommet for at fortælle Dem, hvad jeg ved, De vil blive meget glade ved at høre, at ved mediets og vor kraft og Guds store kraft er den ulykkelige ånd, som har tilstået Dem sin forbrydelse, i aften befriet for den tungeste del af sin byrde – at være jordbunden til stedet. Jeg vil ikke sige, at han straks vil gå bort til sfærerne, for han har endnu en hel del at gøre for at forandre de betingelser, hvorunder han kæmper, men det værste er forbi. Dette var det særlige værk, som mr. E. blev ført til Brügge for at udføre, og Ernest, og jeg kan med sandhed sige, at i al den tid, vi har været hans kontroller, har vi aldrig måttet anvende vor egen kraft så meget eller bede så alvorligt om Guds hjælp som i de sidste tre dage. De har alle hjulpet med til et godt arbejde – at befri en stakkels sjæl fra Jorden, og vi er taknemmelige mod Dem og mediet, såvel som han er det. Han vil nu kunne gå hurtigt frem, indtil han når sin rette sfære, og herefter vil hans ånd og den kvindes, han myrdede, arbejde

sammen for at ophæve for andre den fortræd, de gjorde mod sig selv. Hun glæder sig i sin høje sfære over det arbejde, vi har gjort for ham, og vil være den første til at hjælpe ham og byde ham velkommen hist oppe. Der er mange flere jordbundne ånder i dette hus og de tilstødende, der lider som han, skønt ikke i samme grad eller af samme grund. Men de beder alle om og trænger til Deres hjælp og bønner, og det er det største og ædleste ved spiritismen: At hjælpe de stakkels, ulykkelige ånder til at befri sig fra Jorden og gå opad. Om nogen tid, når denne ånd kan beherske mediet med ro, vil han komme selv og fortælle Dem gennem ham, hele sin historie, og hvorledes han kom til at falde. Imidlertid takker vi Dem meget, fordi De har tilladt os at tage så megen kraft fra Dem, og fordi De har hjulpet os med Deres sympati, og jeg håber De vil tro, at jeg altid er Deres hengivne ven, Joey."

Denne fortælling blev med megen lidt forandring optaget i *Spiritualist*-avisen den 29. august 1879, da seancen lige havde fundet sted. Der er imidlertid et tillæg til historien, som er næsten ligeså mærkværdigt som denne selv, og som ikke er trykt før nu. Fra Brügge tog min mand og jeg til Bruxelles, hvor vi morede os med ting meget ulige noget så alvorligt som spiritismen. Der holdtes mange auktioner i Bruxelles i den tid, og en af vore fornøjelser var at gå rundt i auktionslokalet og undersøge de sager, der var udstillet. Under et af disse besøg blev jeg meget indtaget i et stort oliemaleri i massiv ramme, som målte 6-7 fod i kvadrat. Det forestillede en mand i franciskanermunkedragt – dvs. en brun, ulden kutte, bundet med reb om livet – knælende i bøn med udstrakte hænder på en masse brændende gløder. Det var opført i kataloget som billedet

af en spansk munk af St. Francis Xaviers orden og var øjensynlig et maleri af en vis værdi. Jeg følte mig tiltrukket af det, så jeg gik og så på det flere dage i træk før salget, og jeg sagde til min mand, at jeg ønskede meget at eje det. Han lo ad mig og sagde, at det ville indbringe langt flere penge, end vi havde råd til at give for det, hvilket jeg var enig med ham om. Auktionsdagen fandt os dog på plads for at se, hvad der gik for sig, og da billedet af munken blev råbt op, bød jeg en lille sum for del. Oberst Lean så forbavset på mig, men jeg hviskede til ham, at det kun var for løjer, og at jeg ville standse ved 100 francs. Buddene var imidlertid meget matte, og til min store forbavselse blev maleriet tilstået mig for 72 francs. Jeg kunne næppe tro, at det var sandt. Så snart auktionen var sluttet, samledes marskandiserne om mig for at spørge, hvad jeg ville have for maleriet, og de sagde til mig, at de ikke havde tænkt på at byde, før det havde nået nogle få hundrede francs. Men jeg sagde til dem, at jeg havde gjort handelen og ville stå ved den. Da vi kom tilbage næste dag for at gøre forberedelser til, at det kunne blive sendt til os, underrettede auktionsholderen os om, at alene rammen, hvori det var blevet sendt til auktionen, havde kostet 300 francs, så jeg var vel tilfreds med mit køb. Dette fandt sted, kort før vi vendte tilbage til England, hvor vi ankom længe før maleriet, som med mange andre skulle følge efter ad en billigere, langsommere vej.

Søndagen efter, at vi var kommet hjem (og ikke havde set vore venner i den tid), gik vi til Steinway Hall for at høre mr. Fletchers foredrag. Da det var forbi, kom han som sædvanlig i "trance" og beskrev, hvad han så for sig. Midt i beskrivelsen af folk, steder og hændelser, som var os ubekendte, udbrød han

pludselig: "Nu ser jeg noget meget mærkeligt – aldeles forskelligt fra, hvad jeg har set før, og jeg ved næppe, hvordan jeg skal beskrive det. En mand står for mig – en udlænding – og i en dragt, der hører til en eller anden munkeorden, en brun kutte af groft tøj eller flonel med et reb om livet og hængende rosenkrans, bare fødder og raget hoved. Han trækker et maleri her hen til forhøjningen, et meget stort maleri i ramme, og det forekommer mig at være et billede af ham selv, knælende på et tæppe af brændende træ. Nej! Jeg tager fejl. Manden siger mig, at maleriet ikke er et portræt af ham selv, men af ordenens stifter, og det tilhører nogle folk, som er her i aften. Manden beder mig sige de folk, at det var hans ånd, som fik dem til at købe dette maleri et sted hinsides vandet, og han gjorde det, for at de kunne bevare det som erindring om, hvad de har gjort for ham. Og han ønsker, de skal hænge det maleri i et værelse, hvor de kan se det hver dag, for at de aldrig skal glemme den hjælp, som ånderne på Jorden ved deres bønner kan yde de ånder, som er gået bort. Og han bringer dem ved mig sin hjertelige tak for den hjælp, de har ydet ham, og han siger, den dag ikke er fjern, da han skal bede for sig selv og for dem, at deres venlighed må komme tilbage til deres eget bryst."

Oliemaleriet nåede England i god behold nogle uger efter og blev hængt over kamingesimsen i vor spisestue, hvor det forblev og er godt kendt af alle vore personlige bekendte.

12. Miss Showers som medium

Nogen tid før jeg havde den fornøjelse at træffe miss Showers, hørte jeg gennem nogle venner, som boede i Vestengland, om de hemmelighedsfulde og vidunderlige evner, en ung dame af deres bekendtskab besad; hun fulgtes af stemmer i luften, som talte med hende, og hvis ejermænd havde været synlige, sagde man. Jeg lyttede nysgerrigt til, så meget mere som mine meddelere var fuldstændig vantro overfor spiritismen og troede, at fænomenerne skyldtes bedrageri. På samme tid fik jeg stor lyst til at se denne pige på 17 år, som var så dygtig, at hun kunne føre alle bag lyset, og det ikke for vinding eller i nogen åbenbar hensigt; og da hun og hendes moder kom til London, var jeg mellem de første, der bad om at blive indført hos dem, og jeg skal aldrig glemme, hvad jeg oplevede hos hende. Hun var det første *private* medium, gennem hvem mine personlige venner kom tilbage for at tale med mig, og ingen anden end en spiritist kan vurdere velsignelsen ved spiritistisk samtale gennem en kilde, som er hævet over enhver mistanke. Jeg har allerede skrevet udførligt om miss S. i kapitlet *John Powles' historie*. Hun var et barn i sammenligning med mig, hendes liv var næppe begyndt, da mit egentlig var forbi, og hverken hun eller noget medlem af hendes familie havde nogensinde haft lejlighed til at blive bekendt blot med navnene på mine fordums venner. Dog gjorde (som jeg har fortalt) John Powles miss S. til sin specielle ordfører, og min datter Florence (den gang et lille barn) viste sig også ved hende, skønt med lange mellemrum og temmelig frygtsomt. Hendes egne

kontroller eller kabinetsånder (som de kaldes i Amerika) – dvs. sådanne ånder, som altid er omkring mediet og hjælper de fremmede til at vise sig – "Peter", "Florence", "Sally" og "Lenore", var meget fortrolige med mig og skaffede mig sådanne lejligheder til at prøve deres medium, som det sjældent falder i forskeres lod. En tid forlangte de endog bestandig, at jeg skulle være til stede ved deres seancer, så jeg betragtede mig som vældig begunstiget. Og jeg kan her omtale, at miss S. og jeg stod således i rapport, at hendes åbenbarelser altid var meget kraftigere i min nærværelse. Vi kunne ikke sidde ved siden af hinanden ved et almindeligt te- eller aftensbord, når vi ikke havde tænkt på eller ønsket at holde seance, uden at der kom åbenbarelser i fuldt dagslys. En hånd, som ikke tilhørte nogen af os, viste sig under dugen mellem os – en hånd med evne til at gribe vore – eller vore fødder blev klemt og sparket til under bordet, eller der viste sig pludselig fingre, som fejede maden af vore tallerkener. Nogle af deres løjer var upassende; jeg har fået hele indholdet af et ølglas tømt ned over mine klæder, da jeg førte det til mine læber. Til sidst gav Peter mig lov til eller snarere befalede mig at sidde i kabinettet med Rosie, mens åbenbarelserne gik for sig udenfor. Han sagde ofte, at han tog sig ikke mere af mig, end om jeg selv var en ånd. En aften kaldte Peter mig ind i kabinettet (som ganske simpelt var et stort skab i den ene ende af spisestuen), før seancen begyndte, og sagde til mig, at jeg skulle sætte mig ved mediets fødder og "være en god pige og forholde mig rolig". Miss S. sad i en lav stol, og jeg sad med armene hvilende på hendes skød. Hun kom ikke i "trance", og vi talte hele tiden sammen. Kort efter stod der uden varsel to skikkelser ved siden af os. Jeg kunne ikke sige, hvor de kom fra,

jeg så dem hverken stige op fra gulvet eller komme ned fra loftet. Der var ingen begyndelse på deres tilsynekomst – i et øjeblik var de der simpelthen – "Peter" og "Florence" (ikke mit barn, men miss S.s kontrol af samme navn).

Peter sendte Florence ud til publikum, hvor vi hørte hende tale til dem og deres bemærkninger om hende (der var kun et tyndt gardin hængt for indgangen til kabinettet), men han blev selv hos os. Vi kunne ikke se ham tydeligt i den dunkle belysning, men vi kunne tydeligt høre og føle ham. Han ombyttede vore smykker og bånd, trak hårnålene ud af vort hår og gjorde bemærkninger over, hvad der gik for sig udenfor. Noget efter kom Florence tilbage for at få mere kraft, og begge ånderne talte med og rørte ved os på samme tid. Under hele denne seance hvilede mine arme på miss S.s skød, og hun var vågen og talte med mig om ånderne.

En aften ved et møde hos mr. Luxmore i Hyde Park Square havde ånden Florence spadseret rundt mellem publikum i den oplyste sal en lang tid – endog siddet ved pianoet og akkompagneret sig selv, mens hun sang en sang på, hvad hun kaldte "planetsproget". Hun lignede meget sit medium i det øjeblik, og flere af de tilstedeværende bemærkede dette. Jeg formoder, den antydede tvivl ærgrede hende, for før hun helt forlod os, bad hun om et lys, og da der blev bragt hende en lille olielampe, gav hun mig den i hånden og sagde, at jeg skulle følge hende og se på hendes medium, hvilket jeg også gjorde. Florence gik tilbage til salen ud til gården, hvor jeg fandt miss S. hvilende i en lænestol. Det første syn af hende forfærdede mig. For at gøre en hvilken som helst forandring i sin dragt så vanskelig som muligt bar hun en højhalset, tætsluttende sort

fløjlskjole, knappet i ryggen, og langskaftede støvler med utallige knapper. Men hun syntes nu at være skrumpet ind til det halve af sin sædvanlige størrelse, og hendes dragt hang løst om hendes skikkelse. Hendes arme var forsvundet, men da jeg stak mine hænder op i kjoleærmerne, fandt jeg dem så små som et lille barns – fingrene nåede kun til, hvor albuen havde været. Det samme mirakel var hændt med hendes fødder, som kun fyldte det halve af hendes støvler. Hun så virkelig ud som en mumie af en pige på 4-6 år. Ånden sagde, jeg skulle føle på hendes ansigt. Panden var tør, ru og brændende varm, men fra hagen dryppede der rigelige mængder vand ned på brystet af hendes kjole. Florence sagde til mig: "Jeg ville have, De skulle se hende, fordi jeg ved, De er modig nok til at fortælle folk, hvad De har set".

13. Mrs. Guppy-Volckman

Første gang, jeg blev forestillet for mrs. Volckman (den gang mrs. Guppy), var ved en seance i hendes eget hjem på Victoria Road, hvor hun havde samlet en hel del gæster, blandt hvilke der var folk med navne i kunsten og litteraturen. Vi sad i en vel oplyst sal, og selskabet var så stort, at kredsen om bordet var tredobbelt. Mrs. Mary Hardy, det amerikanske medium (siden død), var til stede, og æren for åbenbarelserne må derfor, antager jeg, deles mellem de to damer. Et almindeligt fyrretræs bord, som var lavet til sådanne lejligheder, med et rundt hul i midten på omtrent 20 tommer i diameter, var dækket af et klæde, der hang ned og var sømmet fast til gulvet, så kun åbningen var fri. (Jeg må forud bemærke, at dette klæde var blevet sømmet fast af en komité af herrer blandt gæsterne, for at der ikke skulle være nogen mistanke om, at en medhjælper skulle være skjult under det). Vi sad så rundt om bordet, men uden at lægge hænderne på det. Kort efter begyndte der at vise sig hænder i det åbne rum i bordet, alle slags hænder, fra slanke kvindefingre og små barnehænder med "smilehuller" til gamle eller unge mænds rynkede eller muskuløse hænder. Nogle af hænderne havde ringe på fingrene, hvorved tilskuerne genkendte dem; nogle strakte sig ud for at blive grebet, og andre viste sig parvis foldede eller adskilte. En hånd tog en handske fra en tilskuer og satte den på en anden, idet den viste, hvilken muskelkraft den besad, ved at presse den ned ad hver finger og så knappe handsken. Et andet par hænder talte ved de stummes alfabet til os, og et tredje par spillede på et musikalsk

instrument. Jeg bøjede mig fremad og kiggede nysgerrigt ned i hullet og sagde: "Jeg gad vide, om de har kraft nok til at tage noget med sig ned," da en stor hånd pludselig viste sig og næsten tog mig med ved at gribe mig i næsen, som om den aldrig havde i sinde at slippe den igen. I alt fald nedstemte det mig lidt, for jeg erindrer, det bragte tårer i mine øjne ved den kraft, den udviste. Efter at hænderne var ophørt med at vise sig, blev bordet flyttet bort, og vi sad i en kreds i lys. Mrs. Guppy ønskede ikke at tage del i seancen undtagen som tilskuer, så hun trak sig tilbage til værelset ud til gården med baronesse Adelma Vay og andre gæster og lod mrs. Hardy blive hos kredsen i salen. Pludselig blev hun imidlertid hævet og båret, så vi alle så på det, midt ind i kredsen. Da hun følte, at hun blev løftet op i vejret, udbrød hun: "Giv ikke slip med hænderne, for Guds skyld!" Vi stod i en kreds, og jeg holdt prins Albert af Solms i hånden. Da mrs. G. kom sejlende hen over vore hoveder, fik hendes fødder fat i hans og min hals, og i vor ivrighed efter at gøre, som hun sagde, greb vi stærkt fat på hinanden og blev kastet fremad på knæ ved den kraft, hvormed hun blev ført forbi os midt ind i kredsen. Dette var et temmelig stærkt bevis for os – hvad det end kan have været for andre – på, at vore sanser ikke narrede os, da vi så mrs. G. over vore hoveder i luften. Den ånd, der hævede hende op, satte hende desuden på en stol med et sådant bump, at de to forreste ben gik itu. Så snart mrs. G. var kommet ind til os, blev der givet ordre til at slukke lyset og ønske noget. Vi bad enstemmigt om blomster, da det var midt i december og hård frost. Samtidig mærkede vi lugten af frisk jord, og det blev sagt os, at vi skulle tænde gassen igen, og følgende ualmindelige syn mødte da vort

blik: Midt imellem tilskuerne, som endnu holdt hinanden i hænderne, var der på tæppet ophobet en stor mængde muld, som så ud til at være blevet revet op med rødder, der fulgte med. Der var sneboller, laurbær, kristtorn og flere andre ting, ganske som om de var trukket op af jorden og kastet ned midt imellem os. Mrs. G. så alt andet end fornøjet ud over sit tæppes tilstand og bad om, at ånderne ville bringe noget renere næste gang. Så sagde de, vi skulle slukke lysene igen, og hver tilskuer i sit stille sind ønske sig noget. Jeg ønskede en gul sommerfugl, da jeg vidste, det var december, og idet jeg tænkte på det, blev en lille papæske stukket mig i hånden. Prins Albert hviskede til mig: "Har De fået noget?" – "Ja," sagde jeg, "men ikke det, jeg bad om. Jeg tror, De har givet mig et smykke." Da gassen blev tændt igen, åbnede jeg æsken, og dér lå *to gule sommerfugle* – døde naturligvis, men derfor var det ikke mindre mærkeligt. Jeg bar ved denne seance en tætsluttende, højhalset, hvid musselinskjole over et tæt underliv. Der var ingen lomme i kjolen, og jeg bar mit fine kammerdugslommetørklæde i hånden. Da seancen var forbi, fandt jeg, at det var forsvundet, hvilket jeg blev ærgerlig over, da det var broderet til mig af min afdøde søster Emilie. Jeg spurgte enhver af de tilstedeværende, om de havde det, og fik dem endog til at vende deres lommer for det tilfælde, at de skulle have fået det af en fejltagelse i stedet for deres eget. Men det var ikke til at finde, og jeg tog hjem, som jeg tænkte, uden det. Hvor stor var ikke min overraskelse, da jeg ved at klæde mig af fandt lommetørklædet nydelig sammenlagt til et kvadrat mellem mit korset og mit undertøj; desuden var det lagt på det smalleste sted af mit liv, hvor ingen finger kunne komme ned, selv om min dragt havde

været løs. Mine kvindelige læsere kan bedre end mænd forstå det vanskelige ved en sådan manøvre ved menneskelige midler; det ville virkelig have været fuldstændig umuligt for mig selv eller nogen anden at anbringe lommetørklædet på det sted uden at tage korsettet af. Og det var lagt så nydelig sammen og så glat, at der ikke var en fold i kammerdugen.

14. Bessie Fitzgerald

En aften gik jeg hen for at drikke te hos min veninde miss Schonberg, og hun foreslog mig, at vi skulle have en seance hos mrs. Henry Jencken, som boede tæt ved. Jeg blev glad ved ideen, da jeg havde hørt så meget om det omtalte medium og aldrig havde haft lejlighed til at prøve hende. Derfor blev jeg meget skuffet, da vi ved at sende bud til hende for at spørge, om hun kunne modtage os den aften, fik det svar, at mr. Jencken, hendes mand, var død samme morgen, så hun kunne ikke modtage nogen. Miss S. og jeg overvejede straks, hvad vi så skulle gøre med vor tid, og hun foreslog, vi skulle besøge mrs. Fitzgerald. "Hvem er mrs. Fitzgerald?" spurgte jeg. "Et vidunderligt medium," svarede min veninde, "som jeg traf hos mrs. Wilsons sidste uge, og som gav mig lov til at besøge hende. Lad os tage derhen sammen." Vi tog altså af sted til mrs. F.s hus. Jeg omtaler kun dette for at vise, hvor fuldstændig uforberedt mit første besøg hos hende var. Vi kom til hendes hjem og blev ført ind i et arbejdsværelse, og miss S. lod blot sit navn melde. Få minutter efter åbnedes døren, og en lille dame i sort fløjl kom ind i stuen. Miss S. hilste på hende og ville til at give en forklaring af min nærværelse dér, da mrs. F. gik lige hen til mig og tog min hånd. Hendes øjne syntes at udvide sig og trække sig sammen, ligesom når man åbner og lukker dem for et lys, på en måde, jeg ofte siden har set, og hun sagde hurtigt: "De har været gift én gang, De har været gift to gange, og De vil blive gift tredje gang." Jeg svarede: "Hvis De ved noget, mrs. F., så må De også vide, at jeg holder af min mand, og at Deres

meddelelse ikke kan være mig behagelig." – "Nej!" sagde hun, "det antager jeg ikke, men De kan ikke forandre skæbnen." Så gav hun sig til at tale om ting i mit tidligere liv, som havde haft den største indflydelse på hele mit liv, hændelser af en så privat og betydningsfuld karakter, at det er mig umuligt at nedskrive dem her, og netop af den grund så meget mere overbevisende for den person, de angik. Kort efter gik mrs. F. hen til sit klaver og begyndte at spille melodien til den ballade, der i min sjæl står i så nøje forbindelse med John Powles, mens hun vendte sig om, nikkede til mig og sagde: "*Han* er her!" Efter et par timers samtale følte jeg virkelig, at denne fremmede i det sorte fløjl havde vendt enhver hemmelighed i mit liv ud og lagt den nøgen og bar foran mig. Jeg følte mig vidunderlig draget til hende. Hendes person behagede mig, hendes ensomme liv med hendes to småbørn gjorde, at jeg gerne ville skaffe hende fornøjelse og selskab, og hendes vidunderlige gaver som clairvoyant og medium – alt dette tilsammen gjorde, at jeg gav hende en hjertelig indbydelse til mit hjem i Regent's Park, hvor hun blev en stadig gæst og altid var velkommen. Det er hende, jeg skylder, at jeg har haft lejlighed til at studere et medium i magnetisk søvn, og på kort tid blev vi så fortrolige med hendes kontrol "Dugdråbe", en indianerpige, og så vante til at tale gennem mrs. F. med vore forudgangne venner, at vi altid betragtede hendes ankomst til vort hus som et tegn til, at vi kunne holde seance. For de uindviedes og nysgerriges skyld tror jeg. Jeg gør bedst i at beskrive her, hvad der menes med medier og magnetisk søvn. En person, der er begavet i den retning, har evne til at hengive sig til åndernes magt, og de bringer ham eller hende til at sove så dyb og dødlignende en søvn, at sjælen

virkelig for en tid er skilt fra legemet, og andre ånder, undertiden levende, men langt oftere døde, træder ind i det, som om det var deres eget.

Jeg har aldrig set en kontrol så fuldstændig gjort til ét med sit medium, som Dugdråbe var det med Bessie. Det var til tider vanskeligt at afgøre, hvem der var hvem, og man kunne aldrig være vis på, om det var ånden eller mediet, der var kommet ind i huset, før hun begyndte at tale; så kunne man ikke tage fejl af dem. Deres karakterer var så forskellige. Bessie var en rolig, lille kvinde, som talte sagte, var sine børn hengiven og ikke påtrængende; Dugdråbe var en sioux-indianerpige, forsigtig og listig som hendes stamme, klog og uforskammet som en yankee og med en hel del djævelsk ondskab, som til tider må have været meget ubehagelig. En aften havde vi et stort aftenselskab, som væsentligst bestod af skuespillere og skuespillerinder, alle ikke-spiritister undtagen vi selv. Mrs. F. var blevet indbudt, men havde sagt nej. Vi blev derfor temmelig overraskede ved, da alle gæsterne var samlet, at høre hendes navn blive meldt og se hende komme ind i stuen i morgenkjole. Så snart jeg så hende, opdagede jeg, at det ikke var hende selv, men Dugdråbe. De lange skridt, hun tog, den svajende måde, hvorpå hun rullede fra den ene side til den anden, ondskaben i hendes øje – alt viste, at det var indianerkontrollen. For at gøre det endnu værre, gik hun lige hen til oberst Lean, kastede sig på gulvet foran ham og lagde ømt sit hoved på hans knæ. Tænk dem vore gæsters forbavselse. Jeg blev nødt til straks at forsvare min veninde ved at forklare dem, hvordan sagen forholdt sig, og skønt de så temmelig vantro ud, var de umådelig interesserede. Dugdråbe talte med hver især, sagde dem træffende sandheder

og spåede dem deres skæbne på en måde, der fik deres kinder til at blegne af frygt og rødme af bevidst skam, og der var en hel strid mellem herrerne om, hvem der skulle føre Dugdråbe til bords. Da hun var kommet til bords, blev hun uhyre livlig, sagde højlydt personlige bemærkninger, som ofte var temmelig irriterende at høre på, og Bessie ville hellere have bidt sin tunge af end have ytret dem. Hun spiste også af retter, som ville have gjort Bessie syg i en uge. Der var endnu en besynderlig ejendommelighed hos Dugdråbe: hun ikke alene udjog ånden – hun regulerede også det indre maskineri i mediets legeme. Bessie var i normal tilstand en meget skrøbelig kvinde med svagt hjerte og svage lunger og nødt til at være højst varsom med, hvad hun spiste. Hun spiste som en spurv og kun af de simpleste ting. Dugdråbe derimod holdt af ufordøjelig mad og spiste meget af det; og dog har Bessie fortalt mig, at hun aldrig havde noget besvær af det. En dag, da mrs. F. spiste til middag hos os, fik vi nogle æbler til dessert, som hun gerne ville have haft nogle af, men hun var bange for følgerne. "Jeg tør ikke," sagde hun; "hvis jeg spiste et råt æble, ville jeg være syg en hel uge!" Hun tog noget syltet ingefær i stedet, og vi fortsatte med vor dessert, da jeg så hendes hånd stjæle sig frem og gribe et æble. Jeg så hende ind i ansigtet – Dugdråbe havde taget hendes plads. "Dugdråbe," sagde jeg i en bydende tone, "du må ikke spise det. Det vil skade Bessie. Læg det straks!" – "Nej, jeg gør ikke," svarede Dugdråbe og trak skålen hen til sig; "jeg holder af æbler. Jeg vil altid have Bessie til at spise dem, og hun vil ikke, så hun må gå sin vej, til jeg har fået så mange, jeg vil have!" Og hun spiste virkelig en 3-4 stykker, og Bessie ville aldrig have vidst det, hvis jeg ikke havde fortalt hende det. Ved

det selskab, hvor hun kom uindbudt, blev hun lige til det sidste og tog hjem i en droske og satte mrs. F. af i hendes hjem, uden at denne vidste af, at hun havde forladt det.

Bessies lille pige Mabel tegnede til at blive et ligeså bemærkelsesværdigt medium som moderen. Hun kom ofte ind fra haven, hvor hun havde leget med "åndebørnene", og talte om dem, som hun talte om sine små naboer ved siden af. Jeg har set hende spille bold med et usynligt barn og har set bolden blive kastet, standset på halvvejen i luften og så kastet tilbage igen, ganske som om et levende barn havde været hendes modstander. Jeg har mistet flere børn ved for tidlig fødsel i mit andet ægteskab, og det ældste af dem, en pige, syntes at være Mabels stadige kammerat. Hun talte om, hvad "mrs. Leans pige" (som hun kaldte hende) havde sagt og gjort; og en dag kom hun i et voldsomt anfald af gråd, fordi hendes moder ikke ville love hende at købe hende en kjole som den, "mrs. Leans pige" havde på.

Apropos om dødfødte børn! Jeg oplevede noget mærkeligt hos mrs. F. Jeg havde ikke tidligere haft nogen idé om, at børn, der var født således, havde nogen sjæl og levede igen, før "Florence" bragte mig ud af vildfarelsen, idet hun sagde mig, at hun passede sine små søskende. Hun sagde endog, at hun kendte de navne, hvorunder de var kendt i åndeverdenen. Når et dødfødt barn kom over på den anden side – sagde hun – blev det overgivet til sine forældres nærmeste slægtninge og kaldt med de navne, som de valgte. Således blev min første pige af oberst Leans moder kaldt "Gertrude" efter hendes bedste veninde, og min anden pige kaldte min fader "Joan", som han sagde, var hans yndlingsnavn for kvinder. Ved senere

undersøgelse fandt vi, at mrs. Lean havde en veninde, som hed "Gertrude", og at "Joan" virkelig var kaptajn Marryats ideal af et kvindenavn. Jeg blev meget nysgerrig efter at se og tale med disse ukendte småbørn og plagede Florence om at bringe mig dem. Hun gik i rette med mig således: "Kære moder, vær fornuftig! Husk, hvor små de er, og at denne verden er dem helt fremmed. Når dine jordiske børn var små, lod du dem jo aldrig komme ned, når du havde fremmede, for at de ikke skulle græde. 'Gertie' og 'Yonnie' ville opføre sig ganske ligesådan, hvis jeg nu bragte dem tilbage til dig." Jeg blev dog ved at plage hende, indtil hun gjorde et forsøg, og "Gertie" kom tilbage gennem mrs. Fitzgerald. Det varede længe, før vi kunne formå hende til at blive hos os, og da hun overvandt sin første frygtsomhed, var det, som vi talte til en lille vild. "Gertie" kendte ikke navne på noget som helst. Hendes uophørlige spørgsmål: "Hvad er en fader? Hvad er en moder?" osv. var meget vanskelige at besvare; men hun snakkede op om åndeverdenen, og hvad hun bestilte dér, så livligt som vel muligt. Hun fortalte, at hun kendte sin broder Francis (det unge menneske, som var druknet, da han var til søs) og løb om kap med ham. Senere fik "Gertie" stor interesse for mine prydelser og mit porcelæn og bragte dem i stor fare; så købte jeg en dukke til hende for at se, om hun ville lege med den. Først blev hun meget henrykt over "den lille ånd", som hun kaldte den, og passede den ganske som et dødeligt barn. Men da hun begyndte at spørge mig ud om, hvorfor dukken ikke så på hende eller svarede hende eller gik omkring, og jeg sagde, det var, fordi den ikke var levende, blev hun frygtelig skuffet. "Ikke levende!" gentog hun, "har Gud ikke

skabt den?" Og da jeg svarede nej, kastede hun den hen i den anden ende af værelset og ville ikke mere se på den.

Mrs. F. blev dog på ingen måde blot brugt som medium for at tilfredsstille nysgerrighed eller forudsige fremtiden. Hun blev en tid lang benyttet af en velkendt læge. Hun skjulte sig i et hjørne af hans venteværelse og sagde ham hver indtrædende patients sygdom ganske nøjagtigt. Hun sagde mig, hun kunne se det indre hos enhver så tydelig, som om de var af glas. Denne gave bibragte hende imidlertid ligesom et genskin af hver sygdom, hun undersøgte, og kort efter tvang hendes svækkede helbred hende til at opgive det. Mange aktiemæglere og forretningsfolk rådspurgte Bessie, før de indlod sig på en spekulation, og hun fik mange værdifulde gaver til gengæld for sin hjælp. En herre satte, da han døde, en stor sum penge ud for hendes lille søn til tak for den formue, Dugdråbe havde hjulpet ham til at samle sig. De folk, som spotter over spiritismen og erklærer den unyttig, ved kun lidet, hvor megen fordel, de, der tror på den, har af spiritistisk forudseen. Jeg har aldrig været ked af det, uden når jeg har forsømt at følge det råd, jeg har fået af et medium, som jeg har fundet pålideligt.

Jeg var i teatret en aften i en loge med Bessie, da jeg fandt, at Dugdråbe havde taget hendes plads. Dugdråbe holdt meget af at gå i teatret, og hendes bemærkninger var meget morsomme og naive. I en mellemakt sagde hun pludselig til mig: "Ser De den mand, som sidder i første række i parkettet, med skaldet hoved? Han sidder ved siden af en gammel dame med en fed hals." Jeg svarede, at det gjorde jeg. "Pas nu på," sagde Dugdråbe, "jeg vil derned og have nogle løjer. Først vil jeg kilde den gamle mands hoved, og så kradser jeg den gamle kones

hals. Nu skal I passe på." Næste øjeblik talte Bessie til mig med sin egen stemme, og jeg fortalte hende, hvad Dugdråbe havde i sinde at gøre. "Ak, de stakkels mennesker!" sagde hun medlidende, "hvor hun vil plage dem!" Det var en ligefrem farce at se, hvad der nu påfulgte. Først lagde den gamle mand sin hånd op på sit skaldede hoved; så tog han sit lommetørklæde frem og gned hovedet, og til sidst skrubbede han det. Så begyndte den gamle dame at give sin hals samme behandling, og da hun fandt, det ikke nyttede, stirrede hun på den gamle mand, som om hun troede, det var ham, der var skyld i det. De var virkelig så forpinte begge to, at der ingen tvivl var om, at Dugdråbe havde holdt sit løfte. Da hun kom tilbage til mig, sagde hun: "Så De, jeg gik langs med den første række i mine mokkasiner og med perler, fjer og al min krigsmaling på og kildede den gamle fyrs hoved?" – "Jeg så dig ikke, Dugdråbe," sagde jeg, "men jeg er vis på, du var der." – "Å, men den gamle fyr følte mig, og det gjorde den gamle tøs også." Bessie Fitzgerald er nu mrs. Russell Davies og holder seancer i Upper Norwood. Ingen, der overværer dem, kan undgå at få interesse for de forskellige fænomener, man træffer dér.

15. Lottie Fowler

I 1874 var jeg stærkt beskæftiget i Londons presse og blev stadig sendt ud for at berette, hvad der var af nyt og mærkeligt, og hvad der sandsynligvis kunne give stof til en underholdende artikel. Det var i den hensigt, at jeg fra en af byens første aviser fik ordre til at holde en seance med en amerikansk clairvoyant, som nylig var kommet til England, miss Lottie Fowler. Før jeg fik min ordre, havde jeg aldrig hørt mediets navn og kendte meget lidt til clairvoyance. Hun boede i Conduit Street, og jeg kom dér til hende en morgen kl. 10 og sendte et kort ind blot med bladets navn på. Jeg blev straks indladt. Miss Fowler var naturligvis ivrig efter at blive bemærket af pressen og indført i londonerselskabet. Jeg fandt, hun var en stilfuld, velklædt dame på ca. 30 år med et behageligt, intelligent ansigt. De af mine læsere, som kun har truffet hende, efter at sygdom og ulykke har hærget hendes ydre, vil måske smile ad min beskrivelse, men jeg gentager, at for 17 år siden var Lottie Fowler lykkelig og kraftig af udseende. Hun modtog mig meget hjerteligt og bød mig ind i en lille dagligstue ud til gården, hvor, da det var sommer, både vinduer og døre var åbne. Her i solskinnet satte hun sig ned, tog min hånd i sin og begyndte at passiare om, hvad hun ønskede og håbede at udrette i London. Pludselig lukkedes hendes øjne og hendes hoved faldt tilbage. Hun åndede stærkt i nogle minutter, satte sig så op med øjnene stadig lukkede og begyndte at tale i høj tonart og på dårligt engelsk. Det var hendes velkendte kontrol "Annie", uden tvivl en af de bedste clairvoyanter, der eksisterer. Hun begyndte med at

forklare mig, at hun havde været tysk her på jorden og ikke kunne tale ordentligt engelsk, men at jeg ville forstå hende bedre, når jeg var blevet bedre kendt med hende. Hun begyndte da med min fødsel ved havet, beskrev min faders person og beskæftigelse, talte om min moder, mine søskende, mine sygdomme, mit giftermål og mit huslige liv. Så sagde hun: "Vent, nu vil jeg gå til Deres hjem og sige Dem, hvad jeg ser dér." Så gentog hun alle mine børns navne og gav en kort beskrivelse af hver enkelts karakter lige ned til "den spæde med blomsternavnet", som hun kaldte min lille Daisy (Tusindfryd). Efter at hun virkelig havde udtømt min fortid og nutid, sagde hun: "De kan sige, at jeg har læst alt dette ud af deres tanker, så nu vil jeg fortælle Dem, hvad jeg ser i fremtiden. De vil blive gift én gang til." På den tid udgav jeg et moderne tidsskrift og samlede en mængde litterære mænd om mig. Jeg holdt åbent hus tirsdag aften og havde utallige venner, og jeg kan *måske* have (jeg siger ikke, at jeg *havde*) spekuleret på, hvad min skæbne ville blive i tilfælde af, at jeg blev fri. Seancen, jeg taler om, fandt sted en onsdag morgen, og da Annie fortalte mig, jeg skulle blive gift én gang til, fik mine tanker uvilkårligt vinger, formoder jeg; for hun fortsatte straks efter: "Nej! Ikke den mand, som slog vandglasset itu i aftes hos Dem. De vil atter blive gift med en soldat." – "Nej tak!" udbrød jeg, "ikke flere militærer til mig. Jeg har fået nok af soldater for min levetid." Annie så meget alvorlig ud og gentog: "De vil få nok en soldat; jeg kan se ham nu, han går op ad en terrasse. Han er meget høj og svær og har brunt hår, klippet ganske kort, men så blødt og skinnende; i nakken ser han så glat ud som en muldvarp. Han har et blidt og behageligt, smilende ansigt, og når han ler, viser

han meget hvide tænder. Jeg ser ham banke på Deres dør. Han siger: "Er mrs. Ross-Church hjemme?" – "Ja." Så går han ind i et værelse fuldt af bøger. "Florence, min hustru er død – vil De være min hustru?" og De siger: "Ja!" Annie talte så naturligt, og jeg var så forbavset over hendes kendskab til mine sager, at det ikke faldt mig ind, før jeg kom hjem, at hun havde kaldt mig ved mit navn, som omhyggeligt var blevet skjult for hende. Jeg spurgte hende: "Hvornår dør min mand?" – "Jeg ser ikke hans død nogetsteds," svarede hun. "Men hvordan kan jeg gifte mig igen, uden at han dør?" sagde jeg. "Det ved jeg ikke; jeg kan ikke sige Dem, hvad jeg ikke ser. Jeg ser et hus, der er helt i forvirring; papirer bliver kastet omkring, og alt er hulter til bulter, og to mennesker går hver sin vej; og oh, der er så megen sorg og så mange tårer. Men jeg ser ikke døden nogetsteds." Jeg tog hjem, meget forbavset over alt, hvad miss F. havde sagt om min fortid og nutid, men meget vantro med hensyn til hendes profetier om fremtiden. Men tre år efter, da meget af det, hun havde fortalt mig, var opfyldt, tog jeg fra Charing Cross til Fareham med mr. Grossmith for at give vor forestilling *Entre nous*, og toget standsede som sædvanlig for at tage vand ved Chatham. På perronen stod oberst Lean i uniform og talte med nogle venner. Jeg havde aldrig set ham for mine øjne før i det øjeblik; men jeg sagde straks til mr. G.: "Ser De den officer i uniform? Det er den mand, Lottie Fowler sagde, jeg skulle gifte mig med." Hendes beskrivelse havde været så nøjagtig, at jeg straks genkendte ham. Naturligvis blev jeg lét ud og var kort efter parat til at le ad mig selv. To måneder efter blev jeg engageret til at læse op i *The Literary Institute* i Chatham, hvor jeg aldrig før i mit liv havde sat mine ben. Oberst Lean kom til

oplæsningen og præsenterede sig for mig. Han blev gæst i mit hjem i London, og to år efter, i juni 1879, blev vi gift. Jeg har så vidt overvundet en naturlig betænkelighed ved at offentliggøre mine private affærer for Lottie Fowlers skyld. Det er unyttigt at fortælle noget overnaturligt (skønt jeg har lært, at dette er et galt udtryk, og at der intet eksisterer over naturen, men kun en fortsættelse af den), med mindre man er rede til at bevise, at det fortalte er sandt. Lottie Fowler blev ikke længe i England den gang. Hun tog tilbage til Amerika i nogen tid, og jeg var mrs. Lean, før jeg traf hende igen. Det andet besøg var mærkværdigt. Jeg havde været hos et andet medium, som havde gjort mig ulykkelig ved nogle spådomme om min mands helbred; hun havde endog sagt, at han kun ville leve et par år, og jeg var så ophidset, at min veninde miss Schonberg foreslog, at vi på stedet skulle tage hen til Lottie Fowler, som lige var kommet til England og boede på Vernon Place, Bloomsbury; og skønt det var sent om aftenen, tog vi straks af sted. Svaret på vort forlangende om at se miss F. var, at hun var for træt til at modtage flere besøg den dag. "Å, bed hende om at modtage mig!" bad jeg indtrængende; "jeg skal kun opholde hende et øjeblik, jeg vil blot stille hende et spørgsmål." Derpå blev vi indladt og fandt Lottie næsten sovende. "Miss Fowler," begyndte jeg, "De sagde mig for 5 år siden, at jeg skulle blive gift anden gang. Ja, jeg er gift, og nu fortæller man mig, jeg skal miste min mand." og jeg fortalte hende, hvor syg han var, og hvad lægerne sagde og hvad mediet sagde. "De sagde mig sandheden før, sig mig den også nu," fortsatte jeg. Lottie tog en medaljon, som indeholdt hans hår, i hånden et minut og svarede så tillidsfuldt: "De ved intet om det. Han dør ikke – det vil sige, ikke endnu –

ikke i lang tid." – "Men hvornår?" sagde jeg fortvivlet. "Overlad det til Gud, barn," svarede hun, "og vær lykkelig nu!" Og oberst Lean kom sig virkelig af sin sygdom og blev stærk og kraftig igen. Men hvorfra fik miss F. den tillidsfuldhed, hvormed hun forsikrede, at en mand, hun aldrig havde set eller blot hørt om, skulle komme sig af en sygdom, som lægerne erklærede for dødelig? Fra den tid blev Lottie og jeg gode venner og er det den dag i dag. Det er mærkværdigt, at hun aldrig ville tage en øre af mig som betaling for sine tjenester, skønt jeg har "siddet" med hende snesevis af gange, og hun ville heller ikke modtage en gave, og det selv når hun trængte hårdt til penge. Hun sagde, det var sagt hende, det aldrig ville gå hende godt, hvis hun rørte mine penge. Hun har en af de kærligste, taknemmeligste og ædelmodigste naturer, man kan tænke sig, og har næsten sultet for andres skyld, som levede af hende. Jeg har set hende under sygdom, fattigdom og sorg, og jeg tror, hun er en af de velvilligste og bedste kvinder, der lever, og jeg er glad ved selv ved denne ringe lejlighed at vidne om hendes karakter. En gang havde hun et stort og fornemt klientel, som betalte hende rigelig for hendes seancer; men i de senere år er hendes klienter faldet fra. Hun er nu vendt tilbage til de sydamerikanske stater og siger, hun har set England for sidste gang. Alt, hvad jeg kan sige, er, at jeg betragter hende som et stort, personligt tab som voldgiftsmand i alle forretningssager og som profet for fremtiden. Hun blev ofte rådspurgt af lægerne ved hoffet under prinsen af Wales' farlige sygdom og forudsagde hans helbredelse lige fra begyndelsen. Det var ved hendes hjælp, at den afdøde lord Lindesay af Balcarres' lig, som var stjålet fra familiebegravelsen, blev genfundet; og den nuværende lord L.

gav hende et smukt lille, emaljeret ur, besat med diamanter, som minde om begivenheden. Hun forudsagde tumulten, som fandt sted i London for nogle år siden, og ulykken ved Taybroen. Men hvem er så tosset at tro på mediers spådomme nu til dags? Der har næppe været én begivenhed i mit liv, siden jeg har lært Lottie Fowler at kende, uden at hun har forberedt mig på den i forvejen, men de fleste af dem er for ubetydelige til at interessere mine læsere. Én – den sørgeligste, jeg nogensinde har oplevet – blev som ved et vidunder forudsagt. I februar 1886 sagde Lottie (eller snarere "Annie") til mig: "Der venter dig en stor sorg, Florris (hun kaldte mig altid således); du går under sorte skyer, og der hænger en ligkiste over dig. Den vil forlade dit hus." Dette gjorde mig meget urolig; der boede ikke andre i mit hus end min mand og jeg. Jeg spurgte: "Er det min kiste?" – "Nej!" – "Min mands?" – "Nej, det er en meget yngre persons."

Jeg udspurgte hende meget ivrigt, men hun ville ikke sige mig mere, og jeg søgte at vise tanken om det bort fra mit sind. Men den kom stadig tilbage, for jeg vidste af erfaring, hvor sande hendes spådomme var. Til sidst kunne jeg ikke udholde uvisheden længere, og jeg gik til hende og sagde: "Du *må* sige mig, at den kiste, du talte om, ikke er til et af mine børn, ellers vil uvisheden gøre mig gal." Annie tænkte efter et minut og sagde så langsomt: "Nej, den er ikke til et af dine børn." – "Så kan jeg bære alt andet," svarede jeg. Tiden gik, og i april døde en onkel af mig. Jeg styrtede igen til Lottie. "Er det det dødsfald, du spåede?" spurgte jeg hende. "Nej," svarede hun, "kisten skal forlade dit hus. Dette dødsfald vil blive efterfulgt af et andet i familien." Og det blev det inden en uge. Den følgende februar mistede mine nærmeste naboer deres eneste søn. Jeg havde

kendt drengen i flere år, og det gjorde mig meget ondt for dem. Da jeg iagttog begravelsesforberedelserne fra mit sovekammervindue, så jeg, at kisten blev båret ud af forstuedøren, som stødte op til min med kun et gelænder imellem. Da jeg vidste, at mange profetiske medier ser fremtiden som en række billeder, slog det mig, at Lottie måtte have set denne kiste blive båret bort og antaget huset for mit. Jeg gik til hende igen. Dette beviser, hvor forudsigelsen havde tynget på mit sind al denne tid. "Har det dødsfald, du omtalte, nu ikke fundet sted?" spurgte jeg hende; "har kisten ikke forladt mit hus?" – "Nej," svarede hun, "det er en slægtning, en af familien. Det er meget nærmere nu, end det var." Jeg følte mig uhyggelig ved det, men ville ikke lade det gøre mig ulykkelig. Annie havde sagt, det ikke var et af mine børn, og så længe de blev skånet, følte jeg mig stærk nok til alt.

Den følgende juli kom min ældste datter til mig i stor sorg. Hun havde hørt, at en af hendes venner, en kollega, var død, og efterretningen havde rystet hende meget. Hun havde altid været imod spiritismen. Hun kunne ikke indse, hvad gavn den gjorde, og syntes, jeg troede en hel del mere på den end nødvendigt. Jeg har ofte bedt hende følge mig til seancer eller til medier, men hun havde sagt nej. Hun sagde gerne, at hun ingen havde på den anden side, som hun brød sig om at tale med. Men da hendes unge ven døde, bad hun mig bringe hende til et medium, for at hun kunne høre noget om ham, og vi gik sammen til Lottie F. Annie ventede ikke på nogen opfordring, men tog straks fat. "De er kommet her for at spørge mig, hvorledes De kan se Deres ven, som nylig er gået bort," sagde hun. "Å, han har det godt. Han er i dette værelse nu og siger, De

meget snart skal se ham." – "Til hvilket medium skal jeg gå?" sagde min datter. "Gå ikke til noget medium. Vent lidt, og De skal se ham med egne øjne." Min datter var selv et fysisk medium, skønt jeg havde forhindret hende i at "sidde" af frygt for, at det skulle skade hendes helbred, og jeg troede som hun, at Annie mente, at hendes ven ville vise sig ved hendes egen kraft. Hun vendte sig til mig og sagde: "Oh, moder, jeg bliver frygtelig forskrækket, hvis han viser sig for mig i aften." Men Annie svarede: "Nej, De vil ikke blive forskrækket, når De ser ham. De bliver glad. Deres møde vil blive en kilde til stor glæde på begge sider." Min datter havde netop underskrevet et fordelagtigt engagement og skulle på en provinsturne. Hendes næste spørgsmål var: "Sig mig, hvad De ser for mig i fremtiden." Annie svarede: "Jeg kan ikke se det klart. En anden dag kan jeg måske sige Dem mere, men i dag er alt dunkelt. Hver gang jeg forsøger at se det, rejser der sig en mur bag Deres hoved og lukker for den." Så vendte hun sig til mig og sagde: "Florris, den kiste er dig meget nær nu. Den hænger lige over dit hoved." Jeg svarede ligegyldigt: "Jeg ville ønske, den ville komme, så jeg kunne blive færdig med den. Nu er det halvandet år, Annie, siden du kom med den ulykkelige spådom." Lidet tænkte jeg, at den skulle blive så snart og så forfærdelig opfyldt. Tre uger efter denne seance blev mit elskede barn, som boede hos mig, båret ud af mit hus i sin kiste til Kensal Green. Jeg var så bedøvet af dette slag, at det først var nogen tid efter, at jeg erindrede Annies forudsigelse. Da jeg spurgte hende, hvorfor hun havde plaget mig med den angst for kommende sorg i halvandet år, sagde hun, at mine skytsånder havde sagt, hun skulle gøre det, ellers ville min hjerne tage skade ved slagets

pludselighed. Da jeg spurgte, hvorfor hun havde sagt, at det ikke ville blive et af mine børn, påstod hun igen, at hun havde adlydt en højere ordre, fordi det, at sige sandheden så længe forud, ville have dræbt mig halvt – hvad det også ville. Annie sagde, hun under sammenkomsten ingen idé havde om, at det dødsfald, hun spåede, var den pige, som var foran hende. Hun så, hendes fremtid var tåget, og at kisten var over mit hoved, men hun forbandt ikke de to ting. På samme måde har jeg hørt næsten enhver begivenhed i min fremtid fra Lottie Fowlers læber, og det viste sig aldrig, at hun havde uret, undtagen én gang angående tiden. Hun forudsagde en begivenhed til en vis bestemt tid, og den indtraf først senere, og det har gjort Annie så forsigtig, at hun standhaftigt vægrer sig ved at opgive datoer. Jeg advarer altid folk mod at fæste lid til datoer. Ånderne har sagt mig, at de ingen tid har i sfærerne, men dømmer simpelthen om den, alt eftersom genskinnet af fremtiden synes nærmere eller fjernere fra den siddendes ansigt. Således synes det, der skal ske år efter, tåget og fjernt, mens de begivenheder, der skal ske næste uge eller måned, synes klare og tydelige og ganske nære. Det er en metode, som kun kan læres ved øvelse og altid må være usikker og vildledende.

Jeg har ofte optrådt som amanuensis for Lottie Fowler, for der kommer hele tiden breve til hende fra alle dele af verden, og de kan kun besvares under "trance", og hun har bedt mig skrive svarene ned, som Annie dikterede dem. Jeg har på denne måde besvaret spørgsmål fra den anden side havet om helbred, penge og mistede genstande, mens Lottie sov fast, og Annie dikterede brevene, og jeg har fået mange svar med tak, fordi jeg var

mellemmand, som alle udtalte, hvor korrekte og værdifulde de oplysninger var, Annie havde sendt dem.

Det ville naturligvis være umuligt på papiret at fortælle om det stadige samkvem, jeg havde med Lottie Fowler i mindst 10-12 år, og om den måde, hvorpå hun har tegnet min fremtid for mig, forhindret mig i at nære falske forhåbninger, som aldrig kunne realiseres, i at gøre dårlige handler, som ville vise sig at bringe mig pengetab, og i at tro på tilsyneladende venskab, som kun var et skjul for egenkærlighed og forræderi. Jeg har fået mangen bitter lære af hendes læber; jeg har også samlet mig en hel del penge ved hendes hjælp. Hun har fortalt mig, hvad der vil hændes mig fra nu af og til min død, og jeg føler mig forberedt på det onde og tilfreds med det gode. Lottie Fowler havde et meget dårligt helbred i nogen tid, før hun forlod England, og det var blevet ganske nødvendigt, at hun tog bort; men jeg tror, at, hvis det britiske publikum havde vidst, hvilken vidunderlig kvinde der var i deres midte, ville de have sørget for, at hun bedst stod sig ved at blive blandt dem.

16. Om at lægge kort op

Med fare for at blive let ud kan jeg ikke i denne fortælling om mine spiritistiske erfaringer lade være med at sige nogle få ord om det, der kaldes "at lægge kort op". Jeg bilder mig ind, jeg kan høre en eller anden udbryde: "Tænk, at nogen fornuftig kvinde kan tro på kort!" Og dog troede Napoleon på dem og regulerede nationers skæbne efter dem; og de få gange, han undlod at følge deres råd, fulgtes af tilbagetoget fra Moskva og nederlaget ved Waterloo. Dog troede jeg ikke på kortspådom, før troen blev mig påtvunget. Jeg har altid syntes, det var temmelig grusomt at give gamle koner fængsel og hårdt arbejde, fordi de lagde kort op for tjenestepiger. Hvem kan sige, om det er at tjene penge ved falsk foregivende eller ej, og hvis det er det, hvorfor så ikke give enhver bedragerisk handlende, som sælger dårlige varer eller giver dårlig vægt, den samme straf. Man ville sige, at kvinderne skulle påse deres egen interesse i det ene tilfælde – hvorfor så ikke i det andet? Men hele forskellen ligger i, hvem der lægger kortene op. Meget få folk kan gøre det med held, og jeg tror, at det må gøres af en person med evner som medium, hvilket på en eller anden hemmelighedsfuld måde har indflydelse på spillet. Jeg har set kort blive blandet og taget af tyve gange i det håb, at man ville blive fri for et eller andet kort, som går den spørgendes lykke imod, og dog kom hver gang det samme kort op i den sammenstilling, der var mindst ønskelig. Da jeg boede i Bruxelles, flere år før jeg hørte om den moderne spiritisme, gjorde jeg bekendtskab med en irsk dame, mrs. Thorpe, en enke, der var engageret til at være om nogle

fornemme unge belgiske damer, som havde mistet deres moder. Vi boede nær ved hinanden, og hun kom ofte ind for at få en passiar med mig. Noget efter hørte jeg gennem andre venner, at mrs. T. var dygtig til at "lægge kort op", og en dag, da vi var alene, bad jeg hende om at spå mig. Jeg troede slet ikke på det, men jeg ville more mig. Mrs. T. bad straks om at være fri; hun sagde mig, at hendes spådomme havde vist sig så sande, at hun var bange for at se mere ind i fremtiden. Hun havde set en søn og arving for et par, der havde været gift i 20 år uden at få børn, og død for en ung pige, som lige skulle have bryllup – og begge dele var gået i opfyldelse; og det var strengt forbudt for hende at gøre det mere, mens hun var hos de unge piger. Dette opflammede dog kun min nysgerrighed, og jeg drillede hende, indtil hun gav efter for mit forlangende, hvis jeg lovede at bevare det som den strengeste hemmelighed. Hun forudsagde adskillige ting, som jeg kun havde liden tiltro til, men som jeg samvittighedsfuldt skrev op for det tilfældes skyld, at de skulle gå i opfyldelse. De tre vigtigste var, at min mand, oberst Ross-Church, som den gang var meget farligt syg i Indien, ikke skulle dø, men derimod hans broder, Edward Church; at jeg skulle få endnu et barn i første ægteskab – en datter med ualmindelig lys hud og lyst hår – som ville vise sig at være det mest begavede af alle mine børn, og at jeg efter hendes fødsel aldrig skulle leve sammen med min mand igen. Det var den gang meget usandsynligt, at disse begivenheder skulle indtræffe, og det skete virkelig også først flere år efter; dog indtraf de alle, og den datter, som, ulig alle sine brødre og søstre, er lys som en lilje, er på ingen måde den sidste, hvad talent angår. Dog blev disse kort lagt op 4 år før hendes fødsel. Mrs. T. sagde mig, at hun

havde lært kunsten af en elev af selve den italienske grevinde, som plejede at lægge kort op for Napoleon. Men det er ikke en kunst og kan ikke læres; det er inspiration.

Mange år efter, da jeg lige var begyndt at studere spiritismen, fortalte min søster mig om en mærkelig gammel dame, en af hendes naboer, som havde fået et dårligt rygte i landsbyen på grund af sine profetiske evner til kortoplægning. Ligesom mrs. Thorpe var hun blevet bange for sig selv og erklærede, at hun havde opgivet udøvelsen af denne kunst. Den sidste gang, hun havde lagt dem op, var en ung pige af hendes bekendtskab glad kommet spadserende over fra en tilstødende landsby for at forestille hende for sin forlovede og at bede hende sige dem, hvad der skulle ske i deres ægteskab. Den gamle dame havde lagt kortene op, så dødskortet komme op tre gange sammen med vielsesringen og sagde til de unge folk, at de måtte forberede sig på en skuffelse, da deres ægteskab sikkert ville blive udsat på grund af en hindring, der stillede sig i vejen. Hun sagde mig bagefter, at hun ikke turde sige dem mere end dette. De forlod hende noget alvorligere og begav sig på vej hjem. Førend de nåede hjem, vaklede den unge mand og faldt død om. Ingen havde ventet en sådan katastrofe; han havde tilsyneladende været fuldstændig rask og munter. *Hvad* var det, der havde fået den gamle dame til at forudse, hvad ingen anden havde set?

Dette er ikke opdigtede fortællinger, efter at spådommen er opfyldt. Alle vidste, det var sandt og blev bange for selv at se ind i fremtiden. Jeg var dog en undtagelse fra den almindelige regel og overtalte mrs. Simmonds til at lægge kortene op for mig. Jeg havde lige opholdt mig i to måneder ved kysten, var rask og

kraftig og glædede mig til at komme hjem og atter træffe en ven, som var mig meget kær. Jeg blandede kortene og tog af efter anvisning. Den gamle dame så temmelig alvorlig ud. "Jeg holder ikke af Deres kort," sagde hun, "der er en hel del sorg for Dem – sorg og sygdom. De kommer ikke hjem så hurtigt, som De venter. De vil blive opholdt af sygdom, og når De kommer tilbage, vil De finde et brev på bordet, og det vil såre Deres hjerte. Jeg er ked af, at De er blevet borte så længe. Der har i Deres fravær været forræderi, og en kvinde lige over for Dem med mørke øjne og mørkt hår har fået overhånd over Dem. Det vil blive en svær sorg, men ikke langvarig. De vil se visdommen i det inden ret længe og være taknemmelig for, hvad der er sket." Jeg tog mod min skæbne med blidhed uden – trods alt, hvad jeg havde hørt – at tro, at det ville gå i opfyldelse. Jeg skulle om få dage tage hjem og havde fået kærlige breve fra min ven al den tid, jeg havde været borte. Som skæbnen og kortene ville have det, blev jeg imidlertid syg dagen efter, at de var blevet lagt op for mig, og jeg blev fængslet af en slags feber til min seng i tre uger; og da jeg svag og nedtrykt kom hjem, fandt jeg *brevet på mit bord*, som mrs. S. havde forudsagt mig, og det sagde mig, at mit venskab med min (formodede) ven var *forbi for bestandig*. Efter dette begyndte jeg at have mere respekt for kortene eller snarere for de personer, som var heldige til at lægge dem op. I 1888 var jeg på turne med *The golden Goblin* (Den gyldne Nisse) og opholdt mig for første gang i mit liv i Accrington. Vort ophold dér skulle kun vare en uge, og, som man kan tænke, var vore bekvemmeligheder med hensyn til bolig meget få. Da vi havde været der nogle få dage, sagde en dame i selskabet til mig: "Der er sådan en morsom gammel dame dér, hvor jeg bor,

miss Marryat! Jeg ville ønske, De ville komme og se hende! Hun kan spå med kort, og jeg ved, De tror på sådan noget. Hun har fortalt min mand og mig alt muligt om os selv på den mest vidunderlige måde; men De må ikke komme, når den gamle mand er hjemme, for han siger, det er djævelskab og har forbudt hende at gøre det." – "Jeg er virkelig meget interesseret i den slags ting," svarede jeg, "og vil ganske sikkert aflægge hende et besøg, hvis De vil sige mig, hvornår jeg kan komme." En tid blev følgelig aftalt, og da jeg kom, blev jeg forestillet for en fedtet, gammel værtinde, tilsmudset af snustobak, som ikke så ud til at have følelse for noget ud over ginflasken. Jeg satte mig imidlertid ved bordet med hende, og kortene blev taget af. Hun fortalte mig intet, som mine venner kunne have fortalt hende, angående mig, men dukkede straks ned i fremtiden. Mine private affærer var i en meget forviklet tilstand på den tid, og jeg havde selv ingen idé om, hvordan det ville ende. Hun så hele situationen med ét blik – de optrædende i skuespillet, de steder, de boede, de folk, de var omgivet af, og nøjagtig, hvordan det hele ville ende – og *virkelig endte*. Hun forudsagde turneens forløb, hvor længe den ville vare, og hvilke af selskabet der ville tage bort, før den sluttede. Hun sagde mig, at en kvinde i selskabet, som jeg troede var mig hengiven, ville vise sig at være en af mine største fjender og blive årsag til en adskillelse mellem mig og en af mine nærmeste slægtninge, og hun åbnede mine øjne for den kvindes karakter på en måde, som tvang mig til at se det, jeg måske ellers ville have været blind for bestandig. Og denne underretning kom fra en snavset, uvidende gammel kone, som lejede værelser ud, og som sandsynligvis aldrig havde hørt mit navn, før det blev

skudt frem foran hende, og dog fortalte hun mig ting, som mine fortroligste, mest begavede venner ikke formåede at fortælle mig. Efter konen i Accrington så jeg ikke igen på et kort for spådommes skyld, før min opmærksomhed blev henledt på en kvinde i London, som var meget dygtig til det samme, og en veninde bad mig om at gå med hende og se, hvad hun kunne fortælle os. Denne kvinde, som hørte til de lavere klasser og var syerske, modtog os i et soveværelse, hvis dør blev omhyggeligt låst. Hun var en ældre kvinde og temmelig intelligent og vel opdragen for sin stilling, men hun kunne ikke anføre nogen som helst grund til sin lethed ved at læse kortene. Hun sagde mig, "det kom til hende", hun vidste ikke hvorfor eller hvordan.

Det "kom til hende" med en hævn over mig. Hun remsede op om min fortid, nutid og fremtid, som om hun læste det op af en åben bog, og hun omtalte en person (som jeg fuldstændig genkendte) med så stadigt hensyn til min fremtid, at jeg syntes, jeg ville prøve hende med et spørgsmål. "Stands et minut," sagde jeg; "den person, De har hentydet til så ofte – har jeg nogensinde truffet ham?" – "Naturligvis har de truffet ham," svarede hun, "de kender ham meget nøje." – "Jeg kan ikke kende ham efter beskrivelsen," svarede jeg falskelig. Kvinden vendte sig om og så mig lige ind i ansigtet. "*De kender ham ikke?*" gentog hun i en vantro tone; "så må De være meget tungnem. Nå! Jeg skal sige Dem, hvordan De skal genkende ham. Næste gang, De møder en herre på en spadseretur, og han tager sin hat af og, før han giver dem hånden, tager et stykke beskrevet eller trykt papir op af sin lomme og giver Dem det, kan De erindre mine ord. Det er den mand, jeg mener."

Jeg lo ad denne løjerlige idé og tog hjem. Da jeg gik fra stationen til mit eget hus, mødte jeg den person, hun havde beskrevet. Da han nærmede sig mig, tog han hatten af og stak så hånden i sin lomme og sagde; "Goddag! Jeg har noget til Dem. Jeg mødte Burrows i morges. Han skulle hen til dem, men da han havde meget travlt, bad han mig, hvis det var sandsynligt, at jeg så dem i dag, da at give Dem dette." Og han overrakte mig et trykt papir med anordninger, som jeg havde bedt den mand, han omtalte, om at skaffe mig.

Her var nu ingen stereotyp udtalelse af kortene – ingen almindelig frase – men en velovervejet spådom om en uopfyldt begivenhed. Det er på sådanne ting, jeg grunder min mening om, at med visse personer og under visse omstændigheder er kortene en meget rig kilde til oplysning. Det er latterligt i tilfælde som dem, jeg har omtalt, at tilskrive tilfældighed, dygtig gætning og bedrageri det hele. Hvis mine læsere tror det, så lad mig bede dem prøve det selv. Hvis det er lutter tåbelighed, og enhver dum, uvidende gammel kone kan gøre det, så må de naturligvis også kunne udføre kunststykket. Lad dem få et spil kort og lægge dem efter de sædvanlige anvisninger – der er en mængde bøger udgivne, som kan fortælle dem, hvorledes de skal gøre det – og se så, om de kan forudsige en eneste vigtig begivenhed rigtigt. De vil sandsynligvis finde (som jeg), at kortene er en forseglet bog for dem. Jeg ville give meget for at kunne lægge kort op med blot noget held for mig selv og andre. Men der kommer intet til mig. Kortene bliver ved at være malede stykker pap og ikke andet. Og dog kan et uvidende væsen, som ikke har videre forstand, dukke ned i min sjæls hemmeligheder og vende mine inderste

tanker og ønsker ud – endnu mere, kan trænge ind i fremtiden og sige mig, hvad der skal ske. Men hvis mine tilhørere vedbliver at betvivle min historie, kan jeg kun gentage mit råd, at de selv skal foretage en prøve. Hvis de én gang har held med sig, vil de ikke opgive det igen.

17. Frøknerne Berry

Jeg blev ikke forestillet af nogen for frøknerne Berry. Under mit ophold i Amerika så jeg deres avertissement i aviserne og gik inkognito til deres seance, som jeg havde gjort til andres. Det første, som slog mig hos dem, var, at deres velyndere hørte til de højere klasser. I damernes garderobe, hvor de anbragte deres overtøj og paraplyer, gjorde den samtale, som fandt sted, dette tilstrækkelig tydeligt. Helen og Gertrude Berry var nette, naturlige, *ladylike* piger, og deres impresario, mr. Abrow, en af de høfligste herrer, jeg nogensinde har truffet. Søstrene, som begge var udmærkede medier, "sad" aldrig på én gang, men hver sin aften; men den, som *ikke* "sad", tog altid plads iblandt tilhørerne for at forhindre, at hendes fravær skulle vække mistanke. Gertrude Berry var nylig blevet gift med en mr. Thompson, og for sit helbreds skyld opgav hun sine seancer kort efter, at jeg gjorde hendes bekendtskab. Hun var en høj, velskabt ung kvinde med gyldent hår og en smuk teint. Hendes søster Helen var mindre, blegere og mere spinkelt bygget. Hun havde været forlovet med en herre, som døde, kort før de skulle have bryllup, og hans ånd, som hun kaldte "Charley", var den vigtigste kontrol ved hendes seancer, skønt han aldrig viste sig. Jeg fandt seanceværelset, som ikke var ret stort, fyldt med stole, som alle var bestilt forud, så mr. Abrow hentede en underneden og stillede den ved siden af sin egen til mig, og det var netop den plads, jeg ville have valgt. Jeg spurgte ham bagefter, hvordan han turde lade en fremmed være så nær ved, og han svarede, at han var selv medium og kendte ved et blik, hvem

han kunne stole på og hvem ikke. Da mine professionelle pligter kaldte mig tilbage fra Boston, som var mit centrale udgangspunkt, og undertiden kun gav mig en dags hvile dér, var jeg senere vant til, når jeg fandt, jeg kunne få en aften fri, at telegrafere til mr. A. om at holde en plads til mig; så vanskeligt var det at sikre sig en, når den ikke var bestilt. Alt i alt sad jeg en 5-6 gange med søstrene Berry, og jeg ønskede, jeg kunne have siddet 50-60 gange i stedet for, for jeg har aldrig glædet mig så meget over nogen seance i mit liv. Kabinettet var indrettet af et indre værelse med en særskilt dør, som hver aften blev forseglet af en komité af fremmede. Papirstrimler med gummi på blev bragt dem, og de skrev deres navne på dem, før de fæstede dem over den indvendige side af døren. Den første aften undersøgte jeg også kabinettet af princip og klæbede mit papir med "mrs. Richardson" skrevet på det tværs over døren. Kabinettet indeholdt kun en sofa, som miss Helen kunne hvile på. Gulvet var dækket med et fastsømmet tæppe. For døren, som førte ind til kabinettet, var der hængt to mørke gardiner med ringe på en messinggardinstang. Og på grund af de forskellige døres stilling var det umuligt for nogen som helst at forlade eller komme ind i kabinettet uden at blive opdaget af de "siddende", som havde ansigterne vendte mod seanceværelsets dør.

Den første materialisation, som viste sig den aften, var en brud i brudedragt; en herre, som sad i første række og holdt en hvid blomst i hånden, rejste sig straks, gik hen til hende, omfavnede hende, hviskede nogle få ord og gav hende den hvide blomst, som hun satte på sit bryst. Derefter bukkede han let for selskabet, og i stedet for igen at indtage sin plads forlod han værelset. Mr. A. sagde da til mig: "Hvis De har lyst, frue,

kan De tage den plads nu," og da scenen havde vakt min nysgerrighed modtog jeg hans tilbud, da jeg håbede at finde en eller anden, som kunne fortælle mig betydningen af den. Jeg kom da ved siden af en mildt udseende dame, som jeg senere lærte personligt at kende som mrs. Seymour.

"Kan De sige mig, hvorfor den herre gik så pludseligt?" spurgte jeg hende hviskende. "Han bliver sjældent en seance til ende," svarede hun; "han er forretningsmand og har ingen tid at undvære, men han er her hver aften. Den dame, De så ham tale med, var hans kone; hun døde på deres bryllupsdag for 11 år siden, og han har aldrig svigtet en lejlighed til at møde hende siden. Han bringer hende en hvid blomst, hver gang han kommer. Hun viser sig altid først, for at han kan vende tilbage til sit arbejde." Denne historie slog mig som meget interessant, og jeg lagde altid siden mærke til denne herre og så ham altid vente på sin brud med en hvid blomst i hånden. "Venter De at se nogen ven i aften?" spurgte jeg min nye bekendt. "Oh ja!" svarede hun. "Jeg venter at se min datter Bell. Hun døde for nogle år siden, og jeg opdrager to små børn, hun efterlod sig. Jeg gør aldrig noget for dem uden at have rådspurgt deres moder. Netop nu må jeg skifte deres barnepige, og jeg har fået flere udmærkede anbefalinger fra andre og har taget dem med herhen i aften, for at Bell kan sige mig, hvem jeg skal skrive efter. Jeg har også mønstre til børnenes vinterkjoler," sagde hun og tog nogle firkantede stykker uldstof frem; "jeg vil helst lade Bell vælge det, hun synes bedst om." Dette vil give mine læsere en forestilling om, hvor meget mere de amerikanske spiritister betragter deres afdøde venner som endnu udgørende en del af deres familiekreds og interesserede i deres huslige sager. Bell

viste sig kort efter, og mrs. S. førte hende hen til mig. Hun var en ung kvinde på omtrent tre eller fireogtyve år og så meget lykkelig og smilende ud. Hun læste tjenestefolkenes anbefalinger så praktisk, som hendes moder kunne have gjort, men sagde, at hun ikke ville have nogen af dem, og at mrs. S. skulle vente, til hun fik nogle flere; den rette var endnu ikke kommet. Hun så også på mønstrene og sagde, hvilket hun syntes bedst om. Da hun derpå var ved at gå, hviskede hun noget til sin moder, og mrs. S. sagde til min overraskelse (for man må huske, jeg ikke havde åbenbaret mit navn for hende): "Bell siger, hun kender en af Deres døtre i åndeverdenen, som hedder Florence, er det tilfældet?" Jeg svarede, at jeg havde en datter af det navn, og mrs. S. tilføjede: "Bell siger, hun vil komme her i aften, at hun er en meget ren og ophøjet ånd, og at de er gode venner." Ganske kort efter bemærkede mr. Abrow: "Nu er der en ung pige i kabinettet, som siger, at, hvis hendes moders navn er mrs. Richardson, må hun have giftet sig for tredje gang, siden hun så hende sidst; for hun var mrs. Lean den gang." Ved denne bemærkning lo jeg, og mr. A. sagde: "Er hun kommet til Dem, frue? Passer det?" Jeg var så nødt til at tilstå, at jeg havde opgivet et falsk navn for at undgå at blive kendt. Men omtalen af mit konenavn henledte ingen opmærksomhed på mig og var kun et bevis på, at det ikke var blevet givet, fordi mr. A. forud kendte noget til mig. Jeg var kun kendt i de Forenede Stater som Florence Marryat, og den dag i dag tror de, at jeg er mrs. Ross-Church, da det er det navn, hvorunder mine første noveller blev skrevne. Så jeg kendte straks Florence i det puds, der var spillet mig, og havde rejst mig for at nærme mig gardinet, da hun kom springende ud og

styrtede i mine arme. Jeg tror aldrig, jeg har set hende se så fortryllende og ungdommelig ud før; hun så ud som legemliggjort solskin. Hun var klædt i en nedringet kjole, som syntes lavet af kniplinger og musselin, hendes hår faldt hende løst ned ad ryggen lige til knæene, og hendes hænder var fulde af damascenerroser. Det var i december, hvor drivhusroser kostede 1 dollar stykket i Boston, og hun havde mindst 20. Deres lugt var henrivende, og hun blev ved at stikke dem hen under min næse, idet hun sagde: "Lugt til mine roser, moder! Ønsker du ikke, du havde min have? Vi har marker af dem i sommerlandet. Oh, hvor jeg ville ønske, du var dér." – "Kommer jeg der ikke snart, kæledægge?" spurgte jeg.

"Nej, ikke endnu," svarede Florence, "du har en hel del arbejde endnu at gøre. Men når du kommer, vil det være lutter blomster for dig og mig." Jeg spurgte hende, om hun kendte Bell, og hun sagde: "Oh ja, vi kom sammen i aften." Så bad jeg hende om at komme og tale med Bells moder, og hendes væsen forandredes pludselig, hun blev undselig og frygtsom som en ung pige, der ikke er vant til fremmede, og hang ligefrem på min arm, da jeg førte hende hen til mrs. Seymour. Da hun havde talt nogle få ord med hende ganske sagte, vendte hun sig til mig og sagde: "Jeg må gå nu, for vi har en stor overraskelse for dig i aften – en *meget* stor overraskelse." Jeg sagde hende, at jeg holdt af store overraskelser, hvis de var behagelige. Florence lo og gik bort. Jeg fandt, at hendes første fremtræden havde vakt en sådan opsigt hos de tilstedeværende – da det var så usædvanligt for en materialiseret ånd at vise sig så stærk og fuldkommen den første gang, de brugte et medium – at jeg følte mig nødt til at give dem en lille forklaring af sagen. Og da jeg fortalte dem, at

jeg havde mistet hende som et ganske lille barn, 10 dage gammel – hvorledes hun var kommet tilbage til mig gennem forskellige medier i England og havde givet så utvivlsomme beviser på sin identitet – og hvorledes jeg, som var en fremmed i deres land og først kommet i land der for få uger siden, allerede havde truffet hende ved mrs. Williams, mrs. Hatch og miss Berry – sagde de, det var et af de vidunderligste og mest fuldkomne eksempler på materialisation, de nogensinde havde hørt om. Og når man betænker, hvor fuldstændig kæden er fra den tid, da Florence først kom tilbage til mig som et barn, for svag til at tale eller blot forstå, hvor hun var, til de år, gennem hvilke hun var vokset og blevet stærk næsten for mine øjne, indtil hun kunne springe (som jeg har fortalt) i mine arme som et menneskeligt væsen og tale så tydeligt som (og langt mere fornuftig end) jeg selv, så tror jeg, at mine læsere vil indrømme, at hendes historie ikke er almindelig, og at jeg har nogen grund til at tro på spiritismen.

Miss Berrys kabinetsånder var helt forskellige fra den sædvanlige type. En var eller snarere havde været danserinde – ikke europæisk, men snarere mere, bilder jeg mig ind, af den asiatiske eller ægyptiske type. I alt fald kom hun ud af kabinettet – et smidigt, bøjeligt væsen som en panter eller en snog – og udførte sådanne drejninger, spring og piruetter, som ville have gjort hendes lykke på scenen. Jeg tænkte virkelig (da jeg altid var på udkig efter kneb), at intet menneskeligt væsen, der kunne danse som hun, ville spilde sine talenter, især i et så fikst land som Amerika, på en forsamling af spiritister, hvis eneste grund til at mødes var at ville se deres venner, og som ikke ville betale en ekstra cent for at se en "kabinetsånd". En

anden var en indianer, som de kaldte "Krigeren". Han var også smidig og behændig med kraftige muskler. Han syntes at holde meget af damerne i selskabet, men havde øjensynlig mistillid til herrerne. En stor, svær mand, som jeg tænker mig var lidt af en skeptiker, ønskede at prøve "Krigerens" muskelkraft ved at føle på hans bicepsmuskel og blev derfor opfordret til at træde frem foran kredsen. Han havde aldrig så snart nærmet sig ham, før indianeren greb ham i armene og kastede ham lige over sit hoved. Han gjorde ham ingen fortræd, men da herren kom op igen, sagde han: "Nå, jeg vejer 200 pund, og jeg troede ikke, nogen mand her i stuen kunne have gjort dette." Damerne i kredsen bar for det meste blomster på brystet – buketter efter amerikanske damers skik – og de begyndte alle som en at løsne blomster fra deres buketter og give dem til "Krigeren", "for at han skulle give dem til sin squaw". Han nikkede og pludrede noget uforståeligt på sioux – eller cherokeesproget til svar og gik hele kredsen rundt på sine knæ. Den svære mand havde mistanke om, at han var malet, og at hans lange, glatte, sorte hår var en paryk. Da han kom hen til mig, sagde jeg: "Må jeg prøve, om det hår er paryk?" Han nikkede og sagde: "Træk, træk!" – hvilket jeg gjorde og fandt, at det utvivlsomt voksede på hans hoved. Så tog han min finger og trak den flere gange over sit ansigt for at vise, at han ikke var malet. Jeg havde ingen blomster at give ham, så jeg sagde: "Kom her 'Kriger', så vil jeg give dig noget til din squaw," og da han kom nær nok, kyssede jeg ham. Han lo hjerteligt, og hans øjne strålede af skadefryd, da han snakkende i sin indfødte dialekt løb om bag gardinerne. Et minut efter styrtede han ud igen og kom hen til mig, idet han udbrød: "Nej – give – squaw!" og fo'r tilbage. Mr. Abrow lo

hjerteligt ad denne hændelse, og det samme gjorde alle de tilstedeværende; den første erklærede, at jeg fuldstændig havde indtaget "Krigeren". Kort efter blev gardinerne rystet, og efter et ophold skiltes de langsomt, og en indiansk squaw krøb ud. Noget mere ondskabsfuldt og grusomt, end hun så ud, har jeg sjældent set. Mr. A. spurgte hende, hvem og hvad hun kom for, men hun ville ikke tale. Hun stod tavs, men skulende hen til mig under sit uredte, lange, sorte hår. Til sidst sagde mr. A. til hende: "Hvis du ikke ønsker at tale med nogen i denne kreds, må du gå din vej, da du kun forhindrer andre ånder i at komme." Konen trak sig baglæns ind bag gardinerne igen, temmelig gnaven, men næste gang, "Krigeren" viste sig, kom hun med ham, og *aldrig* kom han mere i min nærværelse, uden at hans squaw stod ved gardinerne og passede på ham. Mr. A. sagde mig, at "Krigeren" havde været vant til at vise sig ved deres seancer i flere år, men at de aldrig havde set konen før i aften. Jeg tror virkelig ikke, de var mig særligt taknemmelige, fordi jeg ved min ubesindighed havde fremkaldt denne skikkelse; for squawen viste sig at være en meget jordisk og uudviklet ånd og voldte dem følgelig meget besvær, da de ikke kunne jage hende bort, når de ville af med hende. Hen imod aftenens slutning sagde mr. A.: "Nu er der en ånd, som er meget ivrig efter at vise sig, men det er første gang, han har prøvet at materialisere sig fuldstændig, og han er slet ikke vis på at være heldig. Han siger mig, der er en dame her i kredsen, som nylig er kommet til Amerika, og at denne dame for mange år siden sang en sang ved hans dødsleje i Indien. Hvis hun vil træde hen til kabinettet nu og synge den sang igen, vil han forsøge at vise sig for hende."

De af mine læsere, som har læst kapitlet *John Powles' historie*, vil straks vide, hvem det var. Jeg gjorde det naturligvis, og jeg tilstår, at, da jeg rejste mig for at gå hen til kabinettet, skælvede jeg som et espeløv. Jeg havde prøvet så ofte og været uheldig så ofte med at se denne min kære, gamle ven, at det at tænke på at træffe ham nu, var som en virkelig opstandelse fra de døde. Tænk på, vi var blevet skilt fra hinanden i 1860, og det var nu 1884 – 24 år senere. Jeg var pige, da han begav sig på den rejse, som den gang syntes mig så hemmelighedsfuld. Jeg var en midaldrende kvinde nu, som havde gennemgået så meget, som han var blevet skånet for, at jeg følte mig mere som hans moder end som hans veninde. Af alle mine oplevelser var dette virkelig den højtideligste og interessanteste. Jeg ventede næppe at se mere end hans ansigt, idet jeg gik hen til kabinettet og begyndte at synge med meget rystende stemme det første vers af den gamle sang, han holdt så meget af.

Jeg var næppe blevet færdig med sangen, før begge gardinerne blev trukket så rask til side, at messingringene raslede på stangen, og John Powles stod foran mig. Ikke et ansigt eller en halvt formet skikkelse eller et genfærd, der var bange for at træde ud i lyset, men John Powles selv, stor og stærk og levende, trådte rask ud og tog mig i sine arme og kyssede mig 4-5 gange som en broder, der havde været længe borte, kunne have gjort det; og underligt nok, jeg følte mig slet ikke overrasket over det, men klyngede mig som en søster til ham, for han havde aldrig kysset mig i levende live. Skønt vi havde levet i 4 år i største fortrolighed, ofte under samme tag, havde vi aldrig hengivet os til friheder. Jeg tror, mænd og kvinder dengang ikke var så ubundne i deres væsen, som de nu

er; i alt fald var den eneste gang, jeg har kysset ham, da han lå død, og min mand sagde, jeg skulle gøre det. Og dog syntes det mig meget naturligt, da jeg nu mødte ham igen, at kysse ham og græde over ham. Til sidst vovede jeg at sige: "Oh, Powles, er det virkelig Dem?" – "Betragt mig og se selv ad!" svarede han. Jeg så op; det var virkelig ham selv. Han havde haft stærkt blå øjne, da han levede, behagelige træk, en blomstrende ansigtsfarve, kastanjebrunt hår og gyldent skæg. Øjne, hår og ansigtstræk var ganske de samme, men han havde intet skæg, og hans teint var blegere. "Oh!" udbrød jeg "hvor er Deres skæg?" – "Husker De ikke, at jeg tog det af, lige før jeg forlod denne verden?" sagde han; og så erindrede jeg, at han havde gjort det i følge ordre fra regeringen.

Og med hensyn til denne sag kan jeg omtale noget, der synes løjerligt, at ånder næsten ufravigelig vender tilbage til jorden første gang, *ganske som de forlod den* – som om deres tanker i det øjeblik, de gik bort, gav dem klæder på ved deres tilbagekomst. Dette var dog ikke John Powles' første forsøg på materialisation, skønt det var første gang, han var heldig; for man må huske, han forsøgte at vise sig ved miss Showers, og da *havde* han skæg. Men da jeg så ham ved miss Berrys hjælp, havde han ikke noget, og han fik det ikke igen under mit ophold i Amerika. Da vi var kommet over bevægelsen ved at mødes, begyndte han at tale til mig om mine børn, især de tre, som var født, før han døde, og som han havde holdt meget af. Han omtalte dem alle ved navn og syntes meget interesseret i deres udsigter og anliggender. Men da jeg begyndte at tale om andre ting, standsede han mig: "Jeg ved det alt sammen," sagde han; "jeg har i ånden været med Dem i alle Deres prøvelser, og jeg kan

aldrig føle den mindste interesse eller hengivenhed for dem, der har forårsaget dem. Min stakkels veninde, De har sandelig haft Deres skærsild her på Jorden." – "Men fortæl mig om Dem selv, kæreste Powles! Er De helt lykkelig?" spurgte jeg ham. Han tav et øjeblik og svarede så: "Helt lykkelig og venter på Dem." – "De lider da sikkert ikke mere," sagde jeg, "efter alle disse års forløb?" – "Min kære Florence! Det tager mere end nogle få år at udsone et syndefuldt liv. Men jeg er lykkeligere, end jeg var, og for hvert år bliver byrden lettere, og at komme tilbage til Dem vil hjælpe mig så meget."

Mens han talte med mig, åbnedes gardinerne igen, og der stod min svoger, Edward Church; han så ikke nedslået og bedrøvet ud, som han gjorde, da jeg sidst så ham, men strålende og smilende, og han var klædt i sort, hvad jeg, da jeg havde tid til at tænke derpå, også bemærkede, at John Powles var. Jeg vidste ikke, hvem jeg først skulle tale med, men blev ved at vende mig fra den ene til den anden ganske blændet. Powles fortalte mig, at han indrettede mit hus for mig i sommerlandet og ville komme og føre mig over til det, når jeg døde, da "Ted" afbrød ham. "Det burde have været mit arbejde, 'Blåklokke', men Powles kom mig i forkøbet." – "Jeg ville ønske, jeg kunne gå tilbage med jer begge straks; jeg er træt af denne verden," svarede jeg. Ted slog sine arme om mig og trykkede mig til sit bryst. "Oh, det er så svært at skilles igen. Hvor jeg ville ønske, jeg kunne tage dig med i mine arme til sommerlandet! Da ville jeg ikke have noget tilbage at ønske." – "Så du ønsker ikke at komme tilbage, Ted?" spurgte jeg ham. "*Ønske at komme tilbage*," sagde han gysende; "ikke for alt i verden. Å, "Blåklokke", døden er som en operation, man uundgåelig må gennemgå, men som

man frygter, fordi man ved så lidt om den. Nå, *for mig er operationen forbi*. Jeg kender det værste, og hver dag gør straffetiden kortere. Jeg er taknemmelig, fordi jeg kom bort fra jorden så tidligt."

"Du ligner ganske dig selv, Ted," sagde jeg, "de samme små krøller og det samme forkrøblede lille overskæg." – "?ræk i dem!" sagde han muntert, "og gå ikke hen, Blåklokke, og sig, de var forlorne, og at jeg var miss Berry forklædt. Føl mine muskler," fortsatte han og kastede armen op, som mænd gør, "og føl mit hjerte" – han lagde min hånd over det – "føl, hvor det banker for min søster Blåklokke."

Jeg sagde til Powles: "Jeg kender Dem næppe i de klæder. Jeg har aldrig set Dem før i dem" – hvilket var sandt, da hele vort bekendtskab havde været i Indien, hvor officererne aldrig har lov til at vise sig i noget andet end uniform, særlig ikke om aftenen – "jeg ville ønske, De næste gang ville komme i uniform." – "Jeg skal forsøge," svarede han – og så var deres tid ude for denne gang, og de var nødt til at gå.

Ved mit andet besøg hos Berrys hændte der noget komisk. Naturligvis var jeg meget ivrig efter at se min svoger og John Powles igen, og da jeg blev kaldt hen til kabinettet og så en slank, mørk ung mand stå der, tog jeg ham straks for Ted, og uden at se på ham var jeg lige ved at kysse ham, men da trak han sig tilbage og sagde: "Jeg er ikke Edward, jeg er hans ven Joseph, som han har givet lov til at gøre Deres bekendtskab." Jeg så da, at Joseph var meget forskellig fra Ted, højere og smukkere med jødiske ansigtstræk. Jeg stammede og gjorde undskyldning og følte mig lige så forlegen, som om jeg nær havde kysset en dødelig mand af en fejltagelse. Joseph smilede,

som om det ikke havde noget at betyde. Han sagde, han aldrig havde truffet Ted her på Jorden, men at de var intime venner i åndeverdenen, og Ted havde talt så meget til ham om mig, at han meget længtes efter at se mig og tale med mig. Han var en elegant ung mand, men han lod ikke til at have meget at sige.

Der var en ånd, som ofte havde vist sig ved disse møder, og som interesserede mig meget. Det var en moder med sit lille barn på nogle få uger. Damen var mild og blid, men det var især barnet, som gjorde indtryk på mig – et barn, som aldrig hvinede, skrålede eller blev rød i ansigtet og dog hverken var af voks eller træ, men var håndgribeligt levende og åndende. Jeg plejede altid at gå hen til kabinettet, når denne ånd kom, og bede hende lade mig føle på det lille barn. Det var et spædt væsen med et voksagtigt ansigt, og hun bar det altid indhyllet i et stort slør; men da jeg rørte ved dets hånd, lukkedes de små fingre om mine på barnevis, som om det søgte at føre dem til munden. Jeg havde set adskillige åndebørn før, men aldrig så lille et barn som dette. Moderen fortalte mig, hun var død i barselseng, og barnet var gået bort med hende. Hun havde været en veninde af frøknerne Berry og kom derfor til dem.

Juleaften var jeg tilfældigvis i Boston og var fri, og da jeg fandt, at det var amerikanske spiritisters skik at holde møder på denne dag for at se deres åndevenner, bestilte jeg en plads. Jeg kom, noget før seancen begyndte, og ved siden af mig sad en herre, temmelig simpelt påklædt, som betragtede alt omkring sig med den største opmærksomhed. Kort efter vendte han sig om til mig og sagde temmelig dumt: "Tror De på den slags ting?" – "Det gør jeg!" svarede jeg, "og jeg har troet på dem de sidste 15 år." – "Har De nogensinde set nogen, De har kendt?"

fortsatte han. "Masser," sagde jeg. Han rykkede da lidt nærmere til mig og sænkede stemmen. "Jeg har redet 40 engelske mil gennem sneen i dag," sagde han, "for at være til stede ved dette møde, fordi min gamle moder sendte mig bud, at hun ville møde mig her. Jeg tror ikke på det, forstår De! Jeg har aldrig været til en seance før, og jeg har en følelse af, at jeg gør mig til nar nu, men jeg kunne ikke behandle min gamle moders bud med foragt, hvad der så kom ud af det." – "Nej, naturligvis," svarede jeg, "og jeg vil håbe Deres ulejlighed vil blive belønnet." Jeg havde ikke megen tro til mine egne ord, for jeg havde set folk blive skuffet atter og atter ved deres første seance, enten fordi deres venners ånder var for svage til at materialisere sig, eller fordi for mange på én gang søgte at gøre det og derved neutraliserede virkningen. Min brudgom-ven var ved denne lejlighed parat med sine hvide blomster i hånden, og jeg vovede at henvende mig til ham og sige ham, hvor overordentlig smuk jeg fandt hans og hans kones troskab. Min bemærkning syntes at behage ham, og han begyndte at tale ganske frit om hende. Han fortalte mig, at hun var kommet tilbage til ham, endnu inden hendes legeme var begravet, og havde været sammen med ham lige siden. "Hun er min hustru så virkelig og sandt," sagde han, "som jeg modtog hende ved alteret, at jeg lige så lidt kan gifte mig igen nu, som om hun levede i mit hus." Da seancen begyndte, viste hun sig først som sædvanlig, og hendes mand førte hende hen til mig. "Det er miss Florence Marryat, min kære," sagde han (for på den tid havde jeg opgivet mit inkognito overfor Berry'erne). "Du kender jo nok hendes navn, ikke sandt?" – "Oh ja," svarede hun, idet hun rakte mig hånden, "jeg kender Dem meget godt; jeg læste tidligere Deres bøger."

Hendes ansigt var dækket af hendes brudeslør, og hendes mand slog det tilbage, for at jeg kunne se hende. Hun var en meget køn pige på omtrent 20 år – ligefrem en sigøjner med store, mørke øjne, og mørkt, krøllet hår og brun teint. "Hun har ikke forandret sig det mindste siden vor bryllupsdag," sagde hendes mand og så ømt på hende, "mens jeg er blevet en gammel mand." Hun løftede hånden og klappede hans kind. "Vi vil være unge sammen en gang," sagde hun. Så spurgte han hende, om hun ikke ville kysse mig, og hun holdt sit ansigt op til mit som et barn, og han slog sløret ned over hende igen og førte hende bort. Den næste ånd, som viste sig, var min plumpe vens moder, og hans forbavselse og bevægelse ved at se hende var umiskendelig. Da han først gik hen til kabinettet og så hende, sænkede han hovedet, og hans skuldre rystede af den hulken, han ikke kunne undertrykke. Noget efter blev han roligere og talte med hende, og så så jeg ham også føre hende hen til mig. "Jeg må føre min moder hen til Dem," sagde han, "for at De kan se, at hun virkelig er kommet tilbage til mig." Jeg rejste mig, og den gamle dame gav mig hånden. Hun må mindst have været 70 år gammel.

Hendes ansigt var som voks og hendes hår som sølv; men hver rynke var tydelig, og hendes hænder var forsynede med blå årer. Hun havde mistet sine tænder og mumlede, når hun talte, og hendes søn sagde; "Hun er bange for, at De ikke kan forstå, hvad hun siger; men hun vil gerne have, De skal vide, at hun vil være helt lykkelig, hvis hendes tilbagekomst kan få mig til at tro på et tilkommende liv." – "Og kan den det," spurgte jeg. Han så på sin moder. "Jeg forstår det ikke," svarede han, "det synes alt for vidunderligt til, at man kan tro det; men hvor *kan* jeg lade

være, *når hun er her*!" Og hans ord var i den grad et ekko af mine egne grunde til at tro, at jeg ganske sympatiserede med dem. John Powles, Ted og Florence kom alle for at se mig den aften, og da jeg sagde farvel til Florence, sagde hun: "Oh, det er ikke farvel endnu, moder. Jeg kommer igen, inden du går." Kort efter hændte der mig noget, som var allerlængst fra mine tanker – som virkelig aldrig var faldet mig ind. Der blev sagt mig, at en ung dame ville tale med mig, og da jeg gik hen til kabinettet, genkendte jeg en pige, som jeg kendte af udseende, men aldrig havde talt med. Hun hørte til en familie, der boede i samme kvarter i London som jeg, og som havde en stor flok børn; hun var død af en ondartet skarlagensfeber året før. "Mrs. Lean," sagde hun hurtigt, da hun bemærkede min overraskelse, "kender De mig ikke? Jeg er May –" – "Jo, jeg kender dig, kære barn," svarede jeg, "men hvad får dig til at komme til mig?" – "Minnie og Katie er så ulykkelige over mig," sagde hun. "De forstår det ikke; de tror, jeg er gået bort. De ved ikke, hvad død er – det er kun som at gå ind i et andet værelse og lukke døren efter sig." – "Og hvad kan jeg gøre, May?" spurgte jeg hende. "Sig til dem, at De har set mig, mrs. Lean. Sig til dem, jeg er levende – mere levende, end de er; at hvis de 'sidder' for mig, vil jeg komme til dem og fortælle dem meget, de ikke ved nu." – "Men hvor er dine søstre?" spurgte jeg. Hun så forvirret ud: "Jeg ved det ikke. Jeg kan ikke sige stedet, men De vil snart træffe dem, og så vil De fortælle dem det." – "Hvis jeg træffer dem, skal jeg helt sikkert sige dem det," sagde jeg; men jeg havde i det øjeblik ikke mindste tanke om, hvor de andre piger var. Fire måneder senere, da jeg opholdt mig i London, Ontario, fo'r de uventet ind i mit hotel efter at have kørt, jeg ved ikke, hvor mange mil,

for at se mig spille. Naturligvis holdt jeg mit løfte; men skønt de græd, da der blev hentydet til May, kunne de øjensynlig ikke tro min historie om, at jeg havde set hende, og således formoder jeg, at den stakkels lille piges ønske er uopfyldt. Jeg tænker, den værste skærsild i den anden verden må være at se, hvor udmærket vore venner kommer ud af det uden os i denne.

18. Doktoren.

Så snart jeg var blevet kendt fra Berry-seancerne, var der flere, der præsenterede sig for mig, og blandt andre mrs. Isabella Beecher Hooker, en søster til mrs. Harriet Beecher Stowe og Henry Ward Beecher. Hun var glad ved at finde mig så interesseret i spiritismen og ivrig efter, at jeg skulle træffe sammen med en ven af hende, et udmærket medium, hvis navn er blevet så udvisket i mine blyantsnoter, at jeg ikke er vis på, om det er dr. Charter eller Charteret, og jeg vil derfor simpelthen kalde ham "Doktoren". Doktoren skulle rejse til Washington den følgende eftermiddag, og mrs. Hooker indbød mig derfor til frokost næste morgen, så ville hun have forhørt sig, om han kunne undvære en time til os, før han tog bort. Da jeg kom til hendes hjem, hørte jeg, at han meget venligt havde tilbudt at give mig en seance kl. 11, og så snart vi havde spist frokost, tog vi til hans bolig. Jeg fandt, at doktoren var en ung mand, der erklærede sig fuldstændig uvidende om spiritisme. Han sagde til mig: "Jeg ved ikke og giver mig ikke ud for at vide, *hvad* eller *hvem* der viser sig for mine tilskuere, mens jeg sover. Jeg ved intet om, hvad der foregår, undtagen af rygte. Jeg ved ikke, om de skikkelser, der viser sig, er ånder eller forvandlinger eller materialisationer. Det må De selv dømme om. Der er én ejendommelighed ved mine seancer: De finder sted i fuldstændigt mørke. Når ånderne – eller hvad De nu vil kalde dem – viser sig, må De selv bringe Deres belysning med, ellers kan De ikke se dem. Jeg har ingen leder af mine seancer. Hvis det, der kommer, ikke kan melde sig selv, må det forblive

ukendt. Men jeg tror, De vil finde, at de som regel kan hjælpe sig selv. Dette er mit seanceværelse."

Idet han talte, førte han os ind i et umøbleret soveværelse. Jeg kalder det et soveværelse, fordi det var forsynet med en garderobe med knager, som det er sædvanligt i amerikanske soveværelser. Dette rum brugte doktoren som kabinet. Døren blev stående åben, og der var intet gardin for; det mørke, han sad i, gjorde det unødvendigt. Soveværelset var gjort mørkt med to rammer, betrukket med sort amerikansk klæde, som passede ind i vinduerne. Da doktoren havde låset sovekammerdøren, gav han mig nøglen. Han bad os så om at gå ind og sidde nogle minutter i kabinettet for at bibringe det vor indflydelse.

Idet vi gjorde det, undersøgte vi det naturligvis. Det var kun et stort skab, det havde ingen vinduer og ingen anden dør end den, der førte ind til værelset, og ingen møbler undtagen en rørstol. Da vi kom tilbage til seanceværelset, fik doktoren os anbragt mageligt i to lænestole, før han satte de mørke rammer op for at udelukke lyset. Så var værelset bælgmørkt, og doktoren måtte famle sig hen til kabinettet. Mrs. H. og jeg sad i nogle minutter i tavs forventning. Så hørte vi en negerindes stemme synge, og min veninde fortalte mig, at det var doktorens kontrol "Rosa". Kort efter hørte vi Rosa underhandle med eller opmuntre nogen, og et svagt lys som ildgnister kunne man se svæve om kabinettets åbne dør. Så syntes lysene at samle sig om en høj skikkelse, draperet i et utydeligt stof, som stod lige udenfor kabinettet. "Kan du ikke sige os, hvem du er?" spurgte mrs. H. "Du ved nok, du må sige dit navn," indskød Rosa, hvorpå en svag stemme sagde: "Jeg er Janet E. Powles."

Dette var nu et mærkeligt sammentræf. Jeg havde kun én gang set mrs. P. – min ven John Powles' moder – nemlig, da hun rejste fra Liverpool til London for at møde mig, da jeg kom hjem fra Indien, og høre alle enkelthederne ved sin søns død. Men hun var vedblevet at korrespondere med mig og vise mig venlighed lige til sin egen død, og da hun havde en datter af samme navn, underskrev hun sig altid Janet E. Powles. Selv om jeg havde ventet at se den gamle dame og offentliggjort det i Bostons aviser, så ville initialet E. have afgjort spørgsmålet om hendes identitet hos mig.

"Mrs. Powles," udbrød jeg, "hvor venligt af Dem at komme og se mig!" – "Johnny har hjulpet mig til at komme," svarede hun. "Han er så lykkelig over at have mødt Dem igen. Han har længtes efter det i så mange år, og jeg er kommet for at takke Dem, fordi De gør ham så lykkelig." (Her var et andet sammentræf. John Powles blev aldrig kaldt andet end "Powles" af min mand og mig. Men hans moder havde beholdt det barnlige "Johnny", og jeg kan huske, at det ærgrede ham, når hun brugte det i sine breve til ham. Han sagde ofte til mig: "hvis hun blot ville kalde mig John eller Jack eller alt andet end Johnny.") Jeg svarede: "Jeg kan vist ikke forlade min plads for at gå til Dem; vil De ikke komme hen til mig?" For doktoren havde bedt os om ikke at forlade vore pladser, men holde på, at ånderne skulle komme til os. Mrs. Powles sagde: "Jeg kan ikke komme længere frem i værelset i dag, jeg er for svag. Men De skal se mig!" Lysene syntes da at vandre over på hendes ansigt og dragt, indtil de blev stående stille, og hun blev fuldstændig synlig og så ud ganske som da hun var her på Jorden. Hun smilede og sagde: "Vi var alle i operaen torsdag aften og

glædede os over Deres held. Johnny var så stolt af Dem. Mange andre af Deres venner var der også."

Jeg så da, at ulig ånderne hos miss Berrys var mrs. P.s skikkelse draperet i noget tyndt hvidt over en mørk dragt. Alle ånderne, som viste sig hos doktoren, var klædt således; og jeg gad nok vide, om den tynde substans havde noget at gøre med lysene, der så ud som elektricitet.

Senere kom en mørk skikkelse frem i værelset og udbrød: "Maa! Maa!" Jeg genkendte straks på det ejendommelige tonefald og måden, han tiltalte mig på, min stedsøn Francis Lean, som jeg næppe havde haft forbindelse med, siden han meldte mig sin død. "Er det dig, min stakkels dreng?" sagde jeg. "Kom nærmere hen til mig. Du er vel ikke bange for mig?" – "Oh nej, naturligvis, maa! Jeg var i operaen sammen med de andre og – oh, maa! jeg ønsker, du ikke vil tage tilbage til England. Bliv her, maa! Bliv her!" Jeg vidste meget godt, hvad han hentydede til, men ville ikke gå nærmere ind på det i en fremmeds nærværelse, så jeg sagde blot: "Du glemmer mine børn, Francis! Hvad ville de sige, hvis jeg ikke kom hjem igen." Det syntes at forvirre ham lidt, men kort efter sagde han:

"Så tag til dem, maa! Tag til dem!" Han havde hele tiden talt i mørke, og jeg havde kun kendt ham på stemmen. Jeg sagde: "Viser du dig ikke for mig, Francis, det er så længe siden, vi har truffet hinanden?" – "Ikke, siden du så mig ved dokkerne. Det var mig, maa! Og ved Brighton også, men du troede det ikke rigtig, før du hørte, jeg var gået bort!" – "Sig mig, hvordan ulykken virkelig hændte, Francis!" sagde jeg. Han svarede: "Vi kom op at trættes om hende, du nok ved, og så sloges vi, og

båden væltede. Det var lige så meget min skyld som de andres, maa!"

"Hvorfor blev dit lig aldrig fundet?" – "Det blev trukket ned i en understrøm. De var ud for Kap Horn, før de udlovede en belønning for det." Så begyndte han at lyse, og så snart skikkelsen var helt oplyst, så jeg, at drengen havde mørkt, uldent tøj på, som koffardifolk bruger i varme lande, men over det hele – hoved og skuldre iberegnet – var der slynget en mængde af det tynde stof, jeg omtalte før. "Jeg kan ikke fordrage det tøjeri," sagde Francis, "jeg ser jo ud som en pige," og han rev det af med hænderne. Samtidig ophørte lysskæret, og han var borte. Jeg kaldte ham flere gange ved navn, men der kom ingen lyd ud af mørket. Det så ud, som om det slør, han ikke kunne lide, beskyttede hans materialisation, og at han, når det var fjernet, igen var opløst.

Da en mørk skikkelse kom ud af kabinettet, nærmede sig mig og knælede ved mine fødder, troede jeg, det var Francis, der var kommet tilbage igen, og idet jeg lagde hånden på hans bøjede hoved, spurgte jeg: "Er det dig igen, kære?" En fremmed stemme svarede med de ord: "Tilgiv, tilgiv!" – "Tilgive?" gentog jeg, "hvad har jeg at tilgive?" – "Mordforsøget på Deres mand 1856. Arthur Brooking har tilgivet; han er her nu med mig. Vil De også tilgive?" – "Ja vist" svarede jeg "jeg har tilgivet for længe siden. De udsonede jo deres synd i galgen. De kunne ikke gøre mere."

Skikkelsen sprang op og oplystes fra hoved til fod, og da så jeg to mænd stå sammen: Arthur Brooking og den indfødte indiske soldat, som havde myrdet ham. Jeg har aldrig set noget mere strålende end den indiske soldats udseende. Han var

fuldstændig klædt i hvidt i de indfødtes dragt med en hvid turban på hovedet. Men turbanen strålede af juveler – rækker af juveler hang om hans hals, og i hans skærf var der en pragtfuld, juvelbesat dolk. De må huske, at jeg ikke var alene, men at synet blev set af mrs. H. såvel som af mig (for hvem det var lige så uventet som for hende), og at jeg ved, hun vil bevidne det den dag i dag. Men nu må jeg forklare grunden til dette uventede syn.

I 1856 var min mand – den gang løjtnant Ross-Church – adjudant i det 12. indfødte Madras-infanteri, og Arthur Brooking, som i nogen tid havde gjort tjeneste i 12., var adjudant ved et andet indfødt korps, som begge lå i Madras. Løjtnant Church var ikke yndet af sine folk, af hvem han blev betragtet som meget streng, og en dag, da der havde været revue på øen ved Madras, og de to adjudanter red hjem sammen, skød en indisk soldat af 12. på løjtnant Church's ryg for at dræbe ham, men kuglen ramte løjtnant Brooking, der 12 timer efter døde, efterladende sig en ung enke og et lille barn. For denne forbrydelse blev soldaten bragt for retten og hængt, og ved hans forhør kom naturligvis hele sandheden frem. Dette var altså grunden til, at den myrdedes og morderens ånder kom som venner, fordi skuddet ikke virkelig havde været bestemt for Brooking.

Da jeg sagde, at jeg havde tilgivet, blev soldaten, som sagt, som et skinnende lys og knælede så igen og kyssede sømmen på min kjole. Da han knælede dér, blev han ligesom helt dækket med en masse af det tynde stof, som før indhyllede Francis, og da han rejste sig, stod han som i en sky. Han samlede den ene ende af det op, lagde det på mit hoved og hyllede mig og sig selv

ind i det, indtil vi var spundet ind som i en slags kokon. Mrs. Hooker, som så det hele, sagde mig bagefter, at hun aldrig havde set noget lignende – at hun tydelig kunne se det mørke og det hvide ansigt tæt sammen hele tiden under draperiet, og at jeg var lige så glimrende belyst som soldaten. Dette vidste jeg ikke selv af, men hans lys blændede mig næsten.

Lad mig her bemærke, at jeg har været i Ostindien og kun få alen fra de indfødte soldater, og at jeg er vis på, jeg aldrig kunne være svøbt ind i samme klæde som en af dem i levende live uden at være mig det pinlig bevidst på mere end én måde. Ånden trak hylsteret af med et ryk, og jeg stod igen alene. Jeg spurgte ham, ved hvilket navn jeg skulle kalde ham, og han sagde "Lysets Ånd". Han udtalte da det ønske at magnetisere noget af det, jeg havde på, for bedre at være i stand til at nærme sig mig. Jeg gav ham et smykke, som indeholdt John Powles' hår, som hans moder havde givet mig efter hans død, og han tog det med sig ind i kabinettet. Det var et værdifuldt smykke af onyx og perler, og jeg håbede min ven fra østen ikke ville bringe det alt for langt bort, da jeg fandt, at det var bragt tilbage og sat fast på mig, uden at jeg havde mærket det. Arthur Brooking var forsvundet tidligere, og ingen af dem kom tilbage. – Det var ikke de eneste ånder, der kom frem ved denne seance; adskillige af mrs. H.s venner viste sig og nogle af doktorens kontroller, men, som jeg før har sagt, de har intet at gøre med min fortælling, og jeg undlader derfor at beskrive dem. Seancen varede i alt to timer, og jeg var doktoren meget taknemmelig, fordi han havde givet mig lejlighed til at studere en for mig fuldstændig ny side af spiritismen.

Om "Der er ingen død"

Forfatter: Florence Marryat (1837-1899).
Org.udgave: *There is no Death. By Florence Marryat.* Kegan Paul, Trench, Trübner & Co., London 1891 .
Denne udgave baseret på: Florence Marryat: Der er ingen Død. N. M. Kjærs Forlag, København 1894. Oversætteren er ikke oplyst i bogforlægget. Den danske udgave er forkortet.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: *Image of a ghost, produced by double exposure, 1899.* From National Archives UK: No known copyright restrictions.

ISBN 978-87-7979-843-4

2. ebogsudgave.
Tidligere ebogsudgave: Florence Marryat: Der er ingen død. Ølstykke 2004. ISBN 978-87-7979-061-2.

Note 1: **Quién sabe?**: Hvem ved?

Note 2: **The Colleen Bawn**, or The Brides of Garryowen er et melodramatisk skuespil af en irsk forfatter, Dion Boucicault, som første gang blev opført i 1860. *Red.anm.*

Note 3: Med ordet "trance" betegner spiritisterne den bevidstløse eller bedøvede, undertiden snarere ekstaselignende tilstand, hvori et i funktion værende spiritistisk medium befinder sig. *Overs.anm.*

Note 4: **London Society:** Et billed- og novellemagasin, som udkom i årene 1862-1898. En kritiker kaldte det "en underlødig udgave af Thackerays 'Cornhill Magazine'". *Red.anm.*